

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE DARK FORCES WILL EAT YOU UP, PRETTY GIRL.

The background of the cover is a dark, textured blue with white speckles, resembling a night sky or a dark ocean. A large, bright blue, jagged, lightning-like streak cuts diagonally across the cover from the top left to the bottom right. In the center, a man with long, flowing white hair and a woman with long, flowing pink hair are shown in profile, facing each other and looking down. The man is wearing a dark, high-collared jacket, and the woman is wearing a light pink top. The title 'YOUR KNIFE, MY HEART' is written in large, white, bold, sans-serif capital letters across the middle of the cover. A small pink cherry blossom icon is placed between the words 'YOUR' and 'KNIFE'.

YOUR KNIFE, MY HEART

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
K.M. MORONOVA

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

SENİN BIÇAĞIN, BENİM KALBİM

K.M. MORONOVA

Telif hakkı © 2025 K.M. Moronova Kapak

tasarımı © 2025 Sourcebooks Kapak

illüstrasyonu © K.M. Moronova Kapak

tasarımı Nicole Lecht/Sourcebooks

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncısı Sourcebooks'un yazılı izni olmadan, eleştirel makaleler veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç olmak üzere, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yapay zeka teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bu kitapta anlatılan karakterler ve olaylar kurgusal olup kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir ve yazarın niyetinde değildir.

Bu kitapta kullanılan tüm marka ve ürün adları, ilgili sahiplerinin ticari markaları, tescilli ticari markaları veya ticari adlarıdır. Sourcebooks, bu kitapta yer alan hiçbir ürün veya satıcıyla ilişkili değildir.

Her zaman sizi hayatta bırakmayabilecek kurgusal bir adama aşık olanlar için.

İÇİNDEKİLER

Çalma listesi

K.M. Moronova'nın diğer eserleri

İçerik uyarısı Önsöz

1. Emery.
2. Cameron
3. Emery.
4. Emery.
5. Emery.
6. Cameron
7. Emery.
8. Emery.
9. Cameron
10. Emery.
11. Emery.
12. Emery.
13. Cameron
14. Emery.
15. Emery.
16. Cameron
17. Emery.
18. Emery.
19. Cameron
20. Emery.
21. Cameron
22. Emery.
23. Emery.
24. Cameron
25. Emery.
26. Emery.
27. Cameron
28. Emery.
29. Emery.
30. Cameron
31. Emery.
32. Cameron
33. Emery.
34. Cameron
35. Emery.

Dark Forces Duet'in 2. kitabına bir göz atın

Önsöz 1.
Bölüm
Teşekkürler Yazar
Hakkında

ÇALMA LİSTESİ

5150—mgk

My Fault—Shaboozey feat. Noah Cyrus Monsters—

All Time Low, feat. Demi Lovato & blackbear

La Di Die—Nessa Barrett feat. jxdn

Kabus—Halsey Kanını

Akıt—Linkin Park Zamanın

Sonu—Zara Larsson

Durduramayız—Miley Cyrus

Evden Çok Uzak—The Lumineers Ruhlar—The
Strumbellas

Die First — Nessa Barrett

AYRICA K.M. MORONOVA TARAFINDAN

Pine Hollow Serisi (tamamlanmış)

(Karanlık Romantizm. Tanrılar/Reenkarnasyon. Neden Seçmek)

Öfke ve Yalanların

Tanrısı Ölüm ve Huzurun

Tanrısı

Yaşam ve Şafak Tanrıçası

Alkrose Akademisi Serisi

(Karanlık Fantazi. Düşmanlardan Aşıklara. Neden Seçmek)

Ölümsüz Gölgeler

Alkrose'un Sırları

—

Harlow Sanctum

Ruhlarımızın Dokusu *(Çağdaş Karanlık Romantizm/Gerilim) Bağımsız*

Hayaletler ve Umut Baladı *(Ruhlarımızın Dokusu'nun devamı)*

Karanlık Güçler Evreni

(Karanlık askeri romantizm)

Beni Geride Bırak *(tek başına)*

Senin Bıçağın, Benim Kalbim *(Karanlık Güçler İkili Kitabı 1)*

Benim Kılıcım, Senin Sırtın *(Karanlık Güçler Düeti 2. kitap)*

Zalim Kaderler İkili

(Karanlık romantizm)

Bir Zamanlar Bir İblisin Kalbi

—

İÇERİK UYARISI

İçerik Uyarısı

Bu kitabın İÇERİĞİ bazı okuyucular için rahatsız edici ve tedirgin edici olabilir. Bu kitap, kurgusal bir ortamda geçen karanlık bir askeri aşk romanıdır. "Karanlık Güçler", benim uydurduğum kurgusal bir yeraltı operasyonu olup, hiçbir şekilde gerçek askeri operasyonları temsil etmemektedir. Belirli yerler/üsler kurgusal olmakla birlikte, gerçek dünyadaki ortamlara dayanmaktadır.

Bu kitap, *Leave Me Behind*'dan on yıl önce geçmektedir, ancak tamamen bağımsız bir eserdir.

Aşağıdaki konulardan herhangi birine karşı hassassanız/kolayca rahatsız oluyorsanız, lütfen bu kitabı okumayınız.

Bu kitapta şunlar yer almaktadır: fiziksel şiddet, açık seks sahneleri, morbid mizah, açık kanlı sahneler, ölüm, açık dil, cinsiyetçi davranışlar, savaş travması, askeri görevlerin tasvirleri, TSSB, cinayet, akıl sağlığı bozuk karakterler, kendine zarar verme, ağır madde bağımlılığı, zorla madde bağımlılığı, cesetlere kötü muamele.

PROLOG

Cameron

Karanlık Güçler'deki askerlerin, dünyanın gerçek şeytanları tarafından kullanılan araçlar gibi oldukları söylenir. Biz kirli bir sırız. Son kullanma tarihimiz geldiğinde, halının altına süpürülen kırık silahlar gibiyiz.

Ama ben bu yeraltı ordusunda ölmeyi planlamıyorum. Hiç ölmeyi planlamıyorum. Ben, sahtekar askerler arasında en iyisi olacağım. Teğmen Erik gibi olmak ve onun yanında rütbe atlamak istiyorum. O, benim zavallı hayatımda yanımda olan tek kişi. Beni koruyan tek kişi.

Bu yüzden parmaklarım, rastgele bir pisliğin göz çukurlarına kadar girmiş durumda. O çığlık atıyor ve bu tatlı ses dizlerimi titretiyor.

"Oh, bana öyle bakma. Sen de benim kadar bundan zevk alıyorsun, Titan," diye arkadaşıma ters ters bakıyorum. Arkadaşım birkaç metre ötede bana hoşnutsuz bir şekilde kaşlarını çatmış durumda. Onun siyah taktik kıyafeti de benimki gibi kir ve kanla lekelenmiş. Gözlükleri kaskının üzerinde, gözlerinin çevresinde temiz bir halka bırakırken, yüzünün geri kalanı kir içinde.

"Mori, senin yaptığın şeylerden hiç hoşlanmadım. Acele et, olur mu? Bunu izlemek midemi bulandırıyor." Titan arkasını dönüp kusacakmış gibi ağzını kapatıyor. Hiçliğin ortasında terk edilmiş bu kulübede etrafımızı saran tüm grotesk şeylerin arasında, yaptığım şey en az mide bulandırıcı olanı.

Gözlerimi deviriyorum. *Peki.*

Başparmaklarım askerin göz çukurlarından kayar. Bir elimle tabancamı sıkıca tutarken, diğer elimle onun sıkı kapalı çenesini açarım.

"Aç. Genişçe." Bir çocuğa yemek yedirir gibi abartılı bir şekilde konuşuyorum. Yavaş telaffuzumla İngiliz aksanım belirginleşiyor.

Silahımın metali kanlı dişlerine değince adam inliyor. Silahı boğazının arkasına sokuyorum, onu öğürtüp çaresizce çırpınmasına neden oluyor, sonra tetiği çekiyorum. Vücudu anında gevşiyor.

Başımı geriye eğip çökmekte olan tavana bakarken, rahatlama ve coşku damarlarımdan akıyor. Titan'a bakarak, kırmızı lekelerle kaplı eldivenlerimi yeleğime silerken, boğazımdan çılgın bir kahkaha çıkıyor.

Gözleri bana güvensizce kısılmış. *Ugh. Yeni adamlar.* Onu anlamaya çalışarak yavaşça gözlerimi kırpyorum. Fury Squad sadece en ahlaksız adamlar içindir. Ve açıkçası? Bu adamın gerekli niteliklere sahip olduğunu sanmıyorum. Yakınından bile geçmiyor. Under Trials'ı geçtiğini biliyorum ama çok tecrübesiz. Gözleri çok parlak ve kaypak.

General Nolan neden onun gibi suçluları sürekli işe alıyor, bilmiyorum. Onların hiçbir umudu yok. Gerçekten yok. Benimki gibi değil.

Titan başka yere bakarken, alaycı gülümsemem daha da belirginleşiyor.

Onu *ortadan kaldırırsam* herkes için daha iyi olabilir. *İşte bu iyi bir fikir.*

Parmaklarımı tabancanın tetiğine götürüyorum ve Titan bu hareketi kaçırmıyor.

"Yemin ederim, lanet kafanı koparacağım Mori. *Yapma,*" Titan küçümseyerek mırıldanır. M16'sını kaldırır ve kafama doğrultur. Benim karanlık, pek de gizli olmayan sırrımı biliyor. Artık bir sorun olarak ilan edildiği için herkes biliyor.

Oh, ne cesur, diye düşünüyorum, masumca ellerimi kaldırırken dudaklarımın köşesinde gevşek bir gülümseme beliriyor. "Ne demek istediğini hiç anlamadım." *Gerçi, kafasız olma fikri o kadar da kötü değil.* Boyun koruyucusu doğru takılmadığı için kolayca aşağı çekilebilir ve kaskı da çok gevşek. Bu sabah helikoptere bindiğimiz anda fark ettim. Tek bir çekişle onu boğmak mümkün. Tek bir kesik...

Dudaklarımı sıkılaştırıp başımı sallıyorum. *Hayır, bunu yapmayacağım. Kesinlikle*

hayır.

Titan bir dakika boyunca silahını indirmiyor, ama sonunda gardını indiriyor. Hedeflerimizin cesetlerini terk edilmiş binanın köşesine sürüklüyorum. Karanlık Güçler, bu görevi tamamladıktan sonra arkamızı temizlemek için buraya birini gönderecek.

Nolan'ın üzerimde denediği yeni hapları çıkarır ve ayrılmadan önce üç tanesini ağzıma atarım.

Diğer ekip üyeleriyle yeniden bir araya gelmek için üsse geri dönüyoruz. Titan'ın dağınık koyu sakalında, dikkatleri başka yöne çekmek için daha önce çıkardığımız çalı yangınının külleri hâlâ yapışmış durumda. Gözlerim boğazına kayıyor ve onun ölümünü tekrar düşünmemek için dilimi ısırarak zorunda kalıyorum.

Savaş bıçağıma uzandığım sayısını sayıyorum ve kafasını kesmeyi hayal ediyorum. O fikri kafama sokmamalıydı. Bana karşı spesifik olduklarında her zaman daha da kötüleşir.

Onu son ortağım gibi öldürmeyeceğim.

Yapmayacağım.

Yapmayacağım.

Karanlık Güçler'deki herkes benim ölümcül bir kusurum olduğunu bilir. Fury Squad'ın en zararlı üyesi Mori'nin lanet olası bir sorunu vardır.

Görüyorsun, hayatım boyunca tüm doğrudan ortaklarımı öldürmekten vazgeçemiyorum. Evet, sanırım biraz kafayı yedim, ama Karanlık Güçler'de olmak için biraz öyle olmak gerekiyor, değil mi? Teğmen Erik beni bir nedenden dolayı seçti ve bunun nedeninin, benden başka kimsede bulamayacağı kötü bir şey gördüğü için olduğuna inanmak istiyorum. Çünkü ekibinde, sorgusuz sualsiz düşünülemez şeyleri yapabilecek benim gibi birine ihtiyacı var.

Terk edilme sorunları. *Biliyorum*. Yirmi yedi yaşındaki bir asker bunun için çok yaşlı, değil mi? Ama terapi, bizim gibi tek kullanımlık yeraltı güçleri için lüks bir şey değil.

Geçici üssümüze geri döndüğümüzde, Teğmen Erik çoktan ateş yakmış ve Fury Ekibi'nin geri kalanı etrafında oturmuş. Beni kırmızıya boyanmış halde görünce hiç irkilmiyor; sadece kan lekeli üniformama bakıp iç çekiyor. Ne? Yaptığım işin temiz olmasını mı bekliyor? Diğerlerinin bakışlarındaki yargılayıcı tavırlara kızgın bir şekilde bakıyorum. Thomas ve Gage tedirgin bir şekilde birbirlerine bakarken, Kayden avucunu ağzına bastırıyor.

"Mori... sana söylediğim gibi saydın mı?" Erik, hayal kırıklığına uğramış ifadesiyle uzun bir kaş çatarak sorar. Uzun bir günün ardından koyu renk saçları dağınıktır.

Kaşlarımı kaldırıp başımı sallarım. Nedenini anlamadan önce dudaklarımın üzerinde kötücül bir gülümseme yayılır.

"O zaman elinde tuttuğun şey ne?" Ses tonu kızgın.

Gözlerim, Titan'ın kafasını tutan ıslak, ağır ellerime kayar. Gözleri donuk ve bunu ne zaman yaptığımı hatırlayamıyorum.

Lanet olsun.

Bunu yapmaya devam edersem, en uzun süre hayatta kalan laboratuvar faresi olsam da olmasam da, beni kendileri işten çıkaracaklar.

EMERY

TREN, Washington'ın Bellingham kentine giderken dört kez duruyor. Bulunduğum yeri gösteren tek işaretler, yaklaşan istasyonların tabelaları ve kondüktörün genel yolcular için interkomdan yaptığı anonslar.

Yorgun bir nefes veriyorum ve kendimi, sadece bir sonraki kasabaya seyahat eden sivillerden biri olmak isterken buluyorum.

Kelepçeli ve zincirliyim. İki çıkışta dört silahlı asker duruyor ve karşımda bir tür askeri general oturmuş puro içiyor. Beni değerlendirirken ara sıra puroyu tıklatıp külleri altındaki tepsiye düşürüyor.

Adalet sisteminde uzman değilim, ama benim durumumdaki suçluların normalde bu şekilde muamele gördüğünü sanmıyorum. Ama yine de, benim durumumun biraz... *benzersiz* olduğunu düşünüyorum.

Siyah taktik giysili askerlerin bir general eşliğinde normalde sabahın üçünde tanınmış bir katilin hücrelerine gelip, onu yere atıp, ağzını tıkayıp, ellerini ve ayaklarını bağlayıp, hapishane müdürü ve gardiyanların iğrenç purolarını içip izledikleri sırada söz konusu katili hapishaneden kaçırdıklarını sanmıyorum. Değil mi? Yoksa ben kafayı mı yedim?

Çünkü sanırım az önce bir askeri operasyonla kaçırıldım, ama rozetlerini ya da kıyafetlerini tanımıyorum. Ve hükümetin böyle bir şeyi onaylayacağını da anlayamıyorum. Bilirsiniz, *kamuoyu imajı* falan.

Peki ne oluyor?

Deri koltukta kıpırdanıyorum, ayak bileklerimi birbirinden sadece on santim uzak tutan zincirler rahatsız ediyor.

Hapishaneden kısa bir sürüş mesafesi sonra, gardiyanlar beni bir binaya zorla götürdüler ve orada duş almamı ve sivil kıyafetler giymemi istediler. Bunun, gereğinden fazla dikkat çekmemek için yapıldığını varsayabilirdim. Sonra bir baktım ki, kelepçeler tekrar takılmıştı ve bir trenle Washington eyaletinin Bellingham şehrine giden özel bir vagona bindirildik.

Bana yerini gizlemiyor olmaları garip, değil mi?
Belki de bu gerçek bir kaçırılma değildir.

Karşımda oturan adama bakmadan, farklı senaryolar üzerinde kafa yoruyorum. Siyah askeri kıyafet giymiş ve parmağıyla masaya vurarak beni tedirgin ediyor.

Puroyu tepsinin kenarına koyup masadaki kutudan bir tane daha çıkarıyor ve bana uzatıyor. Bakışlarımı kaçırıp sessizce reddettiğimi belirtmek için dışarıya bakıyorum. Bir saat önce Seattle'ı geçtik ve manzara sadece körfez, balıkçı tekneleri ve fırtına bulutlarından ibaret. Denizin enginliğini, dünyanın ne kadar büyük ve geniş olduğunu ve benim dünyamın kısa sürede ne kadar küçüldüğünü gördükçe, bileklerimdeki metal daha da soğuk geliyor.

Diğerleri gibi dünyayı özgürce deneyimleme şansım hiç olmadı. Ama bu beni hep rahatsız etti, Mavestelli ailesinden uzak bir hayat.

"Biliyor musun, senin gibi sevimli bir genç kadının yaptıklarını okuduğumda ilk başta çok şaşırdım." Sesi bir an için beni ürküttü. Saatlerdir tam bir sessizlik vardı ve ben buna alışmıştım.

İnsanlar bunu söylediğinde göğsümün sol tarafında belirgin bir uyuşukluk hissediyorum. Belki de onlar gibi şok hissetmediğim içindir. Ya da belki de bende derin bir sorun olduğunu anladığım içindir.

Artık pek bir şey hissedemiyorum. Muhtemelen bu en iyisi, çünkü şu anda ne hissedeceğimi bilmek istemiyorum. Umutsuzluk. Korku. Pişmanlık. Bu adamlar, babamın birlikte çalıştığı takım elbiseli muhafızlarla bir ilgisi yok gibi görünüyor. Aileler genellikle resmi kıyafetler dışında giyinmezler ve bu adamlar kesinlikle askeri görünüyorlar, bu yüzden ne tür bir kadere doğru gittiğimi bilmiyorum.

Bunun iyi mi kötü mü olduğunu da bilmiyorum.

Karşımdaki adam purosu yakıp kutuyu göğüs cebine geri koyuyor. Sonunda gözlerine bakıyorum.

Gözleri açık kahverengi, o kadar donuk ki neredeyse gri görünüyorlar. Geyik rengi saçları yanları traşlı, üstleri biraz daha uzun, yana doğru tarayabileceği kadar. Yüzünün alt yarısını kaplayan sakal izleri çene hattını daha belirgin hale getiriyor. Dumanlı, maun kokulu bir kolonya havayı dolduruyor — bu kokuyu, gece kulüplerinde takılan ve harcayacak çok fazla parası olan kötü zengin erkeklerle ilişkilendiriyorum. Kırklı yaşlarında olduğunu tahmin ettiğim

Ama bana boş boş bakışları kafamı karıştırıyor.

Kim bu adam? Neden benim gibi bir mahkum, mahkemeye çıkmadan naklediliyor?

Boğazını temizliyor. "Senin gibi iyi bir aileden gelen genç bir kadının bu kadar... şiddet dolu olmasını beklemiyordum. Hem de Batı Kıyısı'nın en zengin ailesi olan Mavestelli soyundan geliyorsun. Bu şok edici, özellikle de bu kadar küçük olduğunu görünce." Soyadımı ağzından çıktığını duyunca boğazım kuruyor. Bakışlarında bir karanlık dönüyor. Sanki beni sınıyor gibi. İfadesiz yüzümü bozmam. Koltuk altına sıkıştırdığı gazeteyi sallayıp okur. "*Yirmi dört yaşındaki kadın, son dört yılda on cinayeti işlediği doğrulanan iğrenç suçlarının ardından nihayet yakalandı.*" Manşeti bu kadar kayıtsız bir şekilde okuduğunda yüzümü buruştururum. Daha fazla küçümseme ve tiksinti ile okunmasına alışkınım.

Kayıtsız olmaktansa dehşete kapılmak daha uygun görünüyor, bu da bu memur hakkındaki şüphelerimi daha da artırıyor. Hareketlerinde sakinlik ve zeka var. Sanki bunu daha önce milyonlarca kez yapmış gibi.

Kaleminin ucuyla yan tarafta duran dosyayı açıyor. İçinde sadece birkaç sayfa ve kurbanlarımın fotoğrafları bulunan bir manila klasörü. "Emery Cecilia Mavestelli. Bu senin resmi adın, doğru mu?" Gözleri, başımı salladığımı görmek için yeterince uzun bir süre bana bakıyor. Konuşmasına devam etmeden önce kaşlarını hafifçe kaldırıyor. "Soyadını, sahte kimliklerinde yazdığı gibi Maves olarak kısaltacağız. Diğer öğrencilerle sorun çıkmaması için, kim olduğun ve tüm bunlar yüzünden."

Küçük bir nefes verdim.

Maves güvenli. Suçlarımın kamuoyunda skandal haline gelmesinden sonra, soyadımın Mavestelli olduğunu bilen biri olursa, ben ölürüm. Kaç tane tetikçi beni arıyor, belli değil.

Bu adam beni geriyor. Askerlere bakıp durumu anlamaya çalışıyorum, ama onlar bana doğru gözlerini bile kırpmıyorlar. Pastel pembe saçlarımın tellerini endişeyle parmaklarımın arasında çeviriyorum. Ailem bu renge boyadığım için hep benden nefret etti, ama bu benim en sevdiğim renk ve zeytin rengi tenime çok yakışıyor. Onların küçük celladı olduğum için bana en azından bunu yapmaları gerektiğini söylemeye gerek bile yok.

"Bugün şanslı günün, Emery." Dosyayı kapatıp parmaklarını birbirine geçirir ve dudaklarını parmaklarına bastırarak çılgın gülümsemesini gizler. "Sivil dünyadan alınıp Karanlık Güçler'e yerleştirileceksin."

Güçler'e atanıyorsun. Bu, daha önce hiç duymadığın ve duymayacağın bir askeri birim, çünkü böyle bir şey yok."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. *Gizli bir kol mu?* En azından babamın mahvettiği ailelerden biriyle bağlantıları yok. Küçük bir rahatlama dalgası sinirlerimi bir anlığına yatıştırdı, çünkü rakip bir ailenin beni ele geçirmesinden her şey daha iyidir.

"Bu bir gizli operasyon. Dünyanın en iyi saklanan sırlarından biri. Esasen, ölüm cezasından kurtulma biletin eline geçiyor. Ben seni Alaska üssüne götüreceğim ve bana General Nolan diye hitap edeceksin."

Kaşlarım çatıldı ve dudaklarım kıvrıldı. *Bir general mi bana eşlik edecek? Neden sıradan bir onbaşı falan göndermiyorlar?*

"Bir dakika, ne?" Şu anda tamamen aklı başında olduğumdan emin olmak için uyluğumu çimdikledim. Sanki beni silahlı kuvvetlere, hem de var olmayan bir kola yerleştiriyormuş gibi konuşuyor. Neden ben? Hapishane gardiyanlarının alay ettiği gibi idam edilmeyeceğim, değil mi?

Nolan tekrar bana bakar ve o sert gözleri hâlâ ifadesizdir. "Emery, Under Trials'dan sağ çıkmak istiyorsan bundan çok daha keskin olmalısın."

Kelepçeli ellerimi masaya vuruyorum. Generalin kahve fincanı dökülüyor ve nöbet tutan dört asker bir anda tüfeklerini bana doğrultuyor.

"Ne denemesi? Ne *Karanlık Güçler*? Hiç mantıklı konuşmuyorsun. Beni bu yüzden mi hücremden kaçırdın? Beni geri götür. Artık sirklerde yer almak istemiyorum," diye karşılık veriyorum.

Nolan, askerlerin silahlarını indirmeleri için pasif bir şekilde elini yanına kaldırır. "Bu bir seçim değil. Bugünden itibaren, daha önceki hayatınız sona ermiştir. Toplumun bildiği kadarıyla, siz ölmüştünüz. Akşam geç saatlerde hücrenizde kendinizi asmış ve müdürün gözetiminde götürülmüştünüz. Bu sabah ölüm belgenizi kendim imzaladım, bu yüzden *Karanlık Güçler*'de hayatta kalmak istiyorsanız kendinizi toparlasanız iyi olur, Cadet Maves. Under Trials'ı bir tür eğitim kampı, ölümcül bir eğitim kampı olarak düşünebilirsiniz. İlk aşamada neler yaşayacağınızı düşününce, ilk denemeye bile ulaşabileceğinizden emin değilim."

Tamam. Ciddi. Kalp atışlarım hızlanıyor.

Durumumun ciddiyetini kavrarım. Yapabileceğim her şeyi yaparım, sonra derin bir nefes alıp kendimi toplarım. Tüm bunların tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama

hayatımın geri kalanını hapisane hücresinde çürümeyeceğim gibi görünüyor. Gülmek istiyorum; tam da kaderimi kabullenmişken, elbette böyle bir şey olacaktı.

Gözlerimi yavaşça açtım ve Nolan'a baktım. "İnsanları öldürmek zorunda kalacak mıyım?" Bu kelimeleri yüksek sesle söylemek tuhaf, ama o da benim kadar iyi biliyor ki, benim tek bildiğim şey hedefleri ortadan kaldırmak. Mavestelli soyu lanetli, kötü.

Karanlık Güçler her kimlerse, benim hakkımda araştırmalarını yapmışlar.

Nolan'ın gülümsemesi sinir bozucu. "Elbette, ve eğer eğitim kampında beklediğim gibi performans gösterirsen, önceden belirlenmiş bir takıma yerleştirileceksin. Tabii, Under'a girmeden önce küçük bir durak var, ama o köprüyü oraya vardığımızda geçeceğiz." Son cümleyi söylerken gözlerinin parıldamasında beni tedirgin eden bir şey var.

Beni korkutmaya çalışıyor, bir tepki bekliyor. Okumayı öğrendiğimden beri öldürmek için eğitim alıyorum, ama aynı zamanda duygularımı gizlemek için de eğitim aldım.

Ailem hiçbir açıdan normal ya da sıcak bir aile değildi. Mavestelli adı, kamuoyuna eski paralı, tanınmış bir aile olarak sunulur, ama gerçekte biz, genellikle "yeraltı dünyası" olarak bilinen yasadışı karaborsa teknoloji ve bilgi ticaretinin başındayız. Birkaç kağıt parçası ya da masum bir ürünün ne kadar ağırlık taşıyabileceği, ne kadar sır barındırabileceği rahatsız edici.

Ve benim görevim, takım elbiseli adamlar bizi aldatmaya kalkışırsa, onların uygun şekilde ortadan kaldırılmasını sağlamaktır. Tabii ki, çalışma odamdaki eski kitaplardan birini okumayı ya da yıllardır kullanmadığım fırçaları elime alıp zihnimdeki karanlık, kasvetli düşünceleri resmetmeyi tercih ederdim, ama hayatımda yapmak istediğim her şey, cellat olmaktan sonra ikinci planda kalıyordu.

Babam Gregory Mavestelli, beni sadece susturuculu silahlar ve bıçaklarla hedeflerini sessizce ortadan kaldırmaya değil, aynı zamanda tekne, uçak ve helikopter kullanmaya da hazırladı. Sanırım, işler ters gittiğinde benim kaçış şoförü veya pilotu olmamı planlıyordu. Tabii, bir muhbir ona gizli operasyondan haber verdikten sonra beni federal polise teslim etmeseydi, plan bu olabilirdi.

Ne bekliyordum ki? Greg'in suçu üstlenip ailesinin huzurlu bir hayat sürmesini mi? Mavestelli ailesi hiç huzur görmedi.

Ve o, bu durumun böyle kalması için ölmeye hazır. Ben de günah keçisi olarak otobüsün altına atıldım.

Beklendiği gibi, yetkililerin gerçekten istediği tek kişi bendim. Halkın adalet talebini karşılamak için tek bir kişiye ihtiyaçları vardı. Operasyonun tamamını çökertmek umurlarında değil. Elllerinde gerçek anlamda kan bulunan insanlar tatmin edici bir av.

Karşımda oturan generale bakışlarımı sabitliyorum. "Peki, bu ekipte olmak ve hükümetin kirli işlerini yapmak tam olarak neye yarar? Benim çıkarım ne? Reddedip, beni hemen öldürmenizi sağlayabilirim. Bu hepimizi bir sürü sorundan kurtarır, sence de öyle değil mi?" Sıkılmış gözlerle, muhafızların tüfeklerinden birine bakarak, onun ne kadar hızlı olabileceğini düşünerek söylüyorum.

Nolan düşünceli bir şekilde gözlerini kısar, cebinden bir not çıkarır ve bana doğru fırlatır.

Kağıdı açtım ve ortasında küçük harflerle yazılmış "*yeniden doğuş*" kelimesini gördüm. Altında bir barkod da vardı.

"Yeraltı güçlerindeki herkes bunun için çabalıyor. Aslında, sözümü geri alıyorum. Bazılarımız kalıcı olarak gölgede kalmayı seviyor olabilir, ama çoğu kişi özgürlüğe kavuşmak istiyor. Hayatta ikinci bir şans ve cehennemden kurtulmak için bir fırsat."

Boğazımdan kuru bir kahkaha yükselir ve dudaklarımı kapatmaya çalışırım ama nafi. "Ciddi misin? Aptal bir kağıt parçası alacağım ve hepsi bu mu? Özgür mü olacağım?"

Nolan'ın gözleri soğuk; sırtışı tüylerimi diken diken ediyor. "Hepsi bu. Bu kadar basit."

Kağıdı ona doğru kaydırıyorum ve sandalyeme yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Bana her şeyi anlattığından emin değilim, ama bu konuda başka seçeneğim yok. "Bunun bir tuzağı var mı?"

"Kötü yanı yok. Hizmet edersin, kartlarını kazanırsan özgür kalırsın."

Eğer.

Onu dikkatle değerlendiriyorum. Bakışlarındaki kontrollü kötülükten, bilgi verme şeklindeki karmaşıklığa kadar, bana Reed'i hatırlatıyor. Onu bir daha göremeyeceğim düşüncesi belki de tek pişmanlığım.

Her iyi tuzlanmış, yanlış anlaşılmış kötü adamın bir akıl hocası vardır, değil mi? Reed benim akıl hocam. O, tüm yeraltı ailelerinin küçük akademisinde bir dahiydi. Aynı yaştayız ama o her konuda benden en az beş yıl öndeydi. Kendi iyiliği için fazla zeki ve kötüydü.

Ama Reed bana cellat olarak kaderimle barışmayı öğretti. Ölümeleri güzel bir şeye dönüştürmeyi, onlara kendi izimi bırakmayı gösterdi. Bazen bunun sadece zihnimi ne kadar manipüle edebileceğini görmek için olup olmadığını merak ediyorum. Reed her zaman içimizde yaşayan canavarları sevdiğini söylerdi

. Onları ortaya çıkarmayı en çok severdi. Greg'in Reed'i sağ kolu yapmasının sebebi de tam olarak buydu.

"Peki kaç tane Karanlık Güçler askeri kartlarını kazandı?" Bacağım endişeyle titriyor. Beni, ceketimin ceplerine taşlar konmuş ve denize atılmak üzereymişim gibi hissettiren bir şekilde tedirgin ediyor.

"Şu ana kadar hiçbiri." Nolan tıslayarak alaycı bir hareketle dirseklerine yaslanıyor. "Ama kendini fazla kaptırıyorsun, Cadet Maves. İlk geceni bile atlatamayabilirsin."

"Bu çok rahatlatıcı," diyorum, boot camp'ten önceki gece tam olarak nereye gideceğimi açıklamaması beni biraz rahatsız etse de. *Endişeli olduğunu ona gösterme*. Yüzümü düz tutmaya çalışıyorum ve çenemi yukarı kaldırıyorum.

Onun acımasız gülümsemesi, küçük özgürlük vaatleri vermekten hoşlandığını gösteriyor. Ama umut ışığına ulaşmak için içimde çok fazla şey kaldığından emin değilim. Sahip olduğum her şeyi dünyaya çoktan verdim.

CAMERON

YALNIZLIK ODASI otuz gün sonra o kadar da kötü gelmiyor. Aslında biraz hoşuma bile gidiyor. Düşüncelerinizle baş başa oturup gri duvarlara, gri tavanlara ve gri parmaklıklı kapılara konuşmak gibisi yok. Hala aklınızın başında mı, yoksa hiç aklınız başında mıydı diye merak ederek kalıyorsunuz.

Sırtım soğuk zemine yaslanmış, bacaklarım dizlerimden bükülmüş, lastik banttan yapılmış topu tekrar tekrar havaya atıyorum. Odada dolaşmak ve cezamın bitmesini beklemek dışında tek eğlencem bu. Yalnız kalmaktan nefret ettiğimden değil, aslında yalnız kalmayı tercih ederim, ama benim yokluğumda dışarıda neler olduğunu hayal etmek beni delirtiyor.

Takımımın bana ihtiyacı var. Yüzbaşı Erik'i yeterince hayal kırıklığına uğrattım zaten.

Elimi birkaç kez başımın yanına vuruyorum. *Bir sonraki ortağımı öldürmeyeceğim. Öldürmeyeceğim.* Bu sözleri kafama kazıyorum.

Öyle demek istemiyorum.

Tanrım, kaç kez oldu şimdi? Üç mü? Bu düşünceyle elim donar ve lastik top alnıma çarpar. Gözlerimi kırıp yavaşça nefes veririm. *Siktir.*

Geçen sefer sadece on gün izole edildim, bu sefer ne kadar sürecek kim bilir. Oturup lavaboya doğru ilerlerim, kendime bakmadan önce porselenin iki yanını sıkıca tutarım. Yeşil gözlerim bu günlerde her zamankinden daha donuk ve güneş ışığı almadan cildim oldukça solmuş.

Göz kapağımdaki bandajı düzeltip, Teğmen Erik gözümü kestiğinden beri kesik daha fazla iyileşmiş mi diye kontrol ediyorum. Neyse ki görme yetimi kaybetmedim, ancak bazen skleradan kanama oluyor. Artık neredeyse tamamen iyileşti. Hâlâ tamamen açamıyorum, ama şikayet edecek durumda değilim. Bandajı çöp kutusuna atıyorum.

Ölmek üzereymiş gibi görünmeme rağmen kendimi oldukça iyi hissediyorum. Dağınık, soluk sarı saçlarım neredeyse beyaza dönmüş. Bunun nedeni, Karanlık Güçlerin bana verdiği ilaçlar; saçlarımın doğal açık kahverengi rengi belirgin şekilde açılmış. Gözlerimin altındaki koyu halkalar beni acımasız gösteriyor. *Öyle değil miyim?* Kafamı sallayıp yine avucumu şakağıma vuruyorum.

Değişeceğim. Bir sonrakini öldürmeyeceğim.

Kendimi motive etmek için yaptığım konuşmaya dalmışken, metal kilit dişlilere sürtünerek hücremin kapısı açılır. Kafamı eğip, sonunda beni almaya gelen Erik'i görmeyi beklerim, ama kapıdan giren hiç de o değildir.

General Nolan mı?

Benden birkaç santim daha kısa, ben 1,93 metre boyundayım, yani o da hiç de kısa sayılmaz, ama dikkatimi çeken, yanında duran pembe saçlı, minyon yapılı kadın. Sakız pembesi değil. Daha çok, ilkbaharın sonlarında açan pastel pembe bir gül gibi, güneşin ışınları üzerine düşerken yaprakları açılan bir gül. Zeytin rengi teni pürüzsüz ve güzel; gözleri daha önce gördüklerime hiç benzemiyor. Beni delip geçiyorlar, fırtına ile orman yangını gibi altın kahverengi.

Nefesim kesiliyor ve midemde bir batma hissi oluşuyor. Onun kadar narin ve yumuşak bir yaratık burada ne arıyor? Gözlerimi tekrar generale çeviriyorum, umarım çok mantıksız bir şey yapmaz.

Nolan benden nefret ediyor. Tek yaptığım ona daha fazla evrak işi çıkarmak, bu yüzden benden nefret etmesi gayet normal. Sürekli suçlular arasından yeni insanlar işe almak zorunda kalıyor, ama onun *bu kadar* kindar olduğunu hiç bilmiyordum. *Lütfen d ü ş ü n d ü ğ ü m ş e y i yapma.* Gözlerim dağınık hücremi tarıyor. Yerdeki battaniyeli yatak dağınık, köşedeki masamda ise s a n k i h i ç t e r b i y e m y o k m u ş gibi kağıtlar ve kitaplar dikkatsizce dağılmış durumda.

dersim yokmuş gibi.

Misafir beklemiyordum.

Biraz önceden haber verseniz iyi olurdu.

Nolan boğazını temizler ve bana sırtıarak bakar. "Mori, eğitilmiş olanları katliama hazırlamak yerine, seni burada tek kişilik hücrelerde ortaklarınla tanıştırmaya karar verdim. Daha az zaman kaybı olur, anlarsın ya?"

Evet, bana kızgın. Bir dakika, yeni *ortağım* mı dedi? Bu bilgiyi sindirirken gözlerim büyüdü ve bakışlarım onun yanındaki küçük kadına döndü. Ellerini önünde birleştirmiş, kararsız bir şekilde duran kadın uysal görünüyordu. Onun kadar nazik birinin Karanlık Güçlerin işine karıştığını hayal etmekte zorlanıyordum.

Kadının omzuna hafifçe vurup beni doğru itti.

Kadın nefesini tutar ve göğsüme çarpmadan önce kendini durdurur. Gözlerimizi buluşturur, çenesini kaldırarak benim bakışlarıma karşılık verir. Yumuşak dudakları sadece birkaç nefes uzaklıktadır.

Çene kaslarım gerildi ve yavaşça generale baktım. "Bu *gerçekten* iyi bir fikir değil." Sesim alçaktı. Onunla yalnız kalırsam on dakika içinde onu öldüreceğimi biliyordu.

Elimde değil. Ben sapkın, berbat bir askerim ve o da bunu biliyor.

Nolan omuz silkiyor ve elini başının arkasında sallayarak mırıldanıyor, "Bir gün. Bana kanıtlaman gereken tek şey bu. Onu bir gece boyunca tek başına hayatta tutabileceğini, sonra bu kızla ilerleyeceğiz."

"Ama..."

"Kapa çeneni! Saçmalıklarından bıktım artık, Mori. Senin yüzünden daha fazla eğitilmiş asker kaybetmeyeceğim. Kapıdan çıkar çıkmaz öldürmediğin herkesle takım olacaksın. Anladın mı?" Nolan bağırır. Sesi duvarlardan yankılanır ve kollarımı ürpertir.

Başımı sallayarak yanımdaki küçük kadına yan gözle bakıyorum. İnce kemik yapısıyla çok kırılgan görünüyor. Sanırım elimi boğazına dolayabilirim ve... *Hayır. Böyle düşünme.*

"Güzel." Nolan yanmış puroyu göğsüme doğru fırlatıyor. Puro yere düşüyor, ucunda hala turuncu renkli közler yanıyor. Yan cebine uzanıp elini bana uzatıyor. Muhtemelen benim için birkaç hapi olduğunu biliyorum, bu yüzden heyecanla avucumu ona doğru uzatıyorum. Üç kapsül düşürüyor; kapsüller siyah ve üzerinde DF yazan küçük beyaz harfler var. Bu, kapsüllerin sadece Karanlık Güçler tarafından kullanılacağı anlamına geliyor. Biz her zaman "yukarıdaki" güçler için düşünülen her şeyin denek fareleriyiz.

Takviyeler, silahlar, eğitimler, ne isterseniz.

Bu, benim özellikle bağımlısı olduğum ve onların son test denemelerine sokmak için can attıkları bir parti. Her boktan ordunun istediği şeyi istiyorlar. Güçlendirilmiş askerler. Bu seri, her türlü acı hissimi köreltiyor. Daha iyi görebiliyorum, daha hızlı koşabiliyorum, her şeyi daha iyi yapabiliyorum.

Bu lanet olasıca harika. Hapları avucumda yuvarlıyorum, sanki benim kurtuluşummuş gibi onlara bakıyorum.

Tek sorun, beni deliye çevirmeleri.

Nolan ayrılmadan önce bana sert bir bakış atar. Kıza hiçbir şey söylemez. Metal kapı arkasından çarparak kapanır ve ben en kötü senaryoda kalırım. Ürkütücü bir sessizlik

boşluğu doldurur. Boğazımdaki düğümü yutkunurum ve yakında ölecek olan yeni oda arkadaşşıma bakarım.

Gözleri iki çelik bıçak gibidir. Uzak duvara sırtını dayarken, gözlerinde güvensizlik yanmaktadır.

"Benden uzak dur," diye hırsla bağırır. Bunu sevimli bulmaktan kendimi alamıyorum. Tanrı aşkına, saçları pembe. Zararsız bir ısırığı olan küçük bir bahçe yılanı gibi. Onu incelerken gözlerim yumuşar, böyle bir yerde olmak için fazla sevimli olduğuna karar veririm. Titan gibi sadece ayak bağı olur.

Ve ona ne yaptığımı bir bak.

Umutsuzca sııttım.

"Deneyeceğim."

EMERY

ADRENALİN VÜCUDUMDA AKIYOR. *Belki* iki dakika kadar oldu ve bu adam şimdiden lavaboya eğilmiş, iki elini yanlara dayamış, başını endişeyle eğmiş durumda.

Sanki beni çoktan öldürmüş gibi davranıyor ve bu çok rahatsız edici.

Nolan ile onun arasında duyduğum konuşmadan, onun insanları öldürmekle bir sorunu olduğunu anlıyorum. Nolan'ın konuşma tarzından, bunun kasıtsız olduğunu bile söyleyebilirim.

Harika. Ne şanssızım ben!

Bundan kurtulmanın bir yolunu bulabileceğimi sanmıyorum. Boyu benim iki katım ve o soğuk, güvenilmez gözleri beni tedirgin ediyor. Yutkunup, onun hareketlerini incelerken seçeneklerimi değerlendiriyorum.

Nolan gitmeden önce ona bir şey verdi. Ne olduğunu bilmiyorum ama bu adam hiç vakit kaybetmeden onu yuttu. Herhangi bir şey olabilir ama ben bir tür uyuşturucu olduğunu düşünüyorum. Gözünde yeni bir kesik olduğu için ağrı kesici olabilir.

Onu dikkatle izliyorum. O, şimdiye kadar tanıştığım en çekici insan ve bu da onu daha da temkinli olmamı sağlıyor. Güzel erkeklere hiç güvenmedim. Tanıdıklarım, bir şekilde beni mahvettiler. İster zehirli yalanlarla, ister beni bir insan olarak açıkça hor görerek. Güzel erkekler tehlikelidir.

Saçları soluk sarı, neredeyse beyaz. Nolan'la aynı saç kesimi var ama daha uzamış, muhtemelen burada kim bilir ne kadar zamandır kilitli kaldığı için. Sol gözünün üzerinde koyu kırmızı, hala taze görünen bir yara izi var. Gözlerini kısık tutuyor, sadece sağ gözü görünür durumda. Göz rengi gördüğüm en güzel yeşil tonu, adaçayı ve gri arasında bir şey. Sağ gözü tereddütle bana doğru hareket ediyor, bana bakmak için.

Kömür rengi kapüşonlu sweatshirt'ü vücuduna çok yakışıyor, ama sürekli kollarını kaldırıp parmaklarını endişeyle saçlarına geçiriyor, sweatshirt'ünün altını kaldırıp

ve karın kaslarını ortaya çıkarıyor. Gözlerim olması gerekenden daha uzun süre onda kalıyor.

Görünüşe göre önümüzdeki yirmi dört saat uyuyamayacağım. Kendimi rahatlatmak için ellerimi kollarımın etrafına doluyorum, ama benimle bir canavar arasında sadece hava ve tişörtümün ince kumaşı var.

Sonunda dikleşip beni fark ediyor. Onun düşünceli bakışları altında duvara yaslanıyorum.

"Görünüşe göre burada kurtlarla mahsur kalmışsın... *Lanet olsun.*" İngiliz aksanı hafif ve melodik. Korkarım ki bu, duyduğum en çekici aksan. Alnındaki saçları eliyle geriye iterek, yarı kapalı gözlerle bana bakıyor. "Adın ne, tatlım?" diye soruyor, ellerini kapüşonlu sweatshirtinin orta cebine sokarken. Sesi akşamüstü serinliği gibi, gözlerimi kapatıp kendimi kaybedebileceğim derin bir melodi.

Cevap vermeden önce tereddüt ediyorum, ama ona söylemememin bir anlamı olmadığını düşünüyorum. "Emery."

Titrek sesime gülümser.

"Adım Cameron, ama buradaki çoğu kişi bana kod adım Mori ile hitap ediyor. Bana istediğin gibi hitap edebilirsin, benim için fark etmez. Zaten bugünden sonra pek konuşamayacaksın." Onun umursamaz tavrına kaşlarımı çattım. Gerçekten bu kadar cüretkar mı olacak? Sanki ben öylece yatıp ölecekmişim gibi davranıyor. Ellerim yumruk haline geldi.

İyi konuşuyor. Sert görünüşüne ve, açıkçası, Dark Forces'un hücresinde bulunmasına rağmen, beklediğimden farklı olarak düzgün konuşuyor. Tam bir kas yığını gibi görünüyor — o kapüşonlu sweatshirt kaslarını hiç gizlemiyor ama keskin çenesi ve meraklı gözlerinin arkasında zeki bir beyin olduğu da açık.

Onu kızdırmak için ne kadar gerekir? Sanırım *bunu öğrenmenin tek bir yolu var*, sabrını sınamaya karar veriyorum.

"Mori? Latince'de '*ölmek*' anlamında mı?" Küçümseyen ses tonum bana daha geniş bir gülümseme kazandırdı; dişleri beyaz ve mükemmel bir şekilde dizilmişti.

Omzunu kaldırıp mırıldanıyor, "Bazıları bunun anlamını
"Kaşlarını kaldırarak yaptığı imalı hareket kalbimin daha hızlı atmasına neden olur. "Bazıları mı? Yani *sen mi*?"

Bu sözüm üzerine sert bir kaş çatışı ile karşılık verir.

"Emery, Nolan sana neden benimle birlikte hücre hapsine konulduğunu söyledi mi?" Bana doğru bir adım atar.

Derin bir nefes alıp bacaklarımı sabit tutmaya ve yerimde kalmaya zorluyorum. "Hayır, senin hakkında tek kelime bile etmedi. Ama konuşmalarından anladığım kadarıyla, sende derin ve *rahatsız edici* bir sorun var gibi görünüyor." Son cümlemi özellikle vurgulamaya özen gösteriyorum, böylece bileklerindeki sinirli damarların tekrar kalınlaştığını görebiliyorum.

Başını yana eğiyor. Yüzünde meraklı bir ifade beliriyor ve alaycı bir şekilde, "Ne kadar da zekisin. Birinde rahatsız edici bir şey varsa, genellikle hücre hapsine girer ve - haberin olsun - benimle aynı hücreye düştüyse, sende de bir sorun var demektir." diyor.

Onun yorumuna dişlerimi sıkıyorum. Çok esprili. *Seni parçalamasına izin verme,* diye kendimi azarlıyorum.

Gözleri boş ve sadece bana odaklanmış durumda. O birkaç uzun adım atarak birkaç santim uzağıma gelene kadar omurgam duvara yapışıyor. Yavaşça iki elini başımın iki yanına koyuyor, gözlerini benimkilerle aynı seviyeye indiriyor.

Kalbim o kadar şiddetli atıyor ki, karotis arterimin derimde attığını hissedebiliyorum. Sanki havada ikimiz için yeterli oksijen yokmuş gibi geliyor.

Bana bakıyor, hiçbir şey söylemiyor ya da yapmıyor, ama sanki tüm katmanlarımı soyup beni neyin harekete geçirdiğini görmeye çalışıyor gibi hissediyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyorum, boğazım titriyor. Cevap vermiyor, ama gözleri dudaklarıma kayıyor, sonra yüz hatlarımı yakından inceliyor. Kokusu başımı döndürüyor; bergamot ve huş ağacı kokusuyla boğulmuş, bana ailemin geniş arazisinde yıldızların altında oturduğum ormandaki sakin bir yeri hatırlatıyor.

Onun unutulmaz bakışlarından kaçmak için gözlerimi kapatıyorum.

"Seni öldüreceğim, bu çok açık değil mi?" Sesi derin, karanlık niyetlerle dolu. Sözünü tutacağından hiç şüphem yok.

Ölümün gerçekten bu kadar yakın olduğunu fark edince gözlerimi açtım. Yine de korku beni sarmadı. Şeytan sonunda beni almaya geldiğinde nasıl bir yüz takınacağını merak ediyordum.

Ona bakıyorum, yüzünün her santimini inceliyorum. Bu kadar genç ve yakışıklı olacağını kim bilebilirdi?

"Öyle mi?" diye kayıtsızca mırıldanıyorum. Benim karşı koymayacağımı düşünerek, sandığımdan daha aptal olmalı. Nolan'ın kafama yerleştirdiği özgürlük umudu

bana kendim için isteyebileceğim bir şey verdi.

Hiç sahip olmadığım bir şey.

Elimi kafasına doğru uzatıp şakağının yumuşak noktasını hedeflediğimde gözleri kısıılır. Kolayca bileğimi yakalar ve duvara yapıştırır. Dokunuşu soğuktur, kırık bir asker havasına yakışır. Keskin bir nefes alıp o ürkütücü gözlere bakarak, anlamsız hayatıma son vermesini isterim.

Babam beni çoktan terk etmişti. Annem de teknik olarak beni terk etmişti. Bana karşı gösterdiği şefkat, babamdan koruduğu anlamına gelmiyordu. Daha çok, kolayca pes eden biri olduğu için özür dilemek için attığı bir yara bandı gibiydi. Teknik olarak o da beni terk etmişti.

Kollarımı onun kollarında gevşetiyorum ve ağzı şüpheli bir gülümsemeyle kıvrılır.

Cameron beni göğsüne çekti. "Kendini özel sanıyorsun, değil mi?" "Kalbini parçalamayacağım," diye fısıldıyor kulağıma, tıpkı bir sevgilinin yapacağı gibi. Heyecan damarlarımdan akarken ruhum titriyor. Neden tehlikeyi sevdiğimi bilmiyorum. Belki de çok arzuladığım doğal bir coşkuydu, ama son kurbanımdan beri bu kadar heyecanlanmamıştım.

O oyun oynamak istiyorsa, oynayalım.

"Senin kalbini sökmem için bana bir şans bile vermeyecek misin?" diye tatlı bir sesle mırıldanıyorum, avucumu onun kasıklarına doğru kaydırarak. Beklediğim gibi, bu onun dikkatini dağıtır, keskin bir nefes alırken gözleri büyür. Fırsatı değerlendirip, ayak parmağı ile yüzük parmağı arasındaki kemeri ezerek basıyorum. Yüzünde şaşkınlık belirir ve vücudu onu yüzüstü bırakınca, yere yığılırken homurdanır.

Basınç noktaları, özellikle daha büyük düşmanlara karşı, yakın mesafede çok kullanışlıdır. Ne kadar büyük olurlarsa, hedefi vurmak o kadar kolay olur.

Cameron bana öfkeyle bakar, ama benim düşündüğüm gibi vücudunun felç olduğunu anlamak için bir an durmak yerine, odanın diğer tarafına geçmeye çalışırken bileğimi yakalar ve beni yere çeker. Kırım betona çarpar ve ben onun ellerini bacağımdan çekip atamadan, beni altına çeker ve dizleriyle kollarımı yanlarıma sabitler.

Boğazımdan bir çığlık yükselir ama onu dışarı çıkarmayı reddederim. Ona dişlerimi gösterir, onun tutuşundan kurtulmaya çalışırım. "Çekil üstümden, pislik!"

O tembelce geriye yaslanıp gülüyor. Nabzım kulaklarımda çınlıyor ama henüz bana zarar vermediği için sakın olmaya çalışıyorum.

"Bunu komik mi buluyorsun?" Dişlerimin arasından sözcükleri sıkarak çıkarırım ve kalçalarımı olabildiğince sertçe sallarım.

Ya gücümü hafife aldı ya da dövüş konusunda aptal olduğumu düşündü, çünkü gevşemiş vücudu doğrudan başımın üzerinden uçtu. Yüzünü beton duvara çarptı. Göz açıp kapayınca kadar ayağa kalktım ve omurgam odanın karşısındaki soğuk çelik kapıya değene kadar geri çekildim.

Cameron birkaç dakika orada hareketsiz kalır, başının etrafında kan birikir. Onu öldürmüş olabileceğimden endişelenerek ayağımı yere vurmaya başlarım. Nolan onu bu kadar övdükten sonra bu kadar kolay olamaz.

Yapma, o seni kışkırtıyor. Ama birkaç dakika daha geçip de hareket etmediğinde, endişelerim galip gelir. Bu adamı öldürürsem Nolan çok kızabilir. Deli olmasına rağmen onu yanlarında tutuyorlarsa, belli ki önemli biridir. Onun ölmesini istediğimden değil.

Kahretsin. *Bundan pişman olacağım.* Reed'in beni azarladığını duyabiliyorum, çünkü bu, bana hiçbir koşulda yapmamamı söylediği bir şey. *"Rakibine asla sempati gösterme."*

Genelde göstermiyorum. Onları öldürmem gereken gibi öldürüyorum. Ruhumdan çalınan o acı veren kısmı doldurmak için onları istediğim gibi işaretliyorum. Ama Reed ya da Cameron gibi kalpsiz değilim.

Sadece hayatta kalmaya çalışıyorum.

Yavaşça ona yaklaşmaya başlıyorum. Her iki gözü de kapalı. Kirpikleri soluk tenine karşı uzun ve koyu, saçları kavgadan dolayı dağınık.

"Hey, ölmedin, değil mi?" diye fısıldayarak ayağımla omzuna hafifçe dokundum. Hareket etmediğinde, biraz daha yaklaştım ve kanın kafatasından değil, ağzından geldiğini fark ettim.

Oh, lanet olsun.

Cameron'ın gözleri birden açılır. Dişleri kanla kaplı halde sırtıyor. Geri çekilip yere serilmiş şilteye düşüyorum. Yavaşça oturur ve bir bacağını büküp diğerini dikkatsizce uzatarak duvara yaslanır. Kan alt dudağından damlayıp çenesine bulaşır, o da kapüşonlu sweatshirtinin koluyla silerek temizler.

Yorgun gözlerle ve gevşek bir gülümsemeye bana bakar. "Cesursun. Hoşuma gitti." Kıkırdar ve sarhoş gibi başını eğirir. *Bekle.* Haklıydım, Nolan'dan aldığı şeyler uyuşturucuydu. Onlardan mı sarhoş oldu yoksa?

Onu sessizce izlediğim uzun dakikalarda, ondan korkmaktan çok acıma duyduğumu fark ettim. Ona bakışlarımı mümkün olduğunca uzun süre sabit tuttum, ama buraya gelmek için tren ve teknede yirmi dört saatten fazla uyanık kalmak beni çok yormuştu.

Gözlerimi kısarak ona bakarken, başımı dizime yaslayıp onun uyanıp bana tekrar saldırmasını bekliyorum. Düşüncelerim yavaşça sakinleşmeye başlıyor ve sonra dalgalı bir uykuya dalıyorum.

Biri alınma dokunuyor. Gözlerim
birden açılıyor.

Oturmaya çalışıyorum ama güçlü bir kol beni aşağı çekiyor. Sağıma bakıyorum ve Cameron'ın gözlerime baktığını görüyorum. Yüzünün yarısı kurumuş kanla kaplı olsa da, hala bir tanrı gibi görünüyor. Rahat bir şekilde yan yatıyor, dirseğiyle kendini destekliyor, eli başımın üzerinde sallanıyor.

Yine alınma dokunuyor, beni irkiliyor ve kendime getiriyor.

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve normalden daha keskin köpek dişleri ortaya çıkıyor. Onları o şekilde mi törpüledi? *Tanrım*. Her santimetresi bir silah gibi.

Dur, her *santimi değil*. Düşüncelerimi kontrol altına almadan önce yanaklarım kızarıyor.

"Uyanmanın zamanı gelmişti," diyor neredeyse şakacı bir şekilde. Onu gerçekte olduğundan daha neşeli gösterenin aksanı mı, yoksa sadece benimle oynamaktan hoşlandığı mı, anlayamıyorum.

Tekrar oturmaya çalışırken kaşlarımı çatıyorum. Kolunu karnımın üzerine koyarak beni sıkıca yerinde tutuyor. Nefesimi veriyorum. "Beni öldüreceğini sandım," diyorum alaycı bir şekilde, ateşle oynadığımı bilsem de. Gözlerimi ondan ayırıp kapıya çeviriyorum. Kapının altı zifiri karanlık. Hücre de karanlık, sadece yukarıdaki parmaklıkların arasından sızan soluk ay ışığıyla aydınlanıyor.

Bir süre uyumuş olmalıyım.

Cameron düşünceli bir şekilde mırıldanıyor, sesi hırıltı ile nefes verme arasında bir yerde. Sesi derin ve gözlerimi dövmeli boğazına çekiyor, boynunun tamamını saran siyah sisli ağaçlardan oluşan bir deniz. O, kaosun nasıl görüneceğini hayal ettiğim şey ve kendimden başka hiç kimsenin öyle göründüğünü hayal etmemiştim.

Annem dağınık, gevşek örgülerle saçımı yapmamdan hep nefret ederdi. Giysilerimin hepsinin siyah olmasından da hoşlanmazdı. "*Suikastçı gibi görünüyorsun*" derdi bana sürekli, ama ben öyleydim. O da bunu biliyordu. Ailesinin işinden nefret etse de

, buna izin veriyordu. Uzun pembe örgülerim, savaş botlarım ve yeleğimle evden çıktığımda bana "*Kaos*" derdi. Greg'in işaretlediği hedeflerden birini daha öldürmeye gidiyordum.

Ben önümde gördüğüm şeyin bir yansımasıyım — kötü ve haksız yere zarar görmüş bir şey. *Kaos*. Onun gözlerindeki yaramazlığı eğlenerek izlerken bu kelimeyi sevgiyle düşünüyorum.

"Seni daha sonraya saklamak için elimden geleni yapacağım. Korkarım ki bu bir söz. Seni ne zaman öldüreceğimi tam olarak kontrol edemiyorum, ama bu kaçınılmaz," diyor o, beni bırakıp sırt üstü yuvarlanmadan önce, bakışlarını yüksek tavana dikerek.

"Ne acımasız bir söz." Sesim hiç de eğlenceli değil. Bu anı boşa harcamıyorum; göğsünün üzerine çıkıp başparmaklarımın uçlarını boynunun çapraz noktasına bastırıyorum. Saçlarım omuzlarımdan dökülüp onun köprücük kemiğine düşüyor. *Örgülerimi çözmüş mü?* Bu düşünce omurgamda bir titreme yaratıyor. Boğazından bir kıkırdama geliyor ve benim büyük hayal kırıklığıma, o lanet olası gülümsüyor.

"Bana bir iyilik yapmış olursun, aşkım," diye boğuk bir sesle söyler ve ben baskıyı artırınca kısa bir nefes alır. Gergin ses tonu vücudumu ısıtır. Yutkunduğunda elmasları avuçlarımda altında yuvarlanır ve bu his kollarımda ürperti yaratır. Penis kırımının altında şişer.

Yüzümde eğlenceli bir ifade belirir. *Tanrım, o gerçekten ölme fikrinden zevk alıyor.*

Ağzına bakıyorum, dudaklarından hala kan sızıyor ve elimde de biraz kan lekesi var.

Gözlerimi ona dikiyorum. Kötü niyetli gülümsemesinden, onu öldürmek istemediğimi bildiğini anlayabiliyorum. Bu, en sevdiğim şey değil, ancak ölümün ardından düşündürücü bir şey yaratmanın tadını çıkarmaya başladım. Polisi peşime takmak da biraz eğlenceli, beni bulmaları için kırıntılar bırakıyorum. Ama kurbanlara karşı kin beslediğimden değil. Sadece işimi yapıyordum.

General Nolan'ın trende karıştırdığı manila klasörü, içindeki on ceset torbası ile birlikte zihnimde canlanıyor.

Parmaklarım gevşiyor ve bir nefes veriyorum. Tek yaptığım ona sikini sertleştirmek. Benden korkmuyor. Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim. Onu bırakıyorum, ayağa kalkıp lavaboya gidip ellerimdeki kanı yıkıyorum.

"Çok tatlı. Ellerin boynumu bile saramıyor," diyor, oturup boğazını masaj yaparken, sanki orada bir şey arıyormuş gibi boş bir ifadeyle.

sanki orada bir şey arıyormuş gibi. Gözlerimi devirip ellerimi pantolonumla kuruluyorum.

Ne kadar rahatsız edici olsa da, onun yanında olmaksızın duvara yaslanmayı tercih ederim. O, odanın diğer ucuna sıkıca yerleştiğini izliyor.

"Yatağı sen alabilirsin. Ben pek uyumam." Ayağa kalkar ve ellerini kapüşonlu ceketinin cebine sokar.

"Senin yattığın yerde yatmak istemem," diyorum, başımı ondan başka yöne çevirerek.

"Oh, ne kadar da küçüğüz?" diye karşılık verir ve bana göz kırpar. Yanaklarım kızarır. Beni kızdırarak ne yaptığını çok iyi biliyor. O hücrede bana doğru dönerken ben ayağa kalkarım. "Ya yatakta uyursun ya da bütün gece seninle dalga geçmeye devam ederim," der omzunu kaldırıp indirirken kayıtsız bir şekilde.

Bu adamın bir şeyi öldürebileceğine inanmakta zorlanıyorum. Şu anda inanmak için görmem gerek.

"Tamam, peki, benden uzak dur." Yatağının kenarına oturuyorum ve o sözünü tutuyor, odanın diğer ucunda durup vücudunu yere bırakıyor.

Onu izlerken, ağzının hala kanadığını fark ediyorum. Dudaklarını yalayıp yutkunmaya devam ediyor.

Ben aziz değilim, ama onun bu kadar uzun süre kanamasını istemiyorum. Birkaç dakika sonra, pes edip lavabodan birkaç kağıt havlu alıyorum. Ben onun uzanmış bacaklarının arasına dizlerimin üzerine çöküp otururken, o beni merakla izliyor.

"Aç," emrediyorum.

Cameron kaşlarını kaldırır ama itaatkar bir şekilde ağzını açar. Kaynağı çabucak bulur ve top haline getirilmiş kağıt havluları ağzına tıklarım. O homurdanır ve bana şaşkın bir bakış atar. Aslında avuçlarını yere dayamayı başarır.

"Burada ilk yardım çantası var mı? Zimba teli lazım."

O başını sallar ve ben de onun bakışlarını takip ederek lavabonun üzerindeki aynaya bakarım. Dolapta bir malzeme kutusu bulurum ve içindeki malzemeleri karıştırarak aradığımı bulurum. Bunlar işimi görür.

Cameron, pençeye benzeyen zımbaları hazırlamamı sakın bir tavırla izliyor. Açıkçası, acıya yabancı değil.

"Acıyor mu?" diye soruyorum, kanla ıslanmış kağıt havluları ağzından yavaşça çıkarırken. Kafasını sallar ve ben üç tane

zimba telini yanağının iç kısmına yerleştirirken soruyorum. Bunlar birbirine yapışarak kesiklerin nispeten hızlı iyileşmesini sağlar.

"Tamam." Başparmağımla yanağının dışını nazikçe okşuyorum. Sonra ne yaptığımı fark edip elimi çekiyorum.

Korkunç bir şekilde, o bu hareketi fark etti. Eli, bir saniye önce benim elim olduğu yanağına yükseldi. Meraklı gözleri benimkilere doğru kayd. "Bunu yapmana gerek yoktu." Sesinde alaycılık yoktu. Samimi bir şekilde minnettar görünmesine şaşırdım.

"Bütün gece acı çekmeni istemedim," sanki onun için endişelenmiyormuşum gibi karşılık verdim.

O yumuşak bir kahkaha atar ve bana bakar. "Acı hissedemediğimi biliyorsun, değil mi? Kahretsin, sana gerçekten hiçbir şey anlatmamış."

Gözlerim büyür ve onun benimle dalga geçmediğinden emin olmak için birkaç saniye ona bakarım. "Hiç mi?" diye inanamadan sorarım.

"Hayır. Baskı hissediyorum, tabii. Dokunma hissediyorum, evet. Zevk, özellikle. Ama acı hissetmiyorum." Yanaklarım kızarır. *Zevk yorumunu görmezden gel.*

"Nasıl?" Merakım beni ona yaklaştırır, sanki insan değilmiş gibi onu incelerim. Çenemi nazikçe kaldırır, gözlerini benimkilere getirir. Burunlarımız sadece birkaç santim uzaklıktadır, soluk saçları alnına düşer ve benimkine değir.

Ona çok yakın durursam her şeyi unutabilirim. Yavaşça nefes alıp çömelirim.

Cameron, yanağının biraz şişmiş olduğunu fark edememiş gibi yanağını dürtüyor. "Deneyisel haplar alıyorum. Biz onlar için küçük kobay fareleriyiz, bu yüzden herkesten önce havalı şeyleri elde etme eğilimindeyiz. Karanlık Güçler'in normal ordunun kullanması için test ettiği yeni bir ilaç alıyorum. Bu ilaç ağrıyı ortadan kaldırıyor ve kemiklerimin kırılmasını zorlaştırıyor. Tek dezavantajı beyinde bıraktığı yan etki." Şakağını okşayarak sırtıyor.

Yüzümde endişe belirir. "Ama ölümcül bir yara aldığını nasıl anlarsın? Ve böyle bir ilacın zihinsel durumun dışında sana ne gibi etkileri olabileceğini kim bilebilir?" diye mırıldanırım, ona yeni bir gözle bakarak. Bu yüzden mi bu kadar berbat durumda? Deneme aşamasındaki bir ilaç yüzünden gerçekten aklını mı kaybediyor?

Bu sözler onu neredeyse kırmış gibi görünüyor. "Ben buradaki diğerlerinden farklıyım ve Teğmen Erik bunu biliyor. Bu yüzden benim gibi vahşi bir köpeği yanlarında tutuyorlar. Şu ana kadar ölüm haplarını kullanabilen tek kişi benim. Ve

hayır, aslında öyle adlandırılmıyorlar, ama biz öyle adlandırmayı seviyoruz çünkü onları deneyen askerlerin çoğunu öldürüyorlar."

O bu sözleri söylerken hücre çok boş geliyor. Ses tonunda bir amaç duyabiliyorum — onlar onu değer veriyor sanıyor, ama aslında onu hiçbir şey kalmayana kadar kullanıyorlar.

"Diğer askerler bunları aldıktan sonra ne kadar süre yaşayabiliyorlar?"

Gözlerinde gurur parıldıyor. "Kırk sekiz saat. Sonra kapı çivisi kadar ölü oluyorlar."

Düşüncelerim hızla akıyor. "Peki sen ne zamandır kullanıyorsun?"

"Üç yıldır."

Dayanıklı biri, bunu kabul ediyorum. Ama aynı zamanda yirmili yaşlarının sonlarında, tahminimce. Vücudu pes etmeden önce bu şekilde ne kadar süre dayanabilir?

"Bu uzun bir süre." Yavaşça nefes alıp, bu hücrede tıkılıp kaldığım sürece ondan olabildiğince fazla bilgi toplamaya karar veriyorum.

Okumayı seviyor, köşedeki masanın üstündeki kitap yığını bunu açıkça gösteriyor. Bunların çoğunu eski edebiyat ve kasvetli şiirler olduğu için hemen tanıdım. Reed ve ben, on üç yaşına bastığım yaz, babamın kütüphanesinde mum ışığında her birini en az dört kez okuduk. O benim tek arkadaşımdı. O yıl ailesi bir ev yangınında öldükten sonra, babam onun bizim malikanemizde yaşaması için ısrar etti. Greg, Reed'i her zaman sevmiştir. Onun potansiyelini görmüştü.

Reed, Mavestelli soyadının varisi olmalıydı. Ben değil.

Gözüm, Cameron'ın masasına dağılmış gazete kupürlerine de kayıyor. Çoğunda, infazlar ve tuhaf koşullarda bulunan cesetlerle ilgili manşetler var. Boynumdaki nabız hızlanıyor. Bunun ben olduğumu biliyor mu? *Hayır*. Basının benim fotoğrafımı çekmesine izin verilmedi. Greg, kendini korumak için bunu gazetelerden sakladı, eminim.

Ama neden benim suçlarımla ilgili makaleleri topluyor? Dudaklarımın alt kısmı titriyor. dudaklarımdan.

Bilgi toplamak zor olmak zorunda değil, diye kendime hatırlatıyorum.

"Görünüşünün aksine, iyi eğitilmiş biri gibi konuşuyorsun. Söylesene, trajik bir şair misin? Sonuçta kod adın *Mori*. Peki ya eski edebiyatla ne alakan var?" diyorum ve gözlerimi odaya dağılmış, belki de küflü havadan eskimiş bej renkli sayfalara geri çeviriyorum. Masasının ortasında özellikle üç kitap yığılmış, biri ortasından açılmış durumda.

Onun tavırlarının görünüşü kadar ilgi çekici olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum.

Şairane bir asker. Böyle birinin var olabileceğini kim bilebilirdi ki?

Nedense bu düşünce beni hüzünlendiriyor. Gözlerim onun kağıtlarına dönüyor, onun gibi bir adamın ne hakkında yazabileceğini merak ediyorum.

O, kapüşonlu bakışlarıyla bana bakarak gülümsüyor. "Ölümle sık sık dans edenler, karanlık edebiyata düşkün olurlar. Sen de öyle değil misin?" diye karşılık veriyor ve yanındaki kitabı alıp sayfaları çeviriyor. Sayfalar, sık kullanımdan yıpranmış. O hikayeyi kaç kez okuduğunu merak etmeden edemiyorum. Merakım galip geliyor.

"Ah, demek sadece trajedileri seviyorsun."

Cameron kitabını kapatır ve kucağından yere düşürür. "Sonunda hepimiz trajedi oluruz. Romantikler bile." Aksanı, sözlerini aramızda bir ilmek gibi asılı bırakır.

Tanrım, bu adam sanki ölü şairler kulübünden çıkmış gibi ve ben aptalca ona çekiliyorum. Gizli bir askeri hücrede değil de kütüphanede olsaydık, onun tek kişilik kitap kulübüne katılmak isterdim ve zaman zaman şarap eşliğinde sohbet ederdik.

Küçük bir nefes verip ona gülümserim. "Tüm talihsizlikleri bir kenara bırakırsak, acı son gelmeden önce biraz eğlenelim, Mori," derim ve gözleri yavaşça parlar.

Dudaklarında acımasız bir gülümseme belirir, sonra beni görmezden gelmeye başlar, kitabını tekrar eline alır ve kaldığı yerden okumaya devam eder.

EMERY

Çok fazla uyumadığını söylememiş miydi?

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup Cameron'a bakıyorum. Omuzları öne eğilmiş, başı yana doğru sarkmış. *Yalancı*, diye düşünüyorum ve onu gözlemlemek için birkaç adım uzağa çömeliyorum.

Gözünün iç kısmını kesen oldukça yeni yara izi acı verici görünüyor, ama o hiç rahatsızlık belirtisi göstermiyor. Acı hissedemediğini söylediği için bu mantıklı. O ilacın etkisi ne kadar sürüyor acaba? Sürekli almak zorunda mı, yoksa etkisi uzun süre mi sürüyor? Etkisini tersine çevirmenin bir yolu var mı?

Küçük hücrede metalik bir ses yankılanıyor. Kapı açıldığında başımı kaldırıp bakıyorum ve General Nolan'ın hayretle bana baktığını görüyorum. Yüzündeki ifade hızla rahatlamış bir gülümsemeye dönüşüyor. "Vay canına, seni öldürmemiş." Sesindeki şaşkınlığı duyduğuma pek de sevindiğimi söyleyemem, çünkü bu, muhtemelen benim buradan canlı çıkamayacağıma bahse girdiğini gösteriyor.

Hâlâ Cameron'ın önünde çömelmiş durumdayım. Ona bakıyorum ve o oturup kolunu başının üzerine uzatmadan önce bilge gözlerinin beni delip geçtiğini görüyorum. Zayıf bir gülümseme. "Ben de sizin kadar şaşırdım, General," diyor Cameron dikkatsizce mırıldanarak.

Onun durumundaki biri için çok fazla gülümsüyor. Orada, onun acısını tanıyan yanlarımı boğan kadar ağır bir yük var. O da benim gibi hayatının bir noktasında terk edilmiş olmalı. Başka türlü bir insan bizim kadar dibe batabilir mi? Kaşlarını kaldırarak orada olanı gizlemeye çalışıyor, ama ben onun trajik hayaletlerini görüyorum, benimkilerle çok yakın dans ediyorlar.

Onun bakışlarında kendimi kaybetmeden önce gözlerimi yere çeviriyorum.

"Bu beklenmedik bir durum. Sanırım ikinizi de

Under'a götürüp hemen eğitime başlamalıyız. Beni takip edin," Nolan mırıldanarak yana çekilir ve benim hücreden çıkmamı bekler.

Cameron ayağa kalkar ve kollarını kavuşturur. "*İkimiz mi?*"

Nolan başını sallar, dudaklarında çarpık bir gülümseme belirir. "Ne, Teğmen Erik sana anlatmadı mı?" Bir an sessizlik olur, sonra Nolan iç çeker ve yüzünü ovuşturur

yüzünü ovuşturur. "Tabii ki anlatmadı. Cezan Under Trials'a da uzanıyor, Mori. Umarım bu, senin çürümüş beynini yeniden eğitir ve takımdaki yerini hak ettiğini kanıtlamanı sağlar."

Aralarında bir ağırlık hissedilir.

Cameron'ın gözleri kararır ve dişlerini sıkar. "Peki, onları öldürmekten kendimi alıkoyamıyorsam, benim eğitim seviyemdeki kadetler için bu nasıl adil olabilir?"

"Çünkü sadece kendini değil, onu da denemelerden çıkarmak zorunda kalacaksın. Ana görevin, savaşın heyecanı içinde partnerini öldürmemek. Hücrede bu deneyi geçtin, ama düşmanca bir ortamda ne olacak? İkiniz, lanet olası bir yerde tek başınıza kaldığınızda ne olacak?" Nolan tıslar. Sözleri, Cameron'ın gözlerinde belirsizlikle parıldamasına neden olur.

Cameron şaka yapmıyordu; biz onlar için gerçek hayattaki deneyleriz ve sanırım kendini kontrol etmesi zor olacak. *Harika.*

Nolan gülererek göğüs cebini açar ve bir şişe hap çıkarır. Hapları Cameron'a atar. Gözlerim havada süzülen siyah şişeyi takip eder. Cameron, ilgisiz bir bakışla bana bakarken, eli titremez bir şekilde şişeyi yakalar. Kapağı açıp üç dört hap alıp ağzına atar ve yutar. Gözle görülür şekilde rahatlar ve omuzlarını indirir.

Gözlerim kuruyor. *Diğer askerleri öldürdüğünü iddia ettiği uyuşturuculara bağımlı.* Böyle devam ederse ona ne olacak? Onun o ölümcül hapları almasını izlerken içimde yükselen rahatsızlığı yutuyorum.

Onu tanımıyorum. Umurumda da değil. Ama midemde oluşan rahatsızlığı atamıyorum.

Nolan bizi uzun bir koridordan geçiriyor. Kaderinin haberine kayıtsız görünen Cameron'a birkaç kez bakıyorum. Daha çok sinirli görünüyor. "Yargılananlar" hafife alınacak bir şey gibi gelmiyor. Diğer öğrencilerle birlikte eğitim kampına gittiğimizde onlar hakkında çok şey duyacağımızdan eminim.

Bir grup askerin sınav yaptığı büyük gri spor salonunun önünden geçerken, Cameron gözlerini bana çevirir ve bakışlarımı yakalar. Hemen başka yere bakarım.

"Gözüne ne oldu?" Askeri kıyafetler giymiş erkek ve kadınların her yöne kararlı adımlarla yürüdüğü üssün ortak alanına girerken sessizliği bozuyorum. Çoğu standart yeşil kamuflaj kıyafetleri giyiyor, ancak bazıları Hava Kuvvetleri ve Donanma üniformaları giyiyor.

General Nolan'ın üniforması siyah kamuflaj ve rozetleri benzersizdir: ortasında DF harfleri bulunan bir kafatasını çevreleyen altın bir daire. Bu, Karanlık Güçlerin sembolü olmalı.

"Son ortağını sahada öldürdüğü için bu rozeti aldı," diye homurdanıyor Nolan ve bir an duruyor. Ben irkiliyorum ve Cameron'a bakıyorum. Ağzı sıkı bir çizgi halinde, sanırım insanların onun adına cevap vermesinden hoşlanmadığı için. "Son ortağını KA-BAR bıçağıyla kafasını keserek öldürdü. Sadece bir savaş bıçağıyla bir kafayı kesmek ne kadar zor, Cadet Maves?"

Boğazım düğümlenir. *Aslında biliyorum.*

Beklediği kadar tiksiniş görünmediğim için Nolan gözlerini bana diker. "O yara izini hak etti. Bizim en değerli varlığımız olduğu için şanslı, yoksa onu çoktan bir hendeğe atmış ya da Riöt Squad'ın halletmesi için bırakmış olurduk."

"Tamam, yeterince dinledi, devam edelim," diye şikayet eder Cameron, kollarını sertçe kavuşturup bakışlarımdan kaçınarak.

Nolan alaycı bir şekilde güler ama hızlı adımlarla yürümeye devam eder. Onlara yetişebilmek için adımlarımı uzatmam gerekir. "Kaç tane ekip var?" Çok fazla olduğunu sanmıyorum; takip edilmesi gereken çok sayıda ekip olsaydı, onları gizli tutmak daha zor olurdu.

"Şu anda dört elit aktif ekip var. Varşova, Riöt, Fury ve Malum." Nolan, bu konuyu bana anlatırken otomatik pilotta ve ilgisizmiş gibi konuşuyor. Cameron da zihinsel olarak kopmuş görünüyor, antrenman yapan ve alanın uzak köşesinde rahatça sohbet eden askerlere boş boş bakıyor.

Nolan'a umutla bakıyorum. "Dört takım olmasının bir nedeni var mı?"

General yarı gülerek açıklıyor: "Evet. Riöt tartışmasız en kötü ekip ve sen onların kuyruğuna girmediğin için şükretmelisin. Onları hainleri, kaçakları veya artık işe yaramayan askerleri ortadan kaldırmak için gönderiyoruz. Onları ülkenin doğu tarafında tutuyoruz. Varşova, büyük şehirlerdeki yüksek profilli ve toplumsal misyonlara gönderilen A takımıdır. En hassas ve detay odaklı olanlar onlardır."

Birkaç asker yanımdan geçerken omzuma çarpıyor ve bana öfkeyle bakıyor. *Bu muhtemelen son olmayacak.* Cameron kaşlarını çatıyor ve bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor, ama sadece dudaklarını sıkıp başka yere bakıyor.

Nolan da kaba askerleri umursamadan devam ediyor: "Malum, kimsenin gidemediği veya gitmek istemediği yerlere giden ekip. Kelimenin tam anlamıyla son çare. Bir de Fury var, uzak ve son derece tehlikeli yerlere gönderdiğimiz ekip. Görevleri, Karanlık Güçler'in en üst sıralarında yer alıyor. Başarı oranı yüzde yüz, ekipteki ölüm oranı ise yüzde otuz. İntihar görevlerine gönderdiğimiz ekip."

Gözlerim Nolan'ın gözlerine kayar. Bana alaycı bir gülümseme atar.

"Dur tahmin edeyim," derim sinirli bir ses tonuyla. "Bu benim atandığım ekip."

Nolan'ın bakışlarının parlaması mide bulandırıcı. "Doğru, Maves. Ölümünün çoğu Mori'nin bile değil." Benim sertleşen ifademi görünce gülüyor. Cameron derin bir sinirli iç çekiyor.

Yüzde otuz ölüm oranı mı? Alt dudağımı ısırıyorum. Cameron'ı da düşünmek zorunda olduğum için bu oran pek de iyi değil, zira o daha sonra beni öldüreceğine söz verdi. Beni gerçekten bağışlamak mı istiyor, yoksa kurbanlarını acı çekmeye devam ettirmekten zevk mi alıyor, karar veremiyorum.

Nolan bizi uzun bir koridorun sonuna, acil durum merdivenlerinin bulunduğu yere götürür. Birkaç kat aşağı ineriz ve en altta siyah metal bir kapı bizi beklemektedir. On kat merdiven inmekten bacaklarım resmen jöle gibi olmuştur.

Binaların bu kadar derine inşa edilebileceğini bilmiyordum.

Geçtiğimiz her kat, boğazımdaki düğümü daha da büyütüyor.

General Nolan cebinden bir kart çıkarır ve arkasını tarar. Paneldeki renk kırmızıdan yeşile döner ve ardından yüksek sesli bir kilit mekanizması hareket eder. Nolan kapıyı açar ve bana ve Cameron'a önünden geçmemizi işaret eder.

Kapıdan içeri girip küçük bir orta odaya giriyoruz. Yaklaşık üç metre ötede aynı eboni kapı var. Nolan ilk kapıyı kapatıp kilitlendiğinden emin olduktan sonra diğerine doğru ilerliyor.

Kahretsin, güvenlik çok sıkı. İçeride bizi neyin beklediğini düşününce biraz gergin oluyorum. Cameron ellerini eşofmanının ceplerine sokmuş ve hiç endişeli görünmüyor. Daha önce askerî eğitimden geçmiş, bu yüzden endişeli olmaması mantıklı, ama yine de hiç endişelenmemesi rahatsız edici.

Ağır kapı açıldığında, bu yeraltı tesisinin büyüklüğü beni anında etkiliyor. Tavan en az on iki metre yüksekliğinde ve destek için devasa çelik kirişler uzanıyor. Silahlı askerler odanın içinde belirli bir düzende değil, dağınık bir şekilde duruyorlar, ama hepsinin gözleri odanın ortasında taktik üniformalı

odanın ortasında taktik üniformaları giymiş olanlara kilitlenmiş durumda. Duvarlar beyaz ve az önce girdiğimiz arena bir hapishane gibi aydınlatılmış. Hepimiz iğrenç suçlular olduğumuz için, buranın yüksek güvenlikli kapıları ve nöbetçi gardiyanları olan bir hapishaneye benzemesi uygun.

"Vay canına. Yeraltı güçleri dediğinde, kelimenin tam anlamıyla *yeraltını* kastetmişsin," diyorum alaycı bir tonla. Bu sabah ruh halim çok kötü, bunu hücremi paylaştığım psikopat sayesinde.

Cameron sözlerime sırtarak karşılık veriyor, ama General Nolan bunu pek komik bulmuyor. Bir homurtu çıkarıyor ve kollarını kavuşturarak arenanın ortasında ısınma egzersizleri yapan insan denizine bakıyor. "Buraya 'Under' diyoruz ve bu kelime oyununu beğendiysen, buranın ne kadar *karanlık* olduğunu görene kadar bekle," diyor Nolan, gülümsemeden bana göz kırparak. *Tanrım*.

Derin bir nefes alıp siyah ve koyu gri kamuflaj giymiş öğrenciler üzerine odaklanıyorum. Göğüslerindeki rozetlerde isimleri yazıyor ama yanlarından geçerken bile okumak için çok uzaktayız.

"Eğitim kampında ne kadar kalacağız?" diye soruyorum. Gözler arenanın diğer ucundan bizi takip ederken, içime rahatsız edici bir kıyamet hissi çöküyor. Diğerlerinin istenmeyen ilgisini çekmek istemediğim için başımı eğik tutuyorum.

Nolan, arenanın ortasındaki bir kapıda keskin bir dönüş yapar ve bizi uzun bir koridordan geçirir, ikiz yatak ve şiltelerle dolu büyük bir odaya ulaştığımızda durur.

"Doksan günlük kursun sonuna yaklaşıyorsunuz, bu yüzden en fazla birkaç hafta içinde ikiniz de sınavlara gireceksiniz. Hayatta kalma şansınızı yüzde 5'in üzerine çıkarmak istiyorsanız, birkaç arkadaş edinmenizi öneririm. Burada işler *biraz... acımasızlaşıyor*." Bunu eğlenceli bulmuş olmalı ki, dudaklarında kötücül bir gülümseme belirliyor.

Cameron inler. "Yani, takımıma geri dönmek istiyorsam onu güvende tutmam gerekecek, bu yüzden arkadaşlara ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum." Bu konuda benim kadar heyecanlı görünüyor.

"Bu senin," diye mırıldanır general, Mori'yi görmezden gelerek.

Nolan'ın işaret ettiği ikiz yatağı ezberlemeye çalışıyorum. Odanın arkasında, banyoların yakınında. Her yatağın ayak ucunda küçük isim levhaları var. Nolan, ben okumadan önce oradaki levhayı kapıp cebine atıyor.

"Peki ya o?" Başparmağımı Cameron'ın göğsüne doğru uzatıyorum ve o nankör bir homurtu çıkarıyor.

Nolan'ın gözleri kararır ve sırtarak, "Paylaşmak önemsemektir, Cadet Maves," der.

Paylaşmak mı? Bir yatak mı? Hem de Mori ile... Kafamdan geçen küfürlerin ağzımdan çıkmasını engellemek için uyluğumu çimdiklerim.

Odaklanmam gereken daha önemli şeyler var. "Nasıl acımasızlaşıyor?" Nolan'a sabırsız bir bakış atarım.

General geldiğimiz yoldan yürümeye başlar, ama ben onun ensesine bakarken mırıldanır: "Yeraltı askerlerinin uyması gereken pek fazla kural yok, bu yüzden ölümler sıradan, zorbalık yaygın, taciz, ne ararsan var. *Burada ayakta kalabilmelisin*" — kolunu kaldırıp beton tavanı gösterir — "*oraya çıkabilmek için.* İkimize de bol şans."

Onun gitmesini izlerim, yatağın kenarına otururum ve derin bir nefes alırım. Cameron yatağın karşı tarafına oturur ve tek kelime etmez. Durumumun ciddiyeti nihayet içime işlemeye başlar. Gözlerimi kapatırım.

Bunu hak ettim. Acımasızca öldürdüğüm tüm insanları gözümün önüne getiriyorum. Peki ya bunu daha çok hak edenler? Greg Mavestelli ve Reed gibi? Kötü niyetli düşüncelerle moralim bozuluyor. Asla bitmiş bir işi tekrar gündeme getiren biri olmadım. Olan oldu.

Gözlerimi tekrar açtığımda, biraz daha kendime gelmiş hissediyorum.

Buraya gelmemin bir nedeni var, çünkü ben benim gibi diğerlerine aitim. Bu benim ikinci şansım. *Olumlu tarafına bak.* Pozitiflik konusunda etkili olanlar hep bunu söylemiyor mu? Buradaki olumlu taraflar nelerdir? Gözlerim haince Cameron'ın fit vücuduna kayıyor. İşte biri. Yaklaşık dört dakika geçtikten sonra bir grup öğrenci odaya giriyor.

Gözleri hemen Cameron ve bana takılır. Omuzlarından yayılan hoş olmayan his karşısında nefesimi tutarım.

İçlerinden biri diğerlerinin önünde yürüyor. Saçları koyu kırmızıya boyanmış, teni solgun, gözleri siyahı andıran, unutulmaz koyu kahverengi. Benim yaşımda görünüyor, belki bir yaş büyük. O kendinden emin adımlarla bize doğru yürürken boğazımdaki düğümü yutuyorum. Adımları, kalın, çatık kaşları kadar korkutucu. Boynuna kanlı bir bandaj sarılmış, en kalın kısmı karotis arterinin olduğu yerde. Sanki on dakika önce biri onu öldürmeye çalışmış gibi görünüyor. Nolan'ın buradaki durumun ne kadar kötü olduğu konusunda şaka yapmadığını anlayınca gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Kahretsin, Nolan'ın aldığı plakette onun adı yazmıyordu herhalde. Olası bir kavgaya kendimi hazırladım.

"Siz ikiniz benim yatağında ne yapıyorsunuz?" diye bağıyor. Yavaşça ayağa kalkıyorum, ellerim yanlarımda sıkı sıkı.

"General Nolan bunun benim olduğunu söyledi," diyorum sakın bir şekilde. Adam kaşlarını kaldırır ve arkamdaki Cameron'a bakar. "*Bizim*," diye düzeltirim. Tüm gözler üzerimizdeyken alnımdan ter damlaları akar. Katil arkadaşları acımasız bakışları.

Nolan bunu kasten yaptı, başka bir öğrenciyle ortalığı karıştırdı ve beni Mori ile aynı yatağı paylaşmaya zorladı. Pislik.

Genç adam gülümser. Bu gülümsemenin ne kadar sinir bozucu olduğu beni şaşırtır. Yani, bu sadece lanet olası bir yatak. Bakışlarımı sertleştiririm, beni kolay lokma olarak görmemesi gerekir.

Bana doğru eğilir ve fısıldar, "O zaman Nolan sana dünya çapında bir '*siktir git*' vermiş. Şu anda boş yatak yok. Sanırım bu, ikinizin yerde yatacağı anlamına geliyor."

Cameron hafif bir ilgiyle izliyor, ama o zaman bile soğuk ifadesi ürpertici. Kavga etmek isteyeceğim son kişi o.

Diğer öğrenciler benim adıma kıkırdayınca nabzım hızlanır ve yanaklarım ısınır. "Yerde yatmamızı mı bekliyorsun?" diye ona sertçe sorarım ve o irkilir. Muhtemelen, sırf o söyledi diye yatıp öleceğimi düşünmediği için şaşırmıştır.

Bakışlarında merak belirir, ama hemen tekrar yere bakarak sert bir bakışa geçer. "İlk sen olmazsın, küçük velet. Gel, sana yardım edeyim." Bileğimi yakalar ve beni yere sürüklemeye çalışır.

Mantıklı davranmalı ve hemen şiddete başvurmamalıyım, ama onun davranışları kalbimin derinliklerine nefret tohumları ekiyor ve farkına bile varmadan yumruğum havada sallanıyor.

Onu yanağından yumruklarım. Kafası yana doğru savrulur, ama ayakta kalır. Kendini toparlamak için bir an durur, sonra dudağını siler ve o kara gözlerini tekrar bana çevirir.

"Bu haksızlıktı," diye alaycı bir şekilde gülümser. Diğerleri kavga etmek için sabırsızlanarak etrafımızda toplanmaya başlar. Genç bir kadın arkasına yaklaşır ve omzuna nazikçe dokunur.

"Damian, iyi misin?" Sesi narindir, ama bana düşmanca bakıyor. Saçları koyu renklidir ve güzel altın rengi bantlarla sıkıca örülmüştür.

Omuz silkiyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. "Hala yerde yatacağımızı mı düşünüyorsun?" diye soruyorum sakın bir sesle. Cameron'ın dudakları yukarı kıvrılıyor. Kadın küfrediyor ve bana saldırarak yumruk atmak için kolunu kaldırıyor. Ben yana kaçıyorum ve nefesini kesecek kadar sert bir yumrukla kaburgalarına vuruyorum.

Cameron, kadının yere düşmesini kayıtsızca izler, sonra bakışları tekrar bana kayar. O alaycı gözlerin arkasında bir ilgi parıltısı belirir.

Damian bana alaycı bir şekilde bakar. "Madem gösteriş yapma havasındasın, yatak için dövüşsek nasıl olur?" Sesinde bir parça kötülük vardır. Neredeyse Cameron kadar uzundur. Onun meydan okumasını kabul edersem aptal olurum, ama herkes izliyor. Bu yüzden başımı sallarım.

Parmaklarını kırıştırır ve güler. "Ne aptal bir sürtük."

Öfke beni ele geçirirken dişlerimi alt dudağıma geçiriyorum. "Bana bir daha orospu de, hadi bakalım." Gözlerimdeki *deli saçması çılgınlığı* görmüş olmalı ki, arenaya başını sallarken dilini tutuyor.

Cameron araya girer, tek bir akıcı hareketle ayağa kalkar ve ellerini ceplerine sokar. "Seninle dövüşeceğim. O zaten sana yumruk attığına göre bu adil olur." Sesi alçaktır ve ensemdeki tüyleri diken diken eder.

Damian onu değerlendirir ve güler. "İkinizle de dövüşürüm. Ondan daha korkak görünüyorsun."

Cameron'ın dudaklarında kötücül bir gülümseme belirir. Sanırım bu adam kendi ölüm fermanını imzaladı.

Nolan arkadaş edinmemizi söyledi, ama biz şimdiden iki düşman edindik.

EMERY

ARENA, MERKEZİNDE DURDUĞUMDA DAHA BÜYÜK GELİYOR. Ağır makineler yer üstünde çalışırken, ışıklar titriyor ve titriyor. Bu yerin üzerimize çökmesini hayal etmek beni biraz rahatsız ediyor, ama Damian dövüş ringinin diğer tarafında yumruklarını sıkarken bu düşüncelere dalacak vaktim yok.

Gözlerim kalabalığın içinde dolaşıyor, müdahale edebilecek bir memur arıyor. Sonunda ringin köşesinde bir avuç dolusu insan görüyorum, Damian'ın beni pataklayacağına bahis oynuyorlar. Midemde bir ağrı hissediyorum.

O kadar da sert görünmüyor, ama yine de gardımı düşürmemeliyim.

Seyirciler arasında endişeyle parlayan birkaç yüz görüyorum, bazıları ise olacakları izlemeye dayanamayacakmış gibi başka yere bakıyor. Şüphe zihnimi ele geçirmeye başlıyor. Gözlerim Cameron'a kayıyor. Yüzü ifadesiz ve soğuk. Bu dövüşte olanlara pek aldırmış etmediğini düşünüyorum.

Ben hala başka yere bakarken Damian bana doğru atılıyor ve kaçamadan ayağımı yakalıyor. Tek bir hareketle beni yere indiriyor. Gözleri vahşi bir öfkeyle parlıyor, nasırlı eliyle göğsümü yere bastırıyor ve sternumuma sertçe baskı uyguluyor.

Havam dışarı çıkınca bir çığlık atıyorum. Damian'ın dudakları kendini beğenmiş bir gülümsemeyle kıvrılıyor. *Zaten kazandığını düşünüyor.*

Diğer eli başımın yanındaki yere dayanmış, aptalca bir hareket. Çenemi kaldırıp dönerek, başka bir şey yapma şansı bulamadan dişlerimi koluna geçiriyorum. O kirli oynamak istiyorsa, ben de kirli oynarım.

"Ne oluyor lan!" diye bağırarak, içgüdüsel olarak beni bırakıp geri çekildi.

Vücudumu şiddetle çevirerek onu yana doğru fırlatıyorum. O şaşkınlık içindeyken, üstüne çıkıp dizlerimle kollarını yere bastırıyorum.

Hızla kendine gelir ve kalçalarını bana doğru iter. Bu kadar güçlü olmasını beklemiyordum. Gözlerim fal taşı gibi açılırken, başının üzerinden uçarım.

Birkaç saniye içinde ikimiz de ayağa kalkarız, nefes nefese ve omuzlarımız titriyor.

Gözleri koluna kayıyor, ısırtıcı bir an değerlendiriyor ve sonra bana bakıyor. Derisini parçalamamıştım, ama zaten

korkunç bir morluk oluşacağına dair kanıtlar var. Boğuşma sırasında boynundaki bandajın kenarları biraz sıyrılmış. *Onu oradan vurmaliyim.*

Saçları kavgamızdan dolayı dağınıktı. "Buraya ilk günün olduğu için sana karşı nazik davranacaktım. Ama bazen, güzel olanların bile toplumda iğrenç şeyler yapıp buraya, Yeraltı'na düştüklerini unutuyorum," diyor sert bir sesle. Gözleri kararır ve tekrar bana saldırır, ama bu sefer beni yere yapıştırmaya çalışmaz. Bakışlarından, bana zarar vermek ve beni ibretlik yapmak istediğini anlayabiliyorum.

Damian karnıma bir yumruk atıyor. Ön kolumla zar zor engelliyorum, ama o bunu tahmin etmiş ve yumruğunun tersiyle yüzümün sol tarafına vuruyor. Parmak eklemleri elmacık kemiğime çarpıyor ve ağzımdan kulağıma kadar bir acı yayılıyor. Dilimde kan tadı yayılıyor. Yere düşmemek için ayağımı kaydırmayı başarıyorum.

Muhtemelen ağlamamı bekliyor.

Ona doğru dönüp, tam gözlerinin arasına yumruk atıyorum. Düz ve mükemmel burnunun köprüsünde artık bir şişlik olacak. Darbenin etkisiyle homurdanıyor, ama sonra çılgınca, rahatsız edici bir kahkaha atıyor.

"Seni öldüreceğim lanet olası." Saçımı yumruklar ve başımı geriye doğru çeker, boynumun yumuşak kısmını ona açık hale getirir. Ellerim saçımı sıkıca tutan ellerine doğru uçarken, damarlarımdan korku geçer.

Damian daha sert çeker ve ciğerlerimden bir çığlık kopar. Kafamın derisi yanar ve gözlerim yaşlarla dolar. Boğazıma soğuk çeliğin baskısını hissedene kadar vücudumdaki tüm gücümle mücadele ederim. Vücudum donar ve arenadaki tek ses, zor nefeslerimdir. Titreyen dizlerime ağırlığımı verince, ağrı dizlerime yayılır.

Tabii ki, üzerinde bıçak vardı. Bu dövüşün adil olacağını neden beklediğimi bilmiyorum.

Bacaklarımın gücü kesilince, saçımı tutmaya devam ederek beni yere indirirken, kötü niyetli bir kahkaha atıyor ve bıçağını boynuma daha da bastırıyor. Yüzü görüş alanıma giriyor ve aramızdaki meselenin henüz bitmediğini ima eden korkunç bakışlarından gözlerimi ayıramıyorum. "İşte böyle hakimiyet kurarsın," diyor, herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle. Diğer öğrenciler alkışlıyor ve gülüyor, hatta bazıları boğazımı kesmesi için onu teşvik ediyor.

Bu tutuştan kurtulmak için binlerce kez antrenman yaptım, ama kavgayı burada bitirmeye karar verdim. Eğer bunun benim tek numaram olduğunu düşünüyorsa, daha sonra onu ve diğerlerini hazırlıksız yakalayabilirim.

onu ve diğerlerini hazırlıksız yakalayabilirim. *Asla her şeyi gösterme.* Sakinleştirici bir nefes alıyorum.

Damian'ın gülümsemesi eğlenceyle daha da büyüdü.

"Sırada benim olduğumu unuttun mu?" Cameron, Damian'ın bileğini tutup saçımı bırakmaya zorlarken sıradan bir şekilde diyor. Hızla ayağa kalkıp başımın arkasını ovuyorum. Cameron, başını yana çevirip bana geri çekilmemi işaret etmeden önce gözlerim ile gözleri buluşuyor.

Zaten kendimi rezil ettim, neden Cameron'ın kayıtsız tavrını da ekleyip egomu daha da incitmeyeyim ki? Cadetlerin oluşturduğu çemberin içine geri dönerim ve fazla enerjim kalmamışken bir sonraki dövüş maçını izlemek için dönüp bakarım. Tek istediğim sıcak bir duş almak ve uyumak.

Cameron, Damian'ı kızdırmak için ellerini cebinde tutuyor. İşe yarıyor.

Damian'ın yüzü kızarır ve küfürler savurur, bıçağıyla Cameron'a saldırır. Cameron bunu kolayca atlatır ve geçerken Damian'ın omurgasının ortasına ayağını vurur, onu ellerinin ve dizlerinin üzerine çöker. Bıçak yerde yuvarlanır.

"Hadi ama, hakimiyetini gösterme konusunda *çok* emin olduğunu sanıyordum?" Cameron'ın sesi alçaktır ve ses tonundaki alaycı ifade tüylerimi diken diken eder. "Hakimiyetimi nasıl kurduğumu göstereyim mi?" Damian hala ayağa kalkmaya çalışırken yanına gider ve yüzüne tekme atar.

Kadetler arasında duyulabilir bir nefes sesi yankılanır ve ardından sessizlik hakim olur.

Damian yanına yığılır, kan tükürür ve birkaç dişiyle boğulur. Konuşacak kelime bulamaz. Boğazım, çaresizce nefes alıp verirken yere tükürdüğü grotesk kırmızı parçalarla düğümlenir.

Cameron geniş bir gülümsemeyeyle gülümsüyor ve bu, şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeylerden biri. Damian'ın sırtına eğiliyor, sonunda ellerini ceplerinden çıkarıyor ve birini Damian'ın çenesine koyuyor. Diğeriyse Damian'ın saçını çekiyor, ta ki Damian bana doğru bakana kadar.

Damian'ın ağzının o tekmeyle ne kadar berbat hale geldiğini görünce yüzümden kan çekilir.

"O senin değil. O benim, anladın mı? Ona baktığında, yüzünü tekmelediği mi düşünmeni istiyorum," diyor Cameron, soğuk ve hareketsiz gözlerle bana bakarken.

Gözlerinde hiç ışık yoktu. Bana baktığında ne gördüğünü merak ettim. Beni korumak zorunda olduğu için bu sözleri söylediğini biliyordum

gözlerim betondaki kana kayıyor. Cameron'ın bakışları, çok uzun süre bakarsam beni rahatsız edecek.

Damian'ın Cameron'a verdiği boğuk cevabı duymuyorum, sadece Cameron'ın derin nefeslerini duyuyorum. Bir süre sonra, o pisliğin kafasını bırakıp ayağa kalkıyor.

Damian'ın birkaç arkadaşı ona yardım etmek için koşar. Cameron bana doğru yürür ve yanımda durur, "Sanırım yatak bizim" diye mırıldanır.

Ona bakmadan önce tereddüt ediyorum. "Neden benim senin olduğumu söyledin?" Öfkeyle göğsüm sıkışıyor. "Herkes düşünecek ki..."

"Seninle uğraşırlarsa benimle de uğraşmak zorunda kalacaklarını bilecekler," diye cevaplar, taktiksel ve sakın bir şekilde.

Ben de öyle düşünmüştüm, ama bu kadar sahiplenici bir şekilde söylemesine gerek yoktu. Başımı sallıyorum.

Cameron gözlerini bana çevirir ve kendini beğenmiş bir ifadeyle "Rica ederim" der. Onun yorumunu görmezden gelirim ve elimi başımın arkasına hafifçe bastırırım, acıdan yüzümü buruştururum. Cameron bir an bana bakar ve sonra ekler: "İyi mücadele ettin. Senin gibi birinin kendini savunmayı bilmesi beni şaşırttı." Onun iltifatında keskin bir yan vardır.

"Evet, bu tür bir dünyada bir kadın sert olmayı öğrenmek zorundadır," diye mırıldanıyorum. Damian'ın yumruğu yüzünden ağzım kanıyor ve dilimde hala demir tadı var. Damian'ın aksine dişlerimin hepsi yerinde olduğu için mutluyum.

"Başkaları da bizimle kavga etmek istemeden geri dönelim," diye mırıldanır Cameron, beni barakaya geri götürmek için koluma hafifçe vurur.

Cameron, uzun koridora doğru yürürken arkamdan geliyor. Arkamıza, kadetlerin kalabalığına dikkatli bir bakış atıyorum. O haklı, onlar zaten birbirlerini itip kakıyorlar ve diğerlerinin kavga etmesini bekliyorlar. Burada herkes böyle mi davranıyor? Hayvanlar gibi kavga edip sonra her şey yolundaymış gibi mi davranıyorlar? Herkes şiddetli kavgaları izlemeye devam ederken çok ilgisiz görünüyor. Bazıları, birinin dişlerinin kırılması normalmiş gibi Under'da dolaşmaya devam ediyor.

"Neden sert olman gerekiyor ki?" Cameron'ın sesi dikkatimi Under'dan uzaklaştırıp ona geri çeviriyor. "Sanki gümüş kaşıkla doğmuşsun gibi görünüyorsun," diyor sinirli bir sesle. Teknik olarak haklı sayılır.

Mavestelliler, Kuzeybatı'nın en zengin ailelerinden biri. Ben, ailemin tek çocuğuyum, erkek tarafımızın kısırlığı nedeniyle soyun sonuncusuyum

Ama zor yoldan öğrendiğim gibi, zengin bir ailede doğmak hayatın kolay olduğu anlamına gelmez. Zamanımın yarısını yeraltı dünyasının yatılı okulunda geçirirdim, diğer yarısında ise evde Reed'in birini öldürme yöntemleri konusunda bana öğrettiklerini öğrenirdim. Tek tesellim, Reed'in tüm sorunlarıma çözüm bulmasıydı. Derslerimde başarısız olursam, profesörleri tehdit edip notlarımı değiştirirdi. Cellat olmaya devam edemeyeceğimi itiraf ettiğimde, yeraltı dünyasının sonuçları gibi çirkin bir şeyi düşündürücü bir şeye dönüştürerek, işten uzaklaşmam ve kopmam için bir yol buldu. Ne kadar rahatsız edici ve korkunç olursa olsun, bu yardımcı oldu.

Sanırım bana kendisi gibi olmamda yardımcı olduğu için gurur duyuyordu. Bir canavar gibi.

Kalbimde kara bir bulut dolaşüyor. Çocukluğumu düşünmekten hoşlanmıyorum. Yetişkinliğimi düşünmekten de hoşlanmıyorum.

Umarım annem iyidir. Ben yokken, Greg'in sözlü tacizine kim katlanacak? Reed, babamın dikkatini işe odaklamak için elinden geleni yapıyor, ama yapabileceği çok fazla bir şey yok. Eminim Greg suçsuz bulunmuştur. Daha önce de polise ve hakime rüşvet vermedi değil ya.

"Dişlerini kırmak zorunda mıydın?" Tamamen çılgına dönmeden önce konuyu geçmişimden uzaklaştırıyorum. Cameron'ın Mavestelli adını bileceğini sanmıyorum, ama o zeki bir adam ve özellikle benim suçlarımla ilgili makaleleri topladığını bildiğim için, onun bir şeyleri birleştirmesini istemiyorum. En azından tüm makaleler belirsizdi ve cinsiyetimi veya fiziksel görünüşümü açıklamıyordu.

Kaşlarını kaldırdı. "Kırmadım, ama göz çukurlarına parmaklarımı sokmaktan iyiydi, değil mi?"

Boğazımdan gergin bir kahkaha çıkar. O kesinlikle deli. "Evet, bu daha iyi."

Cameron yatağımızın kenarına oturur. Yatağın bu kadar küçük olması beni heyecanlandırmıyor; haftalarca birbirimize yapışık uyuyacağız. Dişleri tekmelemek, gözlerine parmak sokmaktan daha iyi olduğu için bunu yapan biriyle yaşamak için çok uzun bir süre.

"Sana etrafı gezdirmeli ve kuralları anlatmalıyım. Hazır olduğunda bana haber ver, *büyük* turumuza başlayalım," diye sıkılmış bir şekilde mırıldanır Cameron.

Gözlerimi devirme isteğimi bastırıp, ona bir bakış attım. O da meraklı gözlerle bana bakıyordu. Soluk sarı saçları düzgünce taranmıştı

ve kokusu bana ulaşıyor, kırılmış huş ağacı dallarının kokusu. Boynundaki orman dövmelerini takip ederek köprücük kemiğine kadar iniyorum, orada yapraklar omuzlarına dağılan yapraklara dönüşüyorlar, başka birinin yüzünü bu kadar kolayca mahvettiğini gördükten sonra bile onu ne kadar çekici bulduğumu yutkunarak fark ediyorum.

Neden bu kadar çekici olmak zorundaydı ki?

Hâlâ hücredeki aynı psikopat adam, ama şimdi daha rahat görünüyor. O hapları kuru olarak aldığını hatırlayınca dudaklarım sıkılaşıyor. Benim ölümcül kusurum, düzeltilmek istemeyen ya da umursamayan kırık şeyleri düzeltme arzumu. Onlara akbabaların leşlere çekildiği gibi çekiliyorum. Reed, anne babası yangında öldükten sonra düzeltilmek istemedi, ama zamanla onun bazı parçalarını onarmayı başardım. Yeterince ki, tekrar gülümsemeye başladı.

"Önce duş alacağım," diyorum yumuşak bir sesle, gri fermuarlı ceketimi çıkarıp çarşafın üzerine atıyorum.

Cameron başka bir şey söyleyecek gibi görünüyor, ama ilgisiz bir şekilde yanından geçip banyoya doğru yöneliyorum. Yaklaştıkça, buranın unisex olduğunu fark ediyorum. *Tabii ki öyle.* İçimden inleyip, burada bulunan çıplak erkeklere bakmaktan kaçınıyorum. Cameron peşimden gelerek, "Sen bitirince Under üniformanı hazırlayacağım. Burada giydiğin kıyafetler yakılacak" diye mırıldanıyor.

Omzumun üzerinden kısa bir el sallayarak ona selam verdim, daha çok bu sıcak duşun ne kadar harika olacağına odaklanmışım.

Su buz gibi soğuk.

Birkaç kez deniyorum ama hiçbiri ısınmıyor. Bu, bizi cezalandırmak için kullandıkları birçok yöntemden biri olmalı. Gerçek hapishaneler, bu cehennem çukurundaki insanlardan daha adil davranıyor olabilir diye düşünmeye başlıyorum, ama en azından bizim özgürlük umudumuz var.

Bunu ne kadar uzun düşünürsem, "kartların" gerçek olup olmadığını o kadar çok tartışıyorum. Elbette, Nolan bana barkodlu bir kağıt gösterdi. Ama bu kağıt, onun iddia ettiği değeri taşıyor mu? Bu yeraltı operasyonu, bizler tükenip atılmaya hazır hale gelene kadar bizi silah olarak kullanmak için bir komedi olabilir.

İnsanlar bir damla umut için birçok çılgınca şey yaparlar.

Örgülerimi çözüyorum ve çıplak vücuduma bakan adamları görmezden gelmeye çalışıyorum. Rahatsız edici, ama ne yazık ki buna alıştım. Cameron bakmıyor; vücudunu diğer yöne çevirmiş, elindeki küçük kitap dikkatini çekiyor. En azından kendini meşgul etmeyi biliyor.

Saçımı yıkarken, içinde bulunduğum zor durumu düşünüyorum. Bir psikopati seni öldürmemesi için nasıl kandırırsın? O kurnaz ve mantıklı görünüyor, ama sorunu kendini durduramaması. Çekiciliği onu daha da ölümcül yapıyor. Onun yanında gardını düşürmek çok kolay.

Uzun, sinirli bir nefes veriyorum. Onun tek umursadığı şey özel olmak gibi görünüyor. Diğerleri gibi uyuşturucudan ölmemesi onu diğerlerinden ayırıyor, ama deneysel aşama bittiğinde ne olacak?

Neden bu özelliği onun için bu kadar değerli merak ediyorum. Kime kendini kanıtlamaya çalışıyor? Onu bu kadar inciten kim ki, bu onaylanma yöntemine başvuruyor?

Ağrıyan vücuduma on beş dakika boyunca soğuk su akıtıyorum. Cameron dışında herkes duştan çıkmış. O hala elinde bir kitap, kucağında siyah taktik üniformasıyla beni bekliyor.

Sonunda ona yaklaştığımda, üniformayı düzgünce katlayıp elini uzattı. Bir kolumu havluya doladım ve boş elimle kıyafetleri aldım.

"Bu kadar zaman harcamak zorunda mıydın?" diyor alaycı bir şekilde, gözlerini kitabından bana çevirerek. Spor sütyenini giyerken havlu düşüyor. Beni gördüğünde yüzü hemen kızarıyor. Bir an sonra gözlerini benden ayırıyor, elleriyle romanın sayfalarını sıkıca tutuyor.

Hm. En azından kadın vücuduna karşı bağışık değil. Yüzünde ilk kez renk gördüm. Bu bilgiyi sonra kullanmak üzere aklımda tutuyorum.

Giymeyi bitirirken gülüyorum. "Şey, o aptal bize yatak için meydan okumamış olsaydı, belki çok daha hızlı olurdu."

O homurdanır. "Onu ilk yumruklayan sendin." Bu dikkatsiz tonu benim sonum olacak.

"Beni yere sürüklemeye çalışan oydu."

Cameron bana bir bakış atar, giyinme aşamasında olduğumu unutmuş gibi, hızlıca arkasını dönmesinden öyle anlıyorum. "Uh-huh," diye homurdanır.

Giyindikten sonra bana Under'ı gezdirir.

Burası çok büyük. Sadece arenanın tavanlarının yüksekliği bile beni şaşırttı, ama burası koridorlar ve büyük odalardan oluşan bir labirent; barakalar, küçük bir kütüphane, kafeterya, silah odaları ve atış poligonu var

Bu, sanki yeraltında bütün bir medeniyet varmış gibi. Bu gizli askeri operasyonun ne kadar süredir devam ettiğini merak etmeden edemiyorum.

Ne kadar zamandır ailemi gözetliyorlar ve beni yakalamak için fırsat kolluyorlar? Yoksa günlük gazeteleri okurken tesadüfen mi rastladılar bana? Bu durumun gerçekte ne kadar derin olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Bu düşünce beni hüzünlendiriyor, bu yüzden elimden geldiğince kafamdan atmaya çalışıyorum.

Koşan bir grup askeri geçmesini beklerken cam kapının yanında duruyoruz. Odanın içinde bir avuç asker uzanmış sohbet ediyor.

"Burası, takımları olmayan Karanlık Güçler askerlerinin kaldığı yer." Cameron, onların dikkatini çekmek istemiyormuş gibi hızla ilerliyor.

Biraz farklı giyinmiş birini fark ediyorum ve "O kim? Siyah beyzbol şapkalı olan mı?" diye soruyorum. Drill sergeant olmak için biraz fazla genç görünüyor ve şimdiye kadar gördüğüm en kötü bakışlara sahip. Sanki hayatı boyunca somurtmuş ve mutsuzluğunu kanıtlayan kalıcı çizgilerle dolu bir insan gibi.

Cameron durup bakmasına bile gerek yok. "O Drill Çavuş Adams. İnan bana, onun kara listesine girmek istemezsin. Sadece dikkat çekme ve çeneni kapalı tut. Denemelerden önce sadece birkaç hafta var, muhtemelen zarar görmeden atlatabilirsin." Tecrübesinden konuşuyormuş gibi geliyor.

"Onu tanıyor musun?"

Sessizlik yeterli bir cevap, bu yüzden onu zorlamıyorum.

"Under'da olan biten bu kadar. Bugün eğitimleri çoktan bitti ve yarım saat sonra ışıklar sönecek, o yüzden o zamana kadar yapman gereken her şeyi halletmeni öneririm," diyor Cameron düşünceli bir şekilde, bizi barakalara geri götürürken.

"Tahmin edeyim, *çok* karanlık oluyor," diye düşünürüm. Nolan bunun böyle olduğunu zaten açıkça belirtmişti. Ancak karanlık, çoğu insanı etkilediği gibi beni hiç etkilememiştir. Gölgelemin içinde daha içgüdüsel davrandığımı fark ettim. Cameron'a bakarım ve bu gece onun yanında uyumak zorunda olduğum düşüncesi ile çenem sıkılır.

Birçok yönden içgüdüsel.

O sırtıyor. "Hayatında göreceğin en karanlık gece olacak, aşkım." Bu çok güven verici.

Biz kışlaya döndüğümüzde diğer öğrenciler çoktan yataklarına girmişler. Bazıları kitap okuyor, bazıları yataklarının etrafında kart oynuyor

oynuyor, diğlerleri ise...

Kalbim hızla çarpmaya başlar ve hızla başka yere bakarım.

"Evet, buradaki insanlar deli gibi sevişiyorlar." Cameron, benim yere bakışımı görünce gülüyor. Ben bakire değilim, ama lanet olsun, daha hava bile kararmadı. "Onları suçlayabilir misin? Çoğu deneme sahasından çıkamıyor — tabii, ceset torbasında çıkmak dışında." Kendisinin çıkıp çıkmayacağı konusunda hiç endişelenmiyormuş gibi, çok kendinden emin konuşuyor. Beni bırak, kendini bile.

Kafamı sallıyorum. "Bu çok saçma."

Cameron, arkasında olanlara gülmemei görmezden gelerek gözlerini bana çevirir. Bakışlarını tutarım.

"Öyle mi? Seni bilmem ama ben toplumda bitmişim. Bu başıma gelebilecek en iyi şey." Gülümsemesi sönüyor. Yatağımıza varıyoruz ve o yatağın kenarına oturuyor.

Elleri de benimkiler gibi kırmızı lekelerle kaplı olmalı. Karanlık Güçlerin değerli bir üyesi olmasının yanı sıra partnerlerini öldürme alışkanlığı da olduğu için, muhtemelen daha da fazla.

"Ne yaptın?" diye soruyorum, ince battaniyemi ve yastığımı yere bırakıp yere çapraz bacaklı otururken. Yer ne kadar rahatsız olursa olsun, gelecekteki katilimden uzaklaşmak için burayı tercih ederim.

Cameron başını sallar. "Sana güveniyor olsam bile söylemezdim.

Peki sen ne yapıyorsun? Yatakta uyumuyorsun..."

"Evet, yatıyorum. Seninle aynı yatakta sıkışıp kalmak istemiyorum." Boğazımdan bir kahkaha kopar. "Peki neden bana güvenmiyorsun?"

Gözleri kararır ve kimse bizi dinlemediğinden emin olmak için etrafına bakar. "Çünkü buradaki insanlar seni böyle değerlendiriyor. Kiminle takım kuracaklarına ve kimin peşine düşeceklerine böyle karar veriyorlar. Sen ağzın sıkı olmayan biri gibi görünüyorsun, sırları benim kanım gibi döküyorsun." *Ağzım sıkı değil mi?* Alaycı bir şekilde kaşlarımı kaldırırım.

Parmaklarını çenemde gezdirir, ağzıma dikkatle bakar. Gözlerimi ona dikerim. Elini indirir, ama bakışlarını indirmez.

Başımı sallarım. Sanırım gerçek dünyada acımasız biriysen, Under'da takımda olman altın değerinde olur. Ama öte yandan, senin suçun neydi? Herkes bir şeylere karşı çıkar. Ne olursa olsun, sırtına bir hedef tahtası koymuş olursun.

"Senin sözlerine göre arkadaşlara ihtiyacımız olmadığını sanıyordum." Kapüşonlu sweatshirt'ünü başından çıkarırken, kaslı vücudunun yarısı ortaya çıkıyor. Avuç içlerim zemine değince yanıyor.

"Evet, ihtiyacımız yok. Ama daha fazla düşmana da ihtiyacımız yok." Bana bir an fazla uzun süre bakıyor, parmaklarım kıvrılıyor, sonra herkesin giydiği siyah standart tişörtü giyiyor.

"Diğer öğrencilerin yüzüne tekme atmanın bu konuda yardımcı olduğuna eminim." Kahkaha atar ve başını sallar. "Oh, yardımcı oluyor."

Yüzümü soğuk suyla yıkayıp lavabonun kenarlarını kavradıktan sonra aynadaki yansıma bakıyorum. Saçlarım ıslak ve yüzümün yanlarına yapışmış. Donuk, yorgun gözler bana bakıyor. Derin bir nefes alıyorum.

Sadece uyumam lazım. Hayatım kırk sekiz saat içinde altüst oldu, ama ben iyiyim. *Hapishaneden iyidir.*

Banyodan çıkarken ışıklar söner.

Hiç görmediğim bir karanlık. Pencere yok, yıldız yok, duman dedektörlerinden gelen yapay ışık yok. Hava bile kötülükle dolu gibi. Banyoda tek ışık kaynağı olan çok zayıf bir ışık var. Gözlerimi kısarak tavana takılmış küçük bir ışık olduğunu görüyorum, banyoyu aydınlatmaya yetmeyecek kadar zayıf bir ışık. *Elimizdeki tek şey bu mu?*

Olduğum yerde donup kalıyorum ve yatakların ve yumuşak horlamaların oluşturduğu uçuşuma bakıyorum. Daha uzakta, daha fazla insanın seks yaptığını duyabiliyorum. *Kahretsin, Cameron şaka yapmıyormuş.* Herkes sanki son günümüş gibi yaşıyor. Dürüst olmak gerekirse, bu biraz heyecan verici, ne olacağını bilememenin verdiği heyecan beni tetikte tutuyor. Şu anda olduğu gibi yarı uykulu olmasaydım, bunların hepsi daha eğlenceli olurdu eminim.

Yavaşça, karyolamızın olduğunu hatırladığım yöne doğru yürümeye başlıyorum. Birkaç yataktan geçtikten sonra birine ayak parmağımı çarptım. Kimseyi uyandırmamak için yüzümü buruşturup nefesimi tuttum. Birkaç karyola daha geçtikten sonra geri dönüp tuvaletten tekrar denemeyi düşündüm.

"Kaybolduk mu?" Cameron sağımdan fısıldıyor. Dönüp karanlıkta onun silüetini seçebiliyorum.

Onun gölgesine tamamen sığınırım ve yere çömelirim, en azından boktan bir battaniye ve yastığım olduğu için mutluyum. Babamın tasarladığı Rusya operasyonu için eğitim alırken daha kötüsüne katlanmak zorunda kalmıştım, onun halletmesi gereken "meseleleri" vardı ve bu yüzden benim de vardı. Ama taşların üzerinde uyumak zorunda kalan tek kişi bendim, o kadar ıslak ve soğuktu ki, günlerce tüm iskeletim ağrımişti.

Gözlerimi kapatıp, bir gün bu cehennemden kurtulacağım umuduna odaklanmaya çalışıyorum. Bir boktan durumdan diğerine atılmaktan kurtulacağım umuduna.

Yukarıdan gelen ayak sesleri dikkatimi dağıtır. Bir gözümü açarım ve Cameron'ın bana baktığını zar zor seçerim. Bilge gözleri en ufak ışıık parçacıklarını bile yansıtıyor gibidir.

Onu göremediğimi mi sanıyor?

Birkaç dakika baktıktan sonra, sonunda pes edip ona bağııyorum. "Ne?" diye fısıldıyorum.

Sessizdir. Sonra mırıldanır, "Yerde uyumana gerek yok." "Uykumda boğulmaktan iyidir." Yumuşak bir kahkaha atarım ve ona bakmamak için yanıma yuvarlarım.

"Lütfen burada uyur musun, böylece kendimi aptal gibi hissetmem?" Cevap vermediğimde devam eder. "Gerekirse seni kaldırıırım." Eğilip beni kucaklamak için hareket eder.

Aman Tanrım.

Oturup onun belirsiz silüetine öfkeyle baktım. "Toprak yemem daha iyi. Şimdi sus.

Birini uyandıracaksın."

Her yer kapkaranlık ama onun dudaklarının köşesindeki gülümsemeyi görmemi hiçbir şey engelleyemez. Benim neyim onu bu kadar eğlendiriyor bilmiyorum. Bu düşünceyle kaşlarımı çatıyorum.

"O zaman yarın toprak ye, ama sert zeminde uyuma. Duruşmalarda yeterince uyuyacaksın zaten." Yatağı okşadı. Çenemi sıktım, vücudumun ne kadar ağrıdığını düşününce onun teklifine karşı koyma isteğimi kaybettim.

Kısa bir düşünmeden sonra, battaniyemi ve yastığımı alıp yatağın en ucuna uzanmaya karar verdim. Yatak tek kişilik, yani iki yetişkin için yer yok. Biri devasa bir adam.

Birbirimize yapışmış durumdayız, onun göğsü benim sırtıma değıyor.

Gözlerimi kapatıp bunun gerçekleşmediğini varsaymaya çalışıyorum. Sırtımı ısıtan sert göğsünü hissetmediğimi varsaymaya çalışıyorum. Elini kalçama koyup beni kendine doğru çekiyor, sanki birbirimize yapışık olduğumuzu umursamıyormuş gibi. Dudaklarımdan küçük bir çığlık kaçıyor, eminim en az yirmi kişi duymuştur.

"Rica ederim," diye azarlıyor. Boynumun yanında nefesinin sıcaklığını hissediyorum, kaslı kolu karnımın üzerine uzanmış.

Sadece birkaç hafta kaldı, diye hatırlatıyorum kendime, muhtemelen denemelerde öleceğim.

Bu düşünce midemi bulandırıyor.

Aniden, onun sıcak vücudu ve yumuşak yatak o kadar da kötü gelmiyor.

CAMERON

Sabah dörtten önce uyanıp haplarımı almak bu sabah zor geliyor. Birincisi, Emery'nin kolları göğsümü sarmış ve yanağı omzuma yaslanmış halde uyandım. İkincisi, bu anı gerçekten kaybetmek istemiyordum. Bu garipti, çünkü normalde pek hoşlanmadığım bir şeydi. Rahatlık.

Banyo aynasında kendime bakıyorum, yine Under'da olduğum için kendimden nefret ediyorum. Neredeyse yedi yıl oldu, ama bu berbat yerden ayrıldığımdan beri sanki bir gün bile geçmemiş gibi geliyor. Burada geçirdiğim zamanlarda tanıdığım yüzlerin anıları zihnimde canlanıyor.

Onları hatırlamak istemiyorum. Under'da tanıdığım tüm insanlar... hiçbiri benimle birlikte buradan çıkamadı. Alaycı bir şekilde başımı sallıyorum. Neden denemelerden önce arkadaş edinmemizi söylüyorlar ki? Denemeler başladığı anda parçalanacak sahte ittifaklar. Karanlık Güçler, içimizde yaşayan kötülüğün gerçek bir kanıtı.

Son iki hapi da atıp yutuyorum ve boş plastik şişeyi lavaboya bırakıyorum.

En azından Adams değişmemiş. Burada kendine bir isim yapmış olduğunu görmek güzeldi. Ama eminim, benim gibi berbat birinin bir takımda yer alırken, kendisinin bu bitmeyen katliam döngüsünde sıkışıp kalması içini kemiriyordur. Buna dayanmak için çok sert bir piç kurusu olmak gerekir.

Banyo kapısından doğrudan bir vuruş geliyor. Gözlerim tembelce kapıya kayıyor, Nolan'ı bekliyorum çünkü o benim sabah dörtteki sorunumu biliyor, ama Teğmen Erik içeri girdiğinde şaşırıyorum.

Vücudum onun varlığına fiziksel olarak tepki veriyor; gözüme sapladığı bıçağı hatırlayınca kalp atışlarım hızlanıyor ve midem bulanıyor. Acıyı hissetmedim, ama arkasındaki baskıyı, etimin şişmesini ve günlerce göremediğimi hissettim. O, teke tek dövüşte beni öldürebilecek dünyadaki tek adam. Tüm tekniklerimi, tüm kusurlarımı biliyor.

Hızla ayağa kalkarım.

"Teğmen." Ona selam verip dikkat pozisyonuna geçiyorum. Erik, sadece ikimiz varken formaliteleri sevmez. O benim için bir baba gibidir, hiç sahip olmadığım bir baba. Ama ben her zaman formaliteye önem veririm, sanki yaptığım her şeyde başarısız olduğumda yapabileceğim tek şey buymuş gibi gelir.

Dört takımın en katı olanıdır, birkaç ay önce çavuşumuz görev sırasında öldüğünden beri görevlerde aktif olan tek teğmen odur, ama aynı zamanda en sabırlı olanıdır. Riöt'taki Çavuş Jenkins, onun takımında olsaydım beni çoktan öldürürdü diye düşünüyorum. Söylentilere göre, yaşına göre acımasız biriymiş. Çoğumuz onu hiç tanımıyoruz ve dürüst olmak gerekirse, tanımak da istemiyoruz.

"Rahat," diyor Erik, ortak banyoya bakarak. Gözleri lavabodaki boş ilaç şişesine takılıyor. "Görüyorum ki hâlâ bu yavaş ölüme mahkum olmayı seçiyorsun," diyor monoton bir sesle.

Onun okunması zor bir kişi olmasını saygıyla karşılıyorum. Bu beni tetikte tutuyor. Ama içten içe, onun adamlarını gösterdiği kadar önemseydiğini biliyorum. Bizi kontrol etmek zorunda değil, ama genellikle yapıyor. Bence o, başkalarına karşı empati duygusunu bir parça da olsa koruyabilen tek subay, tabii bunu asla itiraf etmez.

İlaçları almaya başladığımdan beri bana zorluk çıkarıyor. Elbette, yıllar boyunca zihnimin çözülmesini izleyebildi. Bir zamanlar tanıdığım adamdan ne kadar uzaklaştığımı merak ediyorum. Sanırım, generalin gözünde sahip olduğum tek gerçek değer bu olduğu için ilaçları almaya devam etmeme izin veriyor. Nolan benden nefret ediyor.

"Ben de iğneleri yaptıracağım. General Nolan bu sabah için yeni bir zehir hazırladı," diyorum alaycı bir şekilde ve ona boş siyah şişeyi atıyorum.

Erik şişeyi yakaladı ve hiç etkilenmemiş gibi elini yanına indirdi. "Benim onayım olmadan mı?"

Yeni test ilaçlarını gerçekten reddedecekmiş gibi davranmasından rahatsız olarak omuz silkiyorum. "General Nolan teklif etti, ben de kabul ettim. Beni zaten Under'a geri attın, bunun senin için neden önemli olduğunu anlamıyorum. Emery ile saha bağ kurma eğitimi için vaktimiz olmadığını biliyorum, ama yine de bize seviye siyah görev için yer ayırdığını bana söyleyebilirdin..."

"*Biliyorum.* Nolan ile görevleri kim organize ediyor sanıyorsun?" Erik'in soğuk gözleri bir an beni inceledi, sonra tekrar ilaçlara döndü. "Beni buraya sen soktun, Cameron. Ben değil. Bunu biliyorsun..."

"Bunlarla kendini öldürdüğünü biliyorum." Vurgulamak için hap şişesini kaldırır.

Gülümsemem küçük ve yenik düşmüş. "Ben farklıyım, teğmen. Bunlar beni diğerleri gibi öldürmez." Burnumdan ve dudaklarımdan kan akıyor. Kolumla siliyorum. Burun kanaması ilacın normal bir yan etkisi, ama görünüşe göre iş arkadaşlarımı öldürmek de öyle.

Bana acıyormuş gibi kaşlarını kaldırır ve giderken mırıldanır, "Hayır. Sen farklı değilsin, Mori. Ne kadar özel olmak istesen de, değilsin."

Onun sözleri mideme bir yumruk gibi çarptı.

Nolan'ın beni iğne yapmak için almaya gelmesini beklerken, arenanın gri duvarlarına bakarak onun sözlerini düşünüyorum.

Erik yanılıyor. Ben farklıyım. Kimse bu güçlendirici ilaçlarla bu kadar uzun süre hayatta kalamadı. Onlara olumlu tepki gösteren tek kişi benim. Enjeksiyonların, özellikle birlikte kullanıldığında, haplara göre çok daha etkili olması gerekiyor. En azından nihai hedef bu. Gerçekte nasıl başlayacağını göreceğiz.

Karanlık Güçlerin istediği her şey olacağım ve bu uyarıcılar sayesinde, daha verimli bir şekilde öldürebilen, onların istediği ideal asker haline gelebileceğim.

Nihai silah acı hissetmez.

Nolan beni beklediğimi görünce tek kelime etmiyor. Ellerini kamuflej pantolonunun ceplerinde tutuyor ve kısa bir baş selamı veriyor.

Kışlayı geçiyoruz ve gözlerim yumuşak pembe bir renge takılıyor.

O çoktan uyanmış mı?

Nedenini bilmeden duruyorum. Tek bildiğim, onu yakından olduğu kadar uzaktan da gözlemlemek istediğim. Kendini tutuşunda dikkatimi çeken bir şey var. Gözlerinin kenarındaki kırmızı, cildini yumuşak gösteriyor. Ruhundan yayılan şiddet.

"Mori." Nolan'ın keskin sesi beni zihnimin derinliklerinden çıkarır.

Onun üzerindeki transımdan çıkıp yürümeye devam ediyorum, içimde yarattığı kafa karışıklığını çözmeye çalışıyorum.

En son ne zaman birine zarar vermek istemediğimi hatırlamıyorum.

EMERY

GURURUMU YANINA ALSA DA, dün gece muhtemelen uzun zamandır en iyi uyuduğum gecelerden biriydi. Saçımı iki örgü yapıp omuzlarımın üzerine attım. Birkaç pembe saç teli yüzümü çevreliyor, kaşlarımın hemen üzerinde bir perçem var.

Uyandığımda Cameron yatakta değildi.

Saat erken, bu yüzden onun çoktan uyanmış olmasına şaşırdım. Diğerleri ya hafifçe horluyor ya da huzursuz bir şekilde dönüp duruyor. Yeleği de dahil olmak üzere taktik giysilerimi sessizce giyiyorum. Dün öğrendiğim bir şey varsa, o da buradaki kimseye güvenemeyeceğimdir. Hepsi neredeyse vahşi ve her an savaşıma hazır. Sol kolunun köşesine DF harfleri işlenmiş siyah bir kapüşonlu sweatshirt giyiyorum.

Burada her şey soğuk.

Dün gece Cameron'ın bana ne kadar yakın olduğunu düşünüyorum. Kollarını belime dolamış, dudaklarını boynumun kıvrımına gömmüştü. Yanaklarım kızarıyor ve bir ara kıcıma dayadığı ereksiyonunu hatırlayınca beynimde oluşan karanlık düşünceleri silmek için başımı sallıyorum.

Bir hareket, dikkatimi arenaya açılan kapıya çekiyor. *Cameron mu?*

Ayaklarım sessizce geniş beton odayı geçip köşeyi dönerek bakıyorum. Bir savaş botunun topuğu görüş alanımdan kaybolup başka bir koridora giriyor. Kimse uyanmamış mı diye omzumun üzerinden bakıp o kişiyi takip ediyorum.

Dün gece tek başıma keşif yapma fırsatım olmadı, bu yüzden merakım beni ilerlemeye itiyor. Bu yolun Cameron'ın küçük turunda olduğunu hatırlamıyorum.

Köşeden gelen bir bip sesi, bakmadan önce kenarda durmamı sağladı. İki adam, Under'a giden kapıdaki gibi, yanında tuş takımı olan metal bir kapının önünde duruyordu.

Öndeki kısa boylu adam şüphesiz General Nolan, o kusursuz saç kesimini her yerde tanırım. Arkasında duran uzun boylu adamı tanımak daha zor, çünkü siyah kapüşonlu bir sweatshirt giymiş ve kapüşonunu başının üzerine çekmiş.

Gözlerim kısılr, çünkü başını çevirir ve koyu renk kaşlarını ve keskin çene hattını görebilirim.

Cameron? Nereye gidiyor?

İkisi kapıdan geçiyor ve kapı arkalarından kapanıyor. Bu bölgeden nereye gittiklerini görebileceğim bir pencere ya da başka bir yol yok. Hatta dinleyip bilgi edinebileceğim bir yol bulabilmek umuduyla havalandırma deliği aramaya kadar gidiyorum, ama burası sıkı bir şekilde kilitli.

O kapının arkasında ne var? Cameron bunun varlığından haberdarsa, neden dün turda bunu dahil etmedi?

Onu düşünmeyi bırak, diyorum kendime, kafeteryada tatsız bir kase mısır gevreğini karıştırırken. Bir saat geçti ama hala aklımdan çıkaramıyorum. Burası yatakların olmadığı ve masalarla dolu olması dışında kışlaya çok benziyor.

Yalnız oturuyorum ve Damian'ın yanındaki kızın odanın diğer ucundan bana attığı bakışları görmezden gelmeye çalışıyorum. Diğer öğrencilerden birinin ona Bree dediğini duydum. Damian'ın koluna sanki ona aitmiş gibi sıkıca sarılmış durumda.

Dudaklarımın kenarlarında hafif bir gülümseme beliriyor. Onun bana olan öfkesinden zevk almaktan kendimi alamıyorum.

Masama bir tepsi çarpıyor ve beni çok korkutuyor. Gözlerimi kırıştırıyorum ve Cameron'ı görünce hemen suratımı asıyorum. Yanımdaki koltuğa kayıyor ve bana alaycı bir gülümseme atıyor. Bilge gözleri bugün daha berrak. İlaçları mı bitti? Kapüşonu hala önceki gibi başının üzerinde ama altında taktik kıyafetlerini görebiliyorum. Yeleği de giyiyor, bu yüzden onu çıkarmama kararımdan eminim.

"Selam," diye mırıldanıyor, ağzına mısır gevreği atarken.

Etrafıma bakıyorum, herkes sessizleşmiş ve ona temkinli gözlerle bakıyor. Açıkçası, onları suçlamıyorum. Dün Damian'ın yüzüne tekme attıktan sonra. Ama içimden bir ses bunun daha fazlası olduğunu söylüyor.

"Neden herkes sana bakıyor?" diye fısıldıyorum.

Sorum onu rahatsız etmiyor, başını kaldırıp bakmıyor da. "Sanırım Fury Squad'da asker olduğum haberi yayılmış."

Neden daha önce, öğrenciler bile onun insanları öldürme sorununu duymuş olabileceği fikri aklıma gelmedi, bilmiyorum.

"Karanlık Güçler arasında popülermiş, ha?" Damian dahil herkese Cameron'dan korkmadığımı göstereceğime karar vererek şakacı bir tonla söylüyorum. Başını eğip bir ısırık daha almak için eğildiğinde, boynunda küçük bir iğne izi görüyorum.

Aşı mı oldu? Eminim yine o alışılmadık ilaçlardan biridir.

"Popüler, benim kullanacağım kelime değil," diyor Cameron alaycı bir şekilde, mısır gevreğinin geri kalanını masanın ortasına iterek. Çenesini avucuna dayıyor ve bana bakıyor. Gözlerinde o kadar sessiz bir keder var ki, neredeyse fark etmiyorum.

"Bir dakika, bu, duruşmalarda daha fazla hedef alınacağımız anlamına mı geliyor? Ve sen de aramızdaki yükün *ben* olduğumu mu düşünüyordun?" diye karşılık veriyorum. Askerlerden biri düdük çalar ve herkes masalarından kalkmaya başlar. Biz de grubun arkasından gideriz.

"Ben her zaman yüküm. Biz buradayken sen bununla başa çıkabilirsin." Cameron koluma hafifçe vurur ve ben ona kızgın bir bakış atarım.

"Beni öldürmekten kendini alıkoyabilecek misin? Sonuçta asıl sınavın bu, değil mi?" Kollarımı kavuşturarak ona çarpmamayı sağlarım.

"Neden bu kadar hayal kırıklığına uğramış görünüyorsun?" Cameron boş boş konuşur, elini uzatıp saç örgülerimden birini parmağıyla okşar, sanki bunu eğlenceli buluyormuş gibi. "Bu eğlenceli olacak."

Cameron spor salonunda sabah koşusuna katılmamayı tercih eder. Yapmak istemediği şeyleri atlaması pek adil değil, ama ben bu küçük rahatlamayı kabul ederim. Ondan başka birinden bilgi toplama şansı.

Reed'in uyarısı zihnimde yankılanıyor. "*Asla tek bir kişinin sözlerine güvenme.*"

Cameron, uzak duvara yaslanarak Drill Çavuş Adams ile konuşurken, birkaç tur koşmamı izliyor. Konuşurken sık sık bana bakıyor ve ben de kendimi ona bakmamak için zorluyorum.

Henüz tanımadığım diğer öğrenciler tarafından birkaç kez omuzlanıyorum. Denemelerde onların yenilgisini garantilemek için yüzlerini ezberlemeye çalışıyorum. Biri arkasına dönüp beni baştan aşağı süzdü ve kaşlarını çatı. Diğerlerinin ona *Arnold* dediğini duydum. Oldukça korkutucu birisi. *Onu işaretleyin.*

Damian son turlarda yanıma koşarak geliyor. Onu görmezden geldikçe genişleyen gülümsemesini görmezden geliyorum. Bree diğer tarafıma geçerek ikisi arasında sıkışıp kalıyorum. Gözlerim, dün Cameron'ın yüzünden kopardığı dişlerin yerine takılan Damian'ın metal dişlerine kayıyor.

Burada bizi gerçekten deney fareleri gibi tedavi ediyorlar, yüzünün neredeyse hiç şişmediğini fark edince düşünüyorum. Gözleri, aldığı uyuşturucudan dolayı kan çanağına dönmüş ve cildi aşırı derecede morarmış, ama hiç de hareket edemeyecek durumda görünmüyor

. O dişlerin kalıcı olduğunu sanmıyorum, ama yerinde duruyorlar ve acı çekmiyor gibi görünüyor.

Bu şaşırtıcı. Onu izlediğimi fark ediyorum ve dikkatimi tekrar öne çeviriyorum.

"*Mori* burada ne yapıyor?" Damian keskin bir ses tonuyla sorar.

Onlarla konuşup konuşmamayı tartışıyorum. En kötü ne olabilir ki? Dün zaten her şeyi konuştuk, bundan sonra işler sadece daha iyiye gidebilir... Umarım. "O da bizim gibi eğitim kampında," diye mırıldanıyorum, gözlerimi yerden ayırmadan.

"Anlıyorum, ama neden?" diyor, sabrını kaybetmeye başlamış.

Ona bir bakış atıp kaşlarımı kaldırıyorum. "Dün doğmadım. Daha sonra bana karşı kullanabilmen için, bilmek istediğin şeyi sana söylemeyeceğim." Cameron'ın gevşek dudakları yorumuna yine sinirleniyorum. Onun haklı çıkmasına izin vermeyeceğim.

Damian gülüyor. "En azından çeneni kapalı tutuyorsun. O zaman nedenini başka bir kaynaktan öğrenirim. Burada hala birkaç haftamız var, bir memurdan bilgi almak çok da zor olmamalı."

"Neden herkes ondan bu kadar korkuyor?" Elbette *nedenini* biliyorum, ama daha spesifik bir cevap bekliyorum. Bu adam, henüz takıma katılmamış yeni üyeler tarafından bile tanınacak kadar iğrenç ne yaptı?

Bree öfkeyle nefes alır. "Gerçekten bilmiyor musun?" Ona masum bir bakış atıp başımı sallarım. Beni dikkatle inceler, sonra gözleri Damian'a kayar. "O, buradaki kamp ateşi hikayelerindeki katiller gibi. Gardiyanlar bizi korkutmak için onun adını kullanıyor. Adamları çıplak dişleriyle parçalamış." Titreyerek Cameron'a bakar.

Buna inanmıyorum. *Cameron mu? Yerde uyumamı istemeyen adam mı?* İmkani yok.

Onun bakışını takip ediyorum ve ona ne kadar uzun süre baksam da onların gördüğünü göremiyorum. Bir canavar görmüyorum, acı çeken ve yaralı birini görüyorum. Zalim bir dünyadan gelen vahşi ve kuduz, sadece kendisinden geriye kalanları korumaya çalışan birini.

"Dişleri, ha?" şüpheyle soruyorum.

Damian tıslar. "Bize inanmıyor musun? Zor yoldan öğrenmenin tadını çıkar. Onun ahlakı yok. Ama sanırım denemelerden geçmek için onun gibi birine ihtiyacın olacak." Gözleri tehditkar bir şekilde parlar. Gerçekten Cameron'la bedava bir yolculuk yapacağımı düşünüyorlar. Bu, onun

ortaklarını özellikle öldürdüğünü bilmiyorlar. Onun hedeflerini öldürme şeklinin sadece delice olduğunu düşünüyorlar.

Bree onun sözlerine gülüyor. Açıkçası, Damian en az endişelendiğim şey, daha çok Bree ve gözlerinin, onun tasarladığı planları ya da komploları ele vermiyor olması beni endişelendiriyor.

Konuyu değiştirerek soruyorum, "İkinizden biri barakaların koridorundaki metal kapı hakkında bir şey biliyor mu?" Muhtemelen bir süredir buradalar, bu yüzden içlerinden biri bir şeyler biliyor olmalı.

Damian'ın gözleri büyür ve başını sallar. Saçları terden yana doğru yapışmıştır. Üçümüz köşeyi dönerken nefeslerimiz yüksek sesle duyulur. "Sadece birkaç hafta önce bazı askerlerin oraya girip bir daha çıkmadıklarına dair söylentiler duydum. Neden sordun?" Sanki bilgi saklıyormuşum gibi yüzümü inceler.

"Sadece merak ettim. Bu sabah yanlışlıkla yanlış yola saptım ve orayı buldum... Ama denemelere dönelim. Geç geldiğim için bilmem gereken özel bir şey var mı?" diye soruyorum.

Bree iç geçirir, gözleri soğur ve ifadesi donar. "Seni buraya bırakmadan önce sana gerçekten hiçbir şey söylemediler, değil mi?" der, neredeyse benim için üzülmüş gibi. Kafamı sallırım. Son tur için başka bir köşeyi dönüyoruz. "Karanlık Güçleri gönderdikleri görevler çok tehlikelidir ve ayak uyduramayan suçlulara harcayacak zamanları ya da kaynakları yoktur. Bu yüzden mezuniyetten önce Deneme Sınavları düzenlerler. Duyduğumuza göre, üç engelli parkurdan oluşuyor ve hepsinde birbirimizi öldürmeye çalışmamız gerekiyor."

Yutkunarak, etrafta kaç tane acemi daha olduğunu sayıyorum. Yaklaşık yüz kişi olmalıyız. Bu tam bir kaos olacak gibi görünüyor.

"Denemelerden sonra ne olacak? General Nolan bana sadece dört takım olduğunu söyledi. Takımlarda geriye kalanlar için yeterli yer yok, değil mi?" Takımların muhtemelen sekizden az askerden oluştuğunu göz önünde bulundurarak, bu soruyu bir soru olarak değil, daha çok bir ifade olarak soruyorum.

Damian araya girer. "Ölüm oranı yüksek. Mevcut takımlardaki askerlerin yerini almak için her ay neredeyse üç yeni asker gerekiyor. Bazen askerler subaylığa terfi ediyor, ama son terfi üzerinden epey zaman geçti. Geriye kalanlar burada yeniden eğitiliyor. " M16'ları tutan üniformalı adamlara, bizim devriye gezmemizi izlerken başını sallar. "Ama senin gideceğin yer belli, değil mi?" Gözleri kısılır ve alaycı bir gülümseme belirir. Bakışlarının Cameron'a kaymasını kaçırmam.

Hayal kırıklığına uğrarım. *Kendi takım arkadaşım tarafından öldürüleceğim.* "Evet. Mori'nin yeni ortağıyım." Sözler ağzımdan çıkmadan önce çıkıverir. Ellerim ağzıma uçar ve Damian'ın gözleri memnuniyetle Bree'ye kayar.

Beni kandırdılar.

"İşte aradığım onay," diyor, çenemi titretiren neşeli bir ses tonuyla. "Diğerleri bunu duyana kadar bekle."

Bree onun sözlerine kıkırdar, ama ben sadece umutsuzluk hissediyorum.

Bir düdük sesi duyulur ve nefesimizi toparlamaya çalışarak dururuz. Onları elimden geldiğince görmezden gelirim, ağzımdan kaçırduğım için kendime kızarım. *Cameron haklıydı, ağzım sıkı değil.* Bu düşünceye içimden inlerim.

"Kendini suçlama. Bizim uzmanlığımız insanlardan bilgi almaktır." Damian, sanki bu benim için ölüm kalım meselesi değilmiş gibi göz kırıyor.

Bree gülümser. "Elimizden gelen her şekilde kendimizi kanıtlamalıyız. Onlar *her zaman* bizi izliyor ve güçlü yanlarımızı not alıyorlar. Bu yüzden kendini kolayca manipüle ettirme," diye öğüt verir, sanki bana gerçekten yardım etmeye çalışıyormuş gibi.

Aslında kendimi geliştirmem gereken kişi ben olduğum için onlara kızamam.

Bu ikisi arkadaşlarına anlatacak ve yakında tüm Under bunu öğrenecek. Ana hedef biz olacağız.

Gözlerim odanın diğer ucundaki Cameron'ı bulur. Durumumuzu daha da zorlaştırdığım için bana kızacak.

Drill sergeant herkese bağırarak sıralara girmemizi emrediyor. Cadetler içgüdüsel olarak hareket ediyorlar, tam olarak nereye gitmeleri gerektiğini biliyorlar. Ben bu telaşın içinde kayboluyorum, ama iki kişinin arasında bir yer buluyorum, tam o sırada sert bir el omzumu tutup beni geri çekiyor.

"Burası benim yerim," diyor bir adam ve benim yerime geçiyor.

Gruba bakıyorum, herkes mükemmel sıralar halinde duruyor. *Tanrım.* Cameron bana nerede durmam gerektiğini söylemedi. Onu telaşla arıyorum, ama artık uzak duvarda göremiyorum.

"Arkaya git," diye Damian birkaç kişi ötedeki birinden fısıldıyor.

Topuklarımı döndürür, arkaya doğru ilerlerken gergin bakışlarım grubun başındaki Drill Çavuş Adams'a kayar. Koyu kahverengi gözleri beni hemen bulur ve kemiklerimi titretecek kadar yüksek sesle düdüğünü çalar. "*Sen, hemen buraya gel.*" Sesi gürlür ve omurgamdan aşağı bir ürperti geçer.

Her yönden gözler bana çevrilir. Onun önüne gelene kadar dikkatlice kalabalığın arasından geçerim.

"Adın ne, Cadet?" diye bağıır. Ellerimi yanlarımda yumruk yapıp yere bakarım.

"Emery Maves, efendim," dediğimde sesim istediğimden çok daha yumuşak çıkıyor, ama sesim sabit kalmıyor. Adams uzaktan gördüğümünden daha da korkutucu. Beyzbol şapkası alçakta, koyu kahverengi gözlerinin üzerine gölge düşürüyor. Siyah taktik ceketini keskin, kol bandına ve göğsüne Dark Forces'ın altın amblemi takılı. Boynunun yan tarafında derin yara izleri var, bakmamaya çalışıyorum. Böyle bir şeyden sonra nasıl hayatta kalabildi? Yutkunuyorum.

"Kadet Maves, burada yerini bulmakta zorlanıyor musun?" Bu hiç adil değil. "Şey... Bana talimat verilmedi..."

Gürleyen sesiyle sözümü kesiyor ve beni irkiltip kendime getiriyor. "Cadet Maves, Under'da kendine bir yer bulmak senin sorumluluğundur. Şimdi arka taraftaki yerine git ve orada kal. Bir daha kurallara uymadığını görmek istemiyorum, anladın mı?" Arkadaşlarımdan birkaç kişi kıkırdıyor, bu da çenemi gerginleştiriyor.

"Evet, efendim," diye boğuk bir sesle cevap verip, dönüp grubun arkasına doğru yöneliyorum. Siyah üniformaların denizinde, sarı bir ışık dikkatimi çekiyor. Cameron yavaşça bana bakıyor, grubun arkasında duruyor. Gözlerimiz kısa bir süre karşılaşılıyor, sonra o sert bir şekilde başka yere bakıyor. Bilmemiz gereken yüzlerce şeyden birini bana söylemediği için ona kızamam. Sonuçta akli başında biri değil ki.

İsteksizce bana tekrar bakar. Onun yoğun bakışlarını elimden geldiğince uzun süre karşılayarak, onun önce bakışlarını kaçırmamasını beklerim. Tabii ki kaçırmaz. O gözlerin arkasında bir sır ve kasvetli düşünceler fırtınası vardır ve bu benim kalbimi ateşe verir. Keşke bu kadar yakışıklı, bilgili ve gizemli olmasaydı. Onun içinde en çok hayran olduğum özelliklerin çoğunu bulmasaydım, ondan korkmak daha kolay olurdu.

Onun yanında durup herkes gibi öne doğru bakıyorum.

"Senin farkındalık eksikliğinden ne kadar nefret ettiğimi sana söylemiş miydim?" diye fısıldıyor Cameron.

Adi herif. Sözümü geri alıyorum. Onda hayran olduğum hiçbir şey yok.

Dümdüz önüne bakarak fısıldayarak cevap veriyorum, "Senin fikrinin en iyi ihtimalle hayal ürünü olduğunu söylemiş miydim? Kahvaltıda boynundaki izi gördüm, muhtemelen sarhoş bir domuz kadar akli başında değilsin." Bu, atmam gerekmeyen bir yumruk,

ama sözlerimin onun çenesini bana doğru çevirmesinden duyduğum memnuniyeti engelleyemiyorum.

Bakışları yüzümün yan tarafına saplanıyor.

"Beni kızdırmak istediğinden emin misin? Ben *Mori'yim*, unuttun mu? Tüm ortaklarını öldüren adam." Sesi alçalmıştı.

Ölümle dans etmekten çekinmem.

"*Mori*, ölmek gibi. Beni öldürmeden önce kendini öldürürsün." Sesim hafif ama keskin.

O gerçekten gülüyor ve bu ses içimde yankılanırken çok hoş geliyor. Önümüzde duran öğrenciler rahatsız bir şekilde kıpırdanıyorlar. "*Mori*, fethetmek anlamında, *aşkım*." Sesi hem soğuk hem de yumuşak, beni öldüreceğine dair sözünün ağırlığını taşıyor ama içinde bir parça sevgi de var.

Bir sıcaklık dalgası içimi ısıtır. Gözlerimi ona çeviririm, ama dikkatim burnundan akan ve çenesinden damlayan kan akıntısına çekilir ve sözler dilimde kalır. Kan o kadar koyu ki neredeyse siyah görünüyor.

İçimde bir alarm çalar ve yüzümdeki paniği görmüş olmalı ki, gözlerini kırpmadan önce vücudu seğirir ve hızla koluyla burnunu siler.

"*Cameron*," diye fısıldarım acil bir şekilde.

"Önemli değil." Öne bakar ve beni başından savar. Gözlerimi ayırmaya çekinirim, burnunun altındaki kan lekesi göğsümü sıkıştırır. O iyi değil.

Kırık şeyleri tamir etmek istememden nefret ediyorum. Tamir etmek bana düşmeyen şeyleri.

Bu benim sorunum değil. Eğer o ölürse, benim için iyi olur, diye kendimi azarlıyorum, ama endişe göğsüme yapışıp kalıyor.

Drill çavuşu gruba seslenir. "Denemeler üç hafta sonra başlıyor, öğrenciler. Bildiğiniz gibi, çoğunuz ilk denemede öleceksiniz. İkincisinde kalanların yarısı, sonuncusunda da geri kalanlarıdır. Sonuçta en fazla bir avuç kişi kalmasını bekliyorum, bu yüzden kimseyle fazla samimi olmayın. Bu denemelerde, birbirlerine sadakat yemini eden acemiler tarafından yapılan en acımasız infazları gördüm, ama bu, hayatta kalanlar için bir kanıt olsun. Kendi takım arkadaşlarınız bile sizi ortadan kaldırabilir."

Yemin ederim, gözleri beni ve Cameron'ı sırayla süzdü, sonra da diğerlerinin başlarını gözden geçirdi. Şimdi düşününce, Cameron'la yaşıt gibi görünüyor. Acaba birlikte eğitim kampında mıydılar? Daha önce rahatça konuşmalarından birbirlerini iyi tanıyorlar gibi görünüyorlardı

Bu, dün gece ben drill sergeant hakkında soru sorduğumda Cameron'ın sessiz kalmasını açıklıyor.

"Deneme sahasına gitme günümüze kadar rutinler ve egzersizlere devam edeceğiz," diye açıklıyor Adams sert bir sesle. Günlük işler hakkında konuşmaya devam ediyor, ama benim aklım sadece ilk denemede ölecek olanların sayısı ile ilgili yorumlarında takılıp kalmış durumda. Midemde bir boşluk oluşuyor.

Toplantıdan sonra Adams, öğleden sonra eğitim için silah odasına girmemizi emrediyor. Oda dört tarafı kurşun geçirmez camdan yapılmış. Koridora bakan duvar en kalın olanı ve arkasında gözlem yapan üst rütbeli subayları koruyor. Cameron başlığını çekmiş, Adams ve diğer birkaç subayın arasında duruyor. Onlar da acemileri izliyor ve not defterlerine bir şeyler yazıyorlar.

Bree haklıydı, sürekli olarak güçlerimiz değerlendiriliyor. Numaralarımızı görmek istiyorlar.

Cameron'ın bizimle antrenman yapmasına gerek olmadığına hiç şüphem yok, çünkü muhtemelen bu odadaki herkesi gözünü kırpmadan öldürebilir. Bu rahatsız edici düşünce yüzüme bir grimasa neden oluyor.

Onu iş başında görmek faydalı olurdu. Hareketlerini ve tavırlarını öğrenebilirdim. Damian ile yaptığımız sparring maçı sayılmazdı çünkü Cameron maç boyunca ellerini cebinde tuttu. O maçı tek kazandığım şey, ellerini kullanmadan birini ne kadar kolay alt edebileceğiydi.

Sanırım bu, rehine durumlarında çok kullanışlı olurdu. Ellerini arkada bağlı

haldeyken tüm düşmanları ortadan kaldırdığını hayal ediyorum. Neden bu hayalde gömleksiz? Kafamdaki görüntüyü silmek için uyluğumu çimdikliyorum.

En kötüsü, onun bunu yapabileceğine inanmanın mantıksız olmadığını düşünmem.

Dört iri adamın silah rafından bulabildikleri en büyük KA-BAR bıçaklarını alıp balistik mankenlerin vücuduna sapladıklarını izlerken midem bulanıyor. Reed, *Forged in Fire* programını izlerken gördüğüm mankenler bunlar. Dışları açık renkli, yumuşak, ete benzer bir malzemeden yapılmış, içleri ise alçı iskeletlerle doldurulmuş. Mankenlerin boyunlarından ve karınlarından sahte kan fışkırınca kaşlarım daha da çatılıyor.

Atış poligonunda da durum pek parlak değil. Herkes M16 ve M15'leri seçip, hedefleri vurmak için şarjörlerini boşaltıyor. Çoğunun isabet oranına bakınca içim sızlıyor. Her tahta levhanın ortası delik deşik ve oyulmuş durumda.

Burada yarışmanın ne kadar zorlu olacağını hiç tahmin etmemiştim. Odanın ortasındaki, daha küçük silahların sergilendiği masalardan birine doğru yürüyorum. Gözüm kompakt bir tabancaya takılıyor. Siyah ve alt köşesinde DF harfleri kazınmış. En son birkaç ay önce, gözaltına alınmadan önce elime silah almıştım. Silahı tutarken kemiklerimde hissettiğim elektriksel titreşime gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum.

Bu hissi özlemişim.

Bree, benim de dahil olmak üzere birkaç kişinin dikkatini çekecek kadar yüksek sesle kısa bir kahkaha attı. Beni baştan aşağı süzdü ve herkes denemelerde sağlam takım arkadaşları toplamak için gösteriş yaparken benim bir tabancayı almamı yargıladı.

"Yolumu kesiyorsun, cüce." Daha iri yapılı erkek öğrencilerden biri beni kenara itip, ACE 32 saldırı tüfeğine benzeyen bir silahı kapıyor, ancak bu modelin namlu çevresinde birkaç ekleme var, sanırım bunlar susturucular. Yan tarafında da savaş bıçağı takılabilen bir bağlantı parçası var. Silahın gövdesi uzun mesafe için tasarlandığını düşünürsek, bu hoş bir ekleme. Bu şey tam bir canavar. Rafin üzerindeki etikete bakıyorum. Raze 48.

Aslında o kadar da kısa değilim. Boyum 1,65 metre civarında. Buradaki herkes anormal derecede uzun. Kaslı pisliklerin vücut bulmuş hali olan adama öfkeyle bakıyorum. Diğerlerinin yanından geçerken adı fısıltılarla anılıyor.

Wraith. Bunun gerçek adı olduğunu sanmıyorum, ama aklımda tutuyorum, onu denemelerde ortadan kaldırmayı planladığım kişiler listesine ekliyorum. Arnold gibi, buraya geldiğimden beri kısa sürede Wraith'le takıldığını gördüğümünden eminim.

Oda boyunca, sanki kışına sopa sokulmuş gibi, ateş poligonuna ulaşana kadar havalı havalı yürür. Herkes yaptıkları işi bırakıp onu izlemeye başlar, ben de onlara katılıp, izlemeye değer ne olduğunu görmek için beklerim.

Bree yanımda durup iç geçiriyor. "Denemelerde insanları öldürerek altın günlerini yaşayacağı belli." Yorumuna cevap vermiyorum, ama onu izlerken dalgın dalgın başımı sallıyorum.

Wraith yere uzanır ve en uzak hedefe, en az 500 fit uzaklıktaki duvara bir mermi ateşler. Mermi ahşabı delip geçer ve betonu çatlatır. Aynı şeyi dört hedef için daha yapar. İyi, bunu kabul ediyorum, ama tek gizli yeteneği buysa

tek numaralı bir adam olduğunu ortaya koyuyor. Wraith ayağa kalkar, herkesin onu izlediğini bilerek bana kötü bir gülümseme atar.

Gözleri, "*Duruşmada seni öldüreceğim*" diyor. Harika. Cameron, hedef alınacağımızı düşünerek haklıydı. En azından herkesin gözünde, ikimizden zayıf olan benim.

Bu oyunu ikimiz de oynayabiliriz. Aslında bu konuda oldukça iyiyim ve en iyi öldürme yöntemlerimi ortaya çıkarmama da gerek yok.

Görünüşte kayıtsız bir şekilde balistik mankenlerden birine doğru yürüyorum ve Wraith'e doğrudan bakarak, silahın namlusu kafatasının hassas kısmı olan şakağına değene kadar kolumu kaldırırken gözlerimizin kilitlendiğinden emin oluyorum. Burası sadece yüzeysel temporal arterin bulunduğu yer değil, aynı zamanda kafatasındaki birçok kemiğin birleştiği noktadır. Tasarımımızdaki ölümcül bir kusur. Tetiği çekiyorum ve mankenin sahte beyni silah odasının sol tarafına dağılıyor.

Oda tamamen sessizleşir.

"Kafanı uçurmak için uzağa gitmeme gerek yok. Yanında durup, seni öbür dünyaya gönderirken iğrenç şeyler fısıldayacağım," derim tatlı bir gülümsemeyle. Hedeflerimi tetiği çekerek öldürmeden önce çılgınca şeyler söylemişliğim vardır. Cellatların da kişilikleri vardır.

Ağzı açık kalmış yüzlere bakıyorum. Beni birini öldüremeyecek biri olarak mı görüyorlar? Buraya nasıl geldiğimi sanıyorlar? Bu beni güldürüyor. Küçük ve pembe saçlı olmam, zayıf olduğum anlamına gelmez.

Cameron'ın gözleri yeni bir merakla doluyor. Bree sırtıyor ve benim cüretkarlığım karşısında ağzı açık kalan Damian'a dirsek atıyor.

Wraith irkilir ve karanlık gözleri öfkeyle dolar. "Neye uğradığımı bile anlamayacaksın," diye bana tükürür. Yüzündeki tedirginliği kaçırmadım. Genelde onun gibi insanlar avlarını yanlış değerlendirdiklerinde bundan hoşlanmazlar. O kadar kolay okunuyor ki gülünç bile. Kesinlikle dikkate alınması gereken bir güç olacak, ama kibiri ve egosu onun sonunu getirecek.

Silah masasına geri dönüp tabancayı yerine koyuyorum ve bugün sadece gözlem yapıp, antrenmanımı herkes uyanmadan sabahın erken saatlerine saklamanın daha iyi olacağına karar veriyorum. Etrafindaki herkesle savaşırsan, avantajını feda etmek aptallıktır.

En çok savaş bıçağı kullananlara odaklanmaya çalışıyorum, hareketlerini ve nasıl savaştıklarını takip ediyorum. Yakın dövüş tam olarak benim güçlü olduğum bir alan değil. Caddenin karşısındaki pencerede bir keskin nişancı tüfeği mi? Harika. Bir grup muhafızı alt ederken bir saldırı tüfeği mi? Mükemmel. Ama bıçak dövüşü benim

her zaman eksik olduğum alandır. Reed'e, her zaman silahım olacağı için pratik yapmam gerekmediğini söylediğim tüm o zamanları pişman olmaya başlıyorum.

Annemin işimi gördükten sonra gözlerinin nasıl değiştiğini asla unutmayacağım. En az bir saat daha depoda olmaması gerekiyordu ve ben adamdan isimleri almayı yeni bitirmiştım. Ağzını dudaklarından çene kemiğine kadar iki taraftan da kestim. Çenesini keserek, gümüş dilli bir yılan gibi sarkmasını sağladım. Onun hatırlanma ve bulunma şekli açısından bunun uygun ve şiirsel olduğunu düşündüm. O gün onun sevgisini kaybettim. Kocasının kötü kalpli küçük katili.

Bana bir daha eskisi gibi bakmadı ve ben de daha dikkatli olmaya özen gösterdim, böylece bir daha bunu ilk elden görmek zorunda kalmasın diye. Reed'in işimde tutkumu kullanmamla ilgili övgülerine çok alışmıştım. Onun tavsiyesi mantıklıydı, çünkü kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu.

Bir taşla iki kuş.

Bıçaklı dövüşü yakından izledikten sonra, duvar kenarında oturacak bir yer bulup diğerlerini izlemeye odaklanarak onların güçlü ve zayıf yanlarını öğrenmeye çalışıyorum. Sayımız çok fazla olduğu için bunları ezberlemek zor olacak. Çoğu ilk denemede eleneceği için, sadece şansları olduğunu düşündüğüm adayları ezberlemeye çalışıyorum. *Ben de potansiyel olarak bu adaylar arasında olabilirim.* Bu rahatsız edici düşünceye kaşlarımı çatıyorum.

Gözlerim Damian'ı bulmak için fazla zaman harcamıyor.

Ön kolunun yarısı uzunluğunda siyah bir savaş bıçağı seçer. Bıçağın parlak kenarı ışığı yansıtıyor, sonra bıçakla mankeni vurmaya başlıyor. Bıçağı dalgalar kadar yumuşak hareketlerle ustaca kullanıyor. Beş saniye geçmeden işi bitirir ve ağır ağır nefes alır. Manken, tüm ana arterlerinden kan kaybetmiş ve bacakları ile kollarını kontrol eden bağlar kopmuştur. Eğer bu bir insan olsaydı, uzuvlarını hareket ettiremezdi.

Damian, vücudun bölümlerini iyi biliyor ve insanlardan psikolojik olarak bilgi almakta uzadır. *Not edildi.*

Bree çok uzaklarda değil, gülümsemesine tamamen kapılmış görünen bir grup öğrenciye tatlı tatlı konuşuyor. Başkalarını iyi manipüle etmeyi biliyor. Sevimli yüz hatları ve onlara yaptığı nazik iltifatlar da çok işe yarıyor. *Bir cazibe merkezi.*

O ve Bree oldukça korkutucu bir takım oluşturuyorlar. Eminim ki, denemeler sırasında birbirlerine destek olmak için anlaşmışlardır ve kaç tane öğrenci olduğunu düşünürsek, takımlarına eklemek için oldukça sağlıklı seçeneklere de sahipler.

onlarla bu kadar rahatça sohbet ediyorum. Elbette, farkına varmadan sırları ifşa ediyorum. Kendi aptallığıma hayıflanıyorum.

"Gerçek dünyada ne yaptıklarını merak ediyorsun, değil mi?"

Cameron'ın beklenmedik varlığıyla omuzlarım gerilir. Onun geldiğini fark etmediğim için dalmış olmalıyım. Sırtını duvara dayar ve yanıma oturana kadar kayar. Kollarımız birbirine değir ve onun uyluklarının sıcaklığı benimkilere yayılır. Tüylerim diken diken olur, ama hareketsiz kalır ve ifademi sakınmaya çalışırım. Bize bakan çok fazla göz var ve iyi bir çalışma ekibi gibi görünmemiz gerekiyor.

Artık birbirimize dokunmamak için kollarımı dizlerimin etrafına rahatça doladım ve onu inceledim. Damian ve Bree'nin daha önce anlattıkları hikayeler beni ona karşı daha temkinli hale getirmişti, ama odadaki tüm insanlarla birlikte kendimi güvende hissediyordum. Saldırırsa bana yardım edeceklerini düşündüğümünden değil, ama Cameron daha çok özel cinayetler işleyen birine benziyordu.

Cameron sonunda kapüşonunu indirdi. Saçları bir kez olsun yüzünden çekilmiş ve şekillendirilmiş. Bu sabah aşısı ile birlikte Fransız kesimi saç kesimi mi yaptırdı? Karanlık Güçler'in berberinin nasıl görüldüğünü hayal etmeye çalışıyorum ve nedense aklıma sadece Sweeney Todd geliyor.

Alt yarısı dünden daha kısa kesilmiş ve kafasının yan tarafındaki dövmeler ortaya çıkmış. Kulağının hemen arkasında büyük harflerle "MORI" yazıyor. Dövme o kadar küçük ki benim işaret parmağıma sığabilir, ama ona yakışıyor.

Cameron çenesini yukarı kaldırıyor ve başını cama yaslıyor. Diğer öğrenciler antrenman yaparken o da rahatça onları izliyor ve bu hareketiyle gırtlığı daha belirgin hale geliyor. Siyah bir Zippo çakmağı çıkarıyor ve sigarasını yakıyor. Çakmağı birkaç kez açıp kaparken, orta parmağı ve başparmağının etrafına dövme yapılmış parmaklarına odaklanıyorum. Metalin çıkardığı tıklama sesi garip bir şekilde tatmin edici.

"Ne zamandır Karanlık Güçler'desin?" Bana çok fazla ayrıntı anlatmasını beklemiyorum, ama merak ediyorum.

Düşünürken boğazından düşük bir uğultu geliyor. "Yaklaşık yedi yıldır ve inan bana, buraya gelmek için ne yaptığımı bilmek istemezsin." İngiliz aksanı, bunu neredeyse zararsız kılıyor. Onun gerçekte neler yapabileceğini görmek istiyorum. Cameron yavaşça nefes alıyor ve dumanı bir an ciğerlerinde tutuyor, sonra onu dışarı üfleyip dikkatini bana çeviriyor.

Onun çelik gibi bakışlarından gözlerimi ayırmıyorum. Bunun yerine, bu kadar yakışıklı ve zeki bir adamı bu hale getiren şeyin ne olduğunu arıyorum. Bana baktığında da aynı şeyi mi düşünüyör?

aynı şeyi mi düşünüyor?

"Beni gerçekten sahada öldürecek misin? Denemeleri geçip göreve çıktığımda senin eline düşersem çok yazık olur," diye mırıldanıyorum. Gözleri kısılır ve altındaki koyu halkalar daha belirgin hale gelir.

"Bilmiyorum." Bir an durup beni süzdü, gözleri dudaklarımın kenarını ve boğazımın kıvrımını takip etti. "Umarım değildir." Sigara bana doğru uzattı ve ağzıyla dokunduğu ucunu dudaklarımın arasına yerleştirdi.

Onun sözleri ve hareketi göğsümde garip bir heyecan yaratır.

Bir an onu düşünürüm, sonra yavaşça nefes alıp, odunsu bir tadı olan acı tütünü tadarım.

Gözlerimi ondan ayırmadan dumanı üflerim. "Neden?"

Dudaklarında nazik bir gülümseme belirir. "Henüz emin değilim. Sadece bir his."

EMERY

Under'da günler hızla geçiyor.

Sabahları arenada egzersizler yapıyoruz, ardından da göğüs göğüse dövüş ve silah eğitimi alıyoruz. İstedığımızı yapmak için serbest zamanımız var, bu sırada çoğu kişi ya daha fazla antrenman yapmayı tercih ediyor, denemeler için geçici takımlarla ateşkes yapmaya çalışıyor ya da dinleniyor... Bu genellikle duşlarda ya da barakalarda takılmak anlamına geliyor.

Ben, az olan boş zamanımı, diğerleri antrenman yaparken onların taktiklerini inceleyerek ya da kimin kiminle ittifak kurduğunu dinleyerek geçiriyorum. Böylece belirli gruplardan uzak durabilir ve birlikte çalışmaya açık olabilecek kişileri not alabilirim. Ancak Cameron her zaman yakınımda dolaşıp bana ve diğerlerine onunla mahkum olduğumu hatırlattığı için, ikincisini hayal etmek zor.

Denemelerde "arkadaş" olarak sadece ona güvenmek zorunda kalacağım düşüncesine içimden bir inilti bastırıyorum.

Kütüphane, Under'da bulunan tek sessiz yerlerden biri.

Ya kimse okumaya ilgi duymuyor ya da zekanın gücünü küçümsüyorlar. Her ikisi de olduğu sonucuna varıyorum. Tabii, benim kadar sık burada bulunan bir öğrenci hariç herkes. O sessiz ve içine kapanık, masasının ucunda yığılmış kitaplarından en az ikisini sürekli okuyor.

Burası pek kütüphane sayılmaz. Daha çok küflü kağıt yığınlarının bulunduğu bir depo gibi, sadece birkaç kitap rafı, gri tuğla duvarlar ve sürekli baş ağrısı yapan kasvetli, parıldayan bir ışık var.

Omzumun üzerinden Cameron'a bakıyorum. Beklediğim gibi, birkaç metre ötede duvara yaslanmış beni izliyor. Gözlerim bir anlığına onun gözlerine takılıyor, sonra günlüğüme yazmaya devam ediyorum. "Oradan bana bakmak yerine gelip otursana," diye mırıldanıyorum, birinin elini kırmanın en iyi yolunu yazarken. Bu kitapları nereden bulduklarını bilmiyorum; kesinlikle acımasızlar ve ben bunu seviyorum.

Cameron ilginç bir adam. Geçen hafta öğrendiğim bir şey varsa, o da herkesle,

ben dahil. Gözlemlemeyi ve yalnız kalmayı tercih ediyor. Yine de, onun varlığından hoşlanmaya başlıyorum. Bana yakın olmaya izin verdiği tek zaman, uyurken veya yemek yerken. İkiz yataklarımız başlı başına bir canavar haline geldi.

Sevgi, aptalların ölümüdür. Aptal olmamak için kendime hatırlatmak amacıyla not defterime bu kelimeleri birkaç kez öfkeyle karalıyorum.

Ama aptal oldum. Geniş göğsü sırtıma yaslanmışken uykuya dalmak bana çok rahat geliyor. Bacaklarımız sık sık birbirine dolanıyor ve neredeyse her zaman onun eli belimdeyken uyanıyorum. Sabahları uyanınca onun ereksiyonu bacaklarıma değmiyor çünkü o, ben dahil herkesten önce uyanıyor.

Ve sabahın bu kadar erken saatlerinde ne yaptığını öğrenmeyi planlıyorum.

Cameron sonunda pes edip masanın karşısına oturuyor. Onun yanımda oturmasını tercih ederdim, böylece bakışlarını o kadar hissetmezdim, ama yapacak bir şey yok. Ayakta durup somurtkan bir pislik olmasından iyidir.

Diğer öğrenci bize kısa bir süre bakıyor, sonra gözlerini tekrar kitaplarına çeviriyor. Kahverengi saçlı ve çilli olduğunu fark ettim. Başka bir şey hatırlayacak kadar bana bakmıyor.

"Ne araştırıyorsun ki? Burada denemelerde sana yardımcı olacak bir şey bulabileceğini sanmıyorum." Cameron kollarını kavuşturur ve sandalyesinde geriye kayar, dizleri yanlışlıkla benimkilere değene kadar. Her zaman yanında taşıdığı kitabı masaya koyar. İçinde başka romanlardan yırtılmış sayfalar olduğunu fark ederim. *Garip*.

Gözlerim onun gözlerine kayıyor ve bana bu kadar ilgisiz bir bakış atarken bu kadar sevimli görünebilmesinin tembel rahatlığı karşısında nefesim kesiliyor.

"Aksine, insan anatomisi ve soğuk havalarda hayatta kalma konusunda birçok ipucu buldum, ladin ağacı köklerinden ip yapma yöntemi de dahil," diye karşılık veriyorum ve gözlerimi tekrar defterime indiriyorum. Ayaklarının sandalyemin iki yanında olduğunu fark ediyorum ve onun gerçekte ne kadar uzun olduğunu fark edince içimi kaplayan arzuyu görmezden gelmek zorunda kalıyorum.

Kaşlarını kaldırıp sırtıttı, ama ben okumaya devam ederken başka bir şey söylemedi. Cameron sonunda sıkılıp okunmamış kitap yığınınından birini aldı ve sayfaları çevirmeye başladı. Bir sayfayı yırtıp koleksiyonuna eklediğinde irkildim.

Merakıma yenik düşerim ve onu bu kadar büyüleyen, sayfalarını yırtıp atmasını gerektirecek kadar ilgi çekici olan şeyi görmek için başımı kaldırırım.

Bu, içindeki resimler bana kendi yaratımlarımı hatırlattığı için aldığım bir sanat kitabı. Elbette, içinde ölü, parçalanmış insanların korkunç pozlarda resmedildiği görüntüler yok, ama konu yine de karanlık. İnsanlar tuhaf pozlarda, hüznü, özlem dolu ifadelerle resmedilmiş. Mutluluk ve özgürlüğe özlem duyuyorlar, diye yorumluyorum. *Neden bunu seçmiş ki?*

"Ne yapıyorsun?"

Cameron, kitabı kapatmadan önce gevşek sayfaları istediği gibi düzenlerken bana bakma zahmetine girmiyor. Sadece bir sayfa daha görebildim, Seattle'daki suç mahallerimden birinin resminin bulunduğu bir gazete kupürü. Benim hikayemi takip ettiğini ama karşımda oturduğumu fark etmediğini bilmek çok tatmin edici.

"Senin benim kadar kara büyüü takdir edebileceğini sanmıyorum," diyor kibirli bir şekilde mırıldanarak kütüphane kitabını karıştırmaya devam ediyor, toplayacak başka şeyler arıyor.

Kendi kendime gülümserim ve okumaya devam ederim. Işıklar sönmeden yarım saat öncesine kadar böyle devam ederiz.

Duş alıp saçlarımı ördükten sonra, Cameron'ı takip ederek yatağıma geri dönüyorum. Duşlarda bile yakınımda durmayı alışkanlık haline getirmiş, başını başka yöne çevirip fayanslı duvarlara yaslanıyor. Gerçekten *duşlarda* birinin bir şey yapacağını mı düşünüyor?

Cameron hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da onun tanıdığım en sabırlı adam olduğudur. Ve bu çok tehlikeli bir özellik olabilir.

"Bana yapışkan gibi yapışmak zorunda değilsin, biliyorsun. Kendime bakabilirim," diye fısıldıyorum, yanına uzanırken.

Cameron birkaç dakika cevap vermez. Işıklar söndüğünde ve uzak inlemeler dışında geniş oda sessizliğe büründüğünde, sonunda mırıldanır, "Öyle düşündüğünü biliyorum."

Öfke damarlarıma sızıyor. Onun yanına dirsek atmaya çalışıyorum, ama o benim ön kolumu tutuyor, avucunun sıcaklığı tenime geçiyor.

"Neden beni hep kızdırmaya çalışıyorsun? Kızgın halimin nasıl olduğunu gerçekten merak mı ediyorsun?" diye uyarıyor, dudakları kulağımı ateş gibi okşuyor.

Vücudum hareketsiz kalır. Tereddütüm karşısında gülümser, kolumu bırakır ve başını geriye yaslar.

Alt dudağımı ısıtır, huş ağacı kokusunu içime çekerim. "Neden bu kadar erken kalkıyorsun?" Sabahın dördünde ne yapıyor olabilir ki?

Cameron birkaç nefes aldıktan sonra cevap verdi: "Uyarıcılar her zaman uykumu kaçıırır. Çoğu gece üç saat bile uyuyamıyorum."

Ağzım açık kalır. *Her zaman yorgun görünmesine şaşmamalı.* "Bu çok kötü." İki günden fazla bir süre boyunca sadece üç saat uyumanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışırım. Çok mutsuz olmalı.

Sonra daha endişe verici bir düşünce aklımı kurcalamaya başladı. *Ben uyurken o bütün gece ne yapıyor?*

Yumuşak bir homurtu çıkarır. "O kadar da kötü değil."

"Yani beni uyurken ürkütücü bir şekilde izlemiyorsun, değil mi?" Ona dönene kadar kıvranırm, göğsüm göğsüne degecek şekilde, umarım bana attığı bakışı görebilir.

Cameron gülerek alnımı okşadı. "Bu kadar kibirli olma. Sandığın kadar sevimli değilsin."

Tamam. Ah.

Nefesimi verip diğer tarafa yuvarlanırım. Cameron da başka bir şey söylemez ve karanlık aramızdaki sessizliği kaplar.

Onun düzenli nefeslerini dinlerken, sabah kalktığında uyanık olursam onu takip etmeye karar veriyorum.

Her saat başı uyanıyorum, Cameron'ın hala yanımda olduğunu bilerek. Saatin dört olduğundan emin olduktan sonra, tekrar uykuya dalmaya çalışmıyorum. Karanlığa bakarak, zihnimi keskin tutmak için insan vücudunun en savunmasız noktalarını gözden geçiriyorum. Tekrar uykuya dalmamak zor, ama aklımı başımda tutuyorum.

Cameron sonunda arkamda hareket ediyor.

Karanlıkta uyanık olduğumu göremediğinden emin olsam da, gözlerimi kapatıyorum. Kalkıp banyoya giderken yatak çöküyor.

Birkaç dakika bekledikten sonra sessizce kalkıp siyah kapüşonlu sweatshirtümü giydim. Karanlık ilk geceki kadar kötü değildi, en azından artık nesnelerin sert hatlarını ve şekillerini ayırt edebiliyordum. Hafızam, banyo duvarına ulaşmak için kaç adım atmam gerektiğini bilmemde bana yardımcı oldu.

Banyoya göz attığımda duştan su sesi geliyor ve sonra kesiliyor. Girişe en yakın kabinde ve yüz hatlarını net bir şekilde görebiliyorum.

Cameron buraya geldiğinden beri bizimle birlikte duş aldığını görmedim. Ne zaman duş aldığını merak ediyordum. Tavandaki küçük ışık, banyoyu barakadan daha kolay görmeyi sağlıyor.

Cameron'ın beline bir havlu sarılmış halde lavabolardan birine doğru ilerlediğini izliyorum.

Sırtındaki ve kaburgalarındaki yaraları görünce nefesim kesildi. Bazıları kırbaç izlerine benziyor, diğerleri kurşun delikleri ve bıçak yaraları gibi görünüyor, pürüzlü ve derin olan büyük yaralar ise benim bilmediğim bir şeyden kaynaklanıyor.

Boğazımda bir düğüm oluşuyor. O, hakkında çok şey duyduğum canavardan çok uzak birisi. Kesinlikle o yara izlerini hak edecek kadar kötü biri olamaz.

Dışında bu kadar çok eski yara izi varsa, kalbinde kaç tane saklı olduğunu ancak tahmin edebilirim. Gözlerim sempatiyle kısılr. Kalbin yaraları iyileşmesi zordur.

Cameron giyinir, sonra saçlarını geriye doğru iter ve üzerine bir beyzbol şapkası takar. Bir an aynada kendine bakar. Yüzündeki ifadeyi tam olarak anlayamıyorum, ama yumruklarını sıkıca sıkar, sonra cebine uzanıp bir hap şişesi çıkarır. Şişeyi eline sallayarak, öncekinden çok daha fazla sayıda hap alır ve başını öne eğmeden önce hepsini yutar.

Onu bu kadar savunmasız bir durumda görmek suçluluk duygusunu mideye indirir. Ama bu duygu, Cameron dikleşip banyo kapısına doğru yürüdüğünde geldiği kadar çabuk kaybolur. *Kahretsin.*

Hızla birkaç adım uzaklaşıp, mümkün olduğunca yere yakın bir şekilde çömelirim. O benim yanımdan geçip barakaların çıkışına doğru yürür. Yarı yola gelene kadar bekledikten sonra onu takip etmeye başlarım. Karanlıkta bu kadar uzaktan beni görmesi imkansızdır. Onun nerede olduğunu gösteren tek işaret, beton zemine çarpan savaş botlarının yumuşak, yankılanan sesidir.

Nereye gittiğini anlamam on dakikadan fazla sürer, ama sonunda silah odasına varırım. Camın önünde durup odanın içine bakan birini görünce neredeyse çılgın atacağım.

"Öğrenci Maves, ne yapıyorsun?" Ses bana biraz tanıdık geliyor, ama nereden geldiğini çıkaramıyorum. Tek bildiğim, Adams olmadığı.

"Mori'yi takip ediyordum," diye utangaçça itiraf ettim. *Adımı nereden biliyor? Buradaki muhafızlardan biri olmalı.*

Küçük bir kıkırdama. "Gel de kendin gör. Anomalimize yeterince meraklanmanın sadece an meselesi olduğunu biliyordum."

Tereddütle, memurun yanına yeterince yaklaşıyorum. Bir şey kaldırıyor ve gözlerimi kısarak ne olduğunu görmeye çalışıyorum. Bir çift gözlük mü? Onu alıp kafama takıyorum.

"Ben Teğmen Erik. Fury Squad'ın lideriyim," diyor. Bir dakika, Cameron'ın gözünün üzerinde o korkunç yara izini bırakan adam mı? Onu şimdiden sevmedim.

Gece görüş gözlüğünü takıyorum. Beyaz fosforlu gözlükler ve her şeyin birdenbire görünür hale gelmesine alışmam biraz zaman alıyor. Teğmen de gözlük takıyor ve her şey siyah beyaz olduğu için onun belirgin özelliklerini ayırt edemiyorum. Ortalama bir orta yaşlı adam gibi görünüyor, belki kırklı yaşlarında. Babaminkine benzer bir aksanı var.

Dikkatimi silah odasına çeviriyorum. Cameron karanlıkta antrenman yapıyor. Onun rahatça bir savaş bıçağı alıp, kısa bir süre dinledikten sonra odanın diğer ucundaki atış poligonundaki mankenlere fırlattığını görünce gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Bıçak her seferinde mankenlerin boğazını kesip arkasındaki duvara saplanıyor.

"Nasıl..." diye başlıyorum, ama Erik sözümü kesiyor.

"Odanın diğer tarafında, çakıl üzerinde bot tabanının sesini taklit eden küçük tıklayıcılar var. Herkesin gürültü yaptığı ve antrenman yaptığı gündüz saatlerinde bu sesi duyduğunuzu sanmıyorum, ama yaklaşık otuz saniyede bir, dikkatli askerleri bir varlığın varlığına uyarmak için çalıyor."

Dudaklarım aralanır. Bu korkutucu, ama Cameron'ın karanlıkta böyle savaşma yeteneğine sahip olması etkileyici. Onunla sahada olduğumda bunu hatırlamak iyi olacak.

Bir dakika. Bu, onun beni gözetlediğimi bildiği anlamına mı geliyor? Tanrım. Muhtemelen ayak seslerimi duymuştur. Alnımı avuçlamak için gelen dürtüye direniyorum.

Korku ve sessizliğim devam ediyor çünkü Erik mırıldanıyor: "Onun tüm katmanlarını ortaya çıkarmaya çalışırken dikkatli olmalısın. Mori, kim olduğunu başkalarıyla paylaşan biri değildir. Ama seni seviyor olmalı, ya da en azından seni umursamıyor olmalı ki, onu bu kadar yakından izlemene izin veriyor." Sözleri kalbimde bir teli çaldı.

Bu, Cameron beni sevmeseydi şu anda ölmüş olacağım anlamına mı geliyor? Onu benden çok daha uzun süredir tanıyan diğerlerinden onun hakkında şeyler duymak garip geliyor. Bazen, benim tanıdığım kişiden tamamen farklı birinden bahsediyorlarmış gibi geliyor.

Teğmen Erik'in yanında sessizce durup Cameron'ın tek başına antrenman yapmasını izliyoruz. Her şeyi kendi başına yapıyor. Bu da bana, neden bu kadar gizemli davrandığını merak ettiriyor. Neden yalnız olmayı tercih ediyor?

Cameron yakın dövüşe geçiyor ve sadece bir mankenin silüeti varken vuruşlarının bu kadar isabetli olması rahatsız edici. Her önemli bağ ve arter kombinasyonunu bıçaklıyor; bu vuruşlar sadece kanamaya neden olmakla kalmıyor, aynı zamanda uzuvları kontrol etme yeteneğini de kaybediyorlar.

kan kaybeder, aynı zamanda uzuvlarını kontrol etme yeteneğini de kaybeder. Damian'ın saldırı şekliyle neredeyse aynı. Eğitim kampının ilk bölümünde kaçırdığım çok şey var.

Umarım yetişebilirim, çünkü benim asıl uzmanlık alanım tabancalar, tüfekler ve otopsi sanatları. Sonuncusu burada bana kesinlikle yardımcı olmayacak.

Cameron'ın kaslarının gerilmesini izlerken alnımda ter damlaları belirir ve uyluklarımın arasında bir sıcaklık dalgası yükselir. Her saldırı arasında aldığı derin nefeslerle göğsüm genişler. *Birini bu kadar acımasızca öldürebilme yeteneği neden beni bu kadar tahrik ediyor?* Ateşli düşüncelerin başımı döndürmesini engellemek için dudağımı ısırırım. Ben çok berbat durumdayım ve onun da öyle olduğunu biliyorum.

"Neredeyse bitti. O bitirmeden geri dönmelisin. Genelde efor sarf ettikten sonra en dengesiz olduğu zamandır." Erik bana bakar. Gözlüklerinin arkasından gözlerini görememek ürkütücü. Işıktaki nasıl görüldüğünü merak ediyorum. Tek görebildiğim düz burnu ve keskin elmacık kemikleri. Sıkı sıkı kapalı dudakları ve tuhaf bir şekilde nostaljik sesi.

"Teşekkürler," diyorum, gözlükleri çıkarıp ona geri verirken. O, sessizce gözlüğü geri almadan önce bir an durur.

Duvarları parmaklarımla takip ederek barakalara geri dönüyorum. Gözlerimin Under'ın karanlığına yeniden alışması birkaç dakika sürüyor ve o zaman bile sadece belirsiz şekiller görebiliyorum.

Zaten uyanık olduğum için duş alıp hazırlanmaya karar veriyorum. Cameron'ın cinai darbeleri bu kadar kolaylıkla uyguladığını gördükten sonra, ona yetişmek istiyorsam antrenmanlarıma daha fazla çaba sarf etmem gerekecek.

Banyodaki küçük ışık, buraya gelmeden önce bana yetersiz gelirdi, ama tam karanlığa kıyasla fazlasıyla yeterli. Vücudumu ovup saçımı yıkarım. Soğuk su, ilk birkaç günkü kadar rahatsız etmiyor beni. Ama uyanmama kesinlikle yardımcı oluyor.

Uyluklarımın arasındaki ıslaklık göz ardı edilemez. En az dört aydır sevişmedim ve bütün gün Cameron'ın terleyip ağır ağır nefes almasını düşünmek istemiyorum.

Parmaklarım karnımdan aşağı kayıyor ve omuzlarımı soğuk duvara dayayıp, parmak ucumu klitorisimde gezdirirken bir inilti çıkarıyorum. *Onun sana bunu yaptığını hayal etme. Cameron'ın parmaklarının içinde olduğunu hayal etme,* diye kendimi azarlıyorum, ama bir işe yaramıyor. Onun dövme parmaklarının benim amımın derinliklerine girdiğini hayal ediyorum.

Onun dilini klitorisime değdirdiğini ve i duvarlarımı ovuşturduğunu hayal ederek parmaklarımla kendimi tatmin ederken, dudaklarımdan sessiz bir inilti kaçar. Neredeyse boşalmak üzereyim ki...

Biri ksryor.

Siktir.

Duvardan ayrılıp hızla durulanmayı bitiriyorum, kıyafetlerimi bıraktığım bankta olmak için can atıyorum. Cameron'ın eşyalarımın yanındaki lavaboya yaslanmış, kollarını kavuşturmuş ve soğuk bir ifadeyle durduğunu görünce tüm vücudum donuyor. Ortam çok karanlık, yanaklarının rengini ve yaptığımı görüp görmediğini anlayamıyorum, ama görmemiş gibi davranmayacağım. *O kadar da hayalperest değilim.*

Yanaklarım yanıyor. Bu durumdan o kadar utanıyorum ki, ne söyleyeceğimi bile bilemiyorum.

Erik'in sözleri aklımda yankılanıyor. *En dengesiz olduğu zamanlar, efor sarf ettiği anlar ve sonrasında.*

Cameron lavabodan kalkıp bana doğru kararlı adımlarla yürürken bacaklarım kendiliğinden geri çekiliyor. Tamamen savunmasız, çıplak ve gerginim. Lütfen, *lütfen*, masturbasyon yaptıktan hemen sonra duşta ldrlmeme izin verme.

Cameron'ın gözleri benimkilerden ayrılmıyor, bu da sanki diğer erkekler gibi vücudumu szermiş gibi hissettiriyor. şu anda kendinde olmadığına neredeyse eminim. enesindeki kaslar gergin, boynundaki damarlar belirgin.

Bir kol mesafesi uzaklıkta durur ve burnu benimkinden bir santim uzaklıkta olacak şekilde eğilir.

"Neden yataktan gizlice çıkıp beni gzetledin?" Sesi boğuk, ama midemi altüst eden, yarı kapalı, korkutucu gözleri. Uğraştığım orgazmın etkisiyle bacaklarım hala titriyor.

Boğazımdaki düğümü yutuyorum. "Bu kadar erken saatte ne yaptığını merak ettim... Özür dilerim." Kelimeleri zar zor çıkarıyorum. Omuzlarım korku ve heyecanın karışımıyla titriyor.

Beni inceler, sonra on dakika önce balistik mankenleri yok ettiğini gördüğüm elini kaldırır ve işaret parmağını yanağımdan aşağı doğru geçirir. Kollarım yanlarımda kaskatı kesilir, onun sözünü tutup hayatıma son vereceğini düşünürüm.

Gözleri titreyen dudağıma kayar, sonra tekrar korkmuş bakışlarımla buluşur. Derin bir nefes alır ve sonra ürpertici bir kakhaha atar.

"Bunu yapabileceğini düşünmemiştim. Ben çok sabırlı biriyim, ama sen başardın."

Titreyerek ve kekeleyerek, "N-neyi başardım?" diyorum.

"Beni kızdırdın, aşkım," diyor, şimdiye kadar gördüğüm en karanlık gözlerle. Sesi uğursuz ve beni sarıyor. Bacaklarımın birbirine yapışıp, dışarı sızan sıcak ıslaklığı önlemek için sürtünmesine engel olamıyorum. Korku oyunlarını seviyor muyum? Bilmiyorum. Ama cevap evet gibi geliyor.

Cameron, ihtiyaç içindeki bacaklarımın hareketini kaçırmaz. Gözleri aşağıya kayar ve beni içine alır, sonra gözleri büyür ve çenesi sanki beni parçalara ayırmak istermiş gibi sıkılır.

"Siktir git," diyor sonunda, sonra dikleşip beni geçerek duş başlığına doğru ilerliyor.

Vücudum donmuş gibi hissediyorum, ama kendimi zorlayarak lavaboya gidip kıyafetlerimi topluyorum. Arkamda duş açılıyor ve kıyafetlerini yere attığını duyuyorum. Kapüşonlu sweatshirt'ümü giyip iç çamaşırlarımı giyiyorum.

Hala yarabiliyorken buradan gitmem lazım...

Yüksek bir gürültü odada yankılanır. Gözlerim fal taşı gibi açılır, kalbim deli gibi çarpar, Cameron'ın bana saldıracağını düşünürüm. Ama onun uzun boylu silüetini görmeyince, aşağıya bakarım ve onu su akıntısının içinde yerde yığılmış halde bulurum.

Burası loş ama beyaz fayansların üzerinde kanı belirgin bir şekilde görünüyor. O kadar çok kan var ki kendimi, onu, kim olduğumuzu, nerede olduğumuzu unutuyorum.

O yaralanmış.

Aramızdaki mesafeyi hızla kapatıp yanına diz çöküyorum. Kendini kaldırmaya çalışırken kolunu yere dayamış durumda.

"Cameron!" Sesimi alçaltmaya çalışıyorum, ama fısıltıdan daha yüksek çıkıyor. En son ihtiyacımız olan şey, birinin uyanıp, gardımız düşmüşken bizden yararlanması. Giysilerim akan sudan anında sıırıslam oluyor.

"Ben iyiyim." Öksürüyor ve ağzından daha fazla kan fışkırıyor. Çok fazla kan var. Panik kemiklerime işliyor. "Hiçbir şey hissetmiyorum," diye mırıldanıyor, dişlerini sıkarak bana bakmaya devam etmeye çalışıyor.

"İyi *değilsin*." Kolumu gövdesine doladım ve dikkatlice onu çevirdim, böylece artık fayanslara bakmıyordu. Duştan gelen soğuk su hâlâ üzerimize yağıyordu, ama sıırıslam bir kapüşonlu giysi giymek şu anda en son endişemdi.

Omurgası duvara yaslanıp dengede kalana kadar onu yavaşça yönlendiriyorum. Başını geriye yaslayıp tekrar öksürüyor.

"Acı çekmiyorum," diyor ve sonra acı bir şekilde gülümsüyor. Bilge gözleri zar zor açık. Bana baktığında yumuşayan bakışlarına odaklanamıyorum, yoksa aklımı kaçıracağım.

"Sen hayal görüyorsun Cameron. Acı çekmiyor olman, yenilmez olduğun anlamına gelmez." Gerçekten söylemek istediğim sözleri içime atıyorum. *Acı çekiyorsun. Sadece bunu kabul etmiyorsun.*

Burnundan ve dudaklarının köşelerinden kan akmaya devam ediyor. Onu bu halde görmek kalbimi acıtıyor. Kendini bu kadar önemsemeyen başka bir insan görmek. İçeriden gelen kanamayı nasıl durduracağımı bilmiyorum.

Ona olan korkumu bir kenara itip, kolumu uzatarak burnunu sıkıştırıyorum. Pıhtı oluşması gerekiyor, aklıma gelen tek şey bu. Bu harekete gözlerinde şaşkınlık beliriyor. Elim hala burnunda, uzanıp duşu kapatıyorum.

Soğuk su durdu ve sanki üzerimize bir sessizlik çöktü. Birinin uyanık olduğunu gösteren ayak sesleri var mı diye dinledim.

"Merak etme, kimse gelmiyor," diye mırıldanır Cameron, burnunu tıkadığım için sesi biraz burundan çıkar. Kaşları çatılır ve benden başka bir yere bakar. Islak saçları alnına yapışmıştır. Tamamen sırlıklamdır. Kirpiklerinde su damlacıklarıyla, gözleri benim ruhuma bakmak için yukarı doğru kayar. "Bunu ne kadar süre yapacaksın?"

Şimdiye kadar nefesimin ne kadar düzensiz olduğunu fark etmemiştim ve kalbim hala adrenalini yüzünden hızla atıyor. "Sen... kanaman durana kadar." Derin bir nefes alıyorum ve bacaklarımı onun kalçalarının iki yanındaki soğuk zemine yaslayarak gevşetmeye çalışıyorum.

Birkaç dakika böyle oturduk, sonra burnunu bırakıp işe yarayıp yaramadığını kontrol ettim. Sadece birkaç damla kan akıyordu. Sırlıklam olan kolumla kanı sildim ve daha fazla kan akmadığını görünce rahat bir nefes aldım.

Cameron iki avucunu da yere dayamış, ellerindeki damarlar şişmiş. Benim onunla göz teması kurmaktan kaçındığım kadar o da benimle göz teması kurmaktan kaçınıyor.

"İşte, sanırım bu kadar yeter." Ona zayıf bir gülümseme sunuyorum, soğuk parmaklarımı yanağına bastırıyorum ve umarım o lanet olası şeyin bir başka nöbeti geçirmez. Benim tahminim, siyah kanın

ölüm haplarının bir başka yan etkisi olduğunu tahmin ediyorum. Onu öldürene kadar ne kadar zamanı kaldı?

O konuyu açma.

Sonunda gözlerini bana çevirir. Orada daha önce görmediğim farklı bir şey parlar. İfadesinde şehvetli bir sükunet. O anda yanaklarının kızardığını görürüm.

Vücudumun ve onun çıplak vücudunun farkına varıyorum. Ve onun kucağında, ıslak iç çamaşırı ve kapüşonlu sweatshirtten başka bir şey giymeden oturduğumun farkına varıyorum.

CAMERON

Ellerimi olduğu yerde tutmak için tüm irademi kullanıyorum, ellerimi yere sağlamca bastırıyorum ve onları istediğim yere, yani kalçalarına gömmek ve onun başladığı işi bitirmek için kullanmıyorum.

Başını geriye atarak kendini tatmin etme şekli, dayanabileceğimden fazlasıydı. Elimi saçlarına geçirip başını geriye çekmek istedim, böylece ağzıma çığlık atabilirdi. Onu yutmak ve kendisinin çaresizce yapmaya çalıştığı şeyi ona vermek istedim. Onun içine 20 santim girip, dilinde benim adımla ağlatmak istedim.

Bitirmemesi çok yazık. Tanrım,
bu hiç iyi bir durum değil.

Patlayabilirim. Kafamın arkasında bir gerginlik hissediyorum. Çenemi sıkıyorum. Sonunda farkına vardığında gözleri parlıyor ve şüphesiz ıslak külotunun altında sertleşmiş penisimi hissediyor.

Yüzü soluyor ve aramızdaki çıplak vücutuma bakıyor. En azından, kapüşonlu sweatshirt'ü özel bölgelerimizi örtüyor, ama onun sıcak amının altında mükemmel bir şekilde sıkıştığını hissettiğini biliyorum.

Yanakları kızarır ve çok hızlı ayağa kalkmaya çalışırsa içimden inlerim. En az beş dakikadır kalçalarımın üzerinde çömelmiş durumda, bu yüzden bacaklarının pes edip kucağıma düşmesine şaşımam ve göğsümden bir inilti kopar.

Bu hareketle sikim sıçrayarak, külotunun önünden yukarı doğru çıkıyor ve kapüşonlu sweatshirtinin altındaki karnına doğru kıvrılıyor. Dudaklarından küçük bir inilti kaçarken gözlerimiz birbirine kilitleniyor.

Siktir et.

Kaşlarımı kaldırıp ellerimi kalçalarına koyuyorum. "Daha önce bitirmedin, değil mi, aşkım?" diye fısıldıyorum, gözlerimi onun o tatlı dudaklarından ayırmadan. Onu öpmek istiyorum, ama bu iyi bir şey değil. Öpüşmek çok samimi. Çok şefkatli... ve bu ben değilim.

Onun yerine, onu öne doğru salladım ve elleri omuzlarıma uçtu. Hayatını kurtarmak için bana tutundu.

"Cameron!" diye nefes nefese kalıyor, ama kalçaları utanmadan benim sikimde yumuşakça sallanmaya devam ediyor.

Gülümserim ve parmaklarımı kışına daha da batırırım. "Devam et, beni çok tahrik ettin." Başımı eğip dilimle boynunu okşarım. Keskin bir nefes alır ve sikimi kurutmaya devam eder.

Onun sevimli inlemeleri, omuzlarıma batırdığı tırnaklarından daha çok orgazmımı artırıyor. Onlarla bana zarar vermeye çalışıp çalışmadığını anlayamıyorum. Acısını hissedebilmeyi yarı yarıya diliyorum. İkimizin de bu duştan morluklarla çıkacağımızdan hiç şüphem yok.

Boşalmaya yaklaştıkça sikim zonkluyor. "Siktir, Emery," diye inleyerek omzunu ısıyorum ve aramızdaki sürtünmeyi artırmak için onu aşağı bastırıyorum.

O bir çılgılık atar ve bana o kadar sıkı sarılır ki neredeyse nefesim kesilir. Benim sikimde boşalır ve onun şehvetli ifadesini ele geçiren sıcaklık ve coşku beni doruğa ulaştırır. Kısa bir süre sonra ben de boşalırım ve sıcak sıvıyı karnımın her yerine fişkırtırım.

Emery, sanki onun içinde olmasını dilermişçesine, zonklayan sikime bakıyor. Sonra sersemliğinden çıkıyor ve normal huysuz tavrıyla bana bakıyor.

Gözleri iki kat büyür, dehşet buz gibi bir örtü gibi üzerine çöker.

Ne? Bunu sık sık yapmıyor mu? Gülmek istiyorum, ama kendini beğenmiş bir bir sırtışla yetiniyorum.

Emery birkaç kez ağzını açıp bir şeyler söylemeye çalışır, ama hiçbir şey çıkmaz. *Yemin ederim, bu kız benim sonum olacak.* Bu düşünceyle başparmağımın ucuyla alt dudağını okşarım. Gözlerini kırpar ve ben ayağa kalkıp duşu açıp kendimi iyice yıkarken biraz hayal kırıklığına uğramış gibi görünür. O da yıkanabilsin diye ona elimi uzatırım, ama o sadece bana bakar.

Uzun bir nefes alıyorum. "Tanrım, Em, bana elini ver lan." Kararlı konuşmaya çalışıyorum, ama sesim nefesli bir kahkaha gibi çıkıyor. Bana birkaç kez göz kırpmıyor, sonra onda gördüğüm en samimi gülümsemelerden birini takınıyor ve benimle birlikte gülüyor.

"Tanrım, bu çok berbat," diye fısıldıyor, ben onu kaldırırken. Sırılsıklam olmuş kapüşonlu sweatshirtinin ağırlığıyla ayakta durmaya çalışırken biraz daha kıkırdıyor.

"Kollarını kaldır," diye emrediyorum ve ona yardım etmek için kollarını çekiyorum. Islak kumaş yüksek *bir sesle* yere düşüyor. Karşılıklı duruyoruz, savunmasız ve çıplak. Nefret ettiğim her şey, ama nedense onun hassas varlığında

onun şefkatli varlığında rahatlık buluyorum. O etrafta olduğunda saklanmak istemiyorum. Gözleri sadece bana ait.

Eğilip ondan bir öpücük çalmak istiyorum. Sonra da yüz tane daha, sırf göğsümde uyandırdığı bu garip hissin ne olduğunu görmek için. Öğrenme korkusu beni uzak tutuyor.

Bu küçük, sıra dışı yarattığı güvenli bir mesafeden hayranlıkla izlemek istiyorum. Benden korkmamasını arzulamaktan kendimi alamıyorum. Bana karşı uyanık olmasını sağlayan şeyin korku olduğunu bilsem de. Ben tehlikeliyim.

"Giyinelim," diyorum, yıkamayı bitirdikten sonra. Yüzümden ıslak saç tellerimi düzeltiyorum.

Endişe hala yüzünde belirgin, ama dinliyor ve giyiniyor. Ben işimi bitirdiğimde, o temizlenmiş ve kuru giysiler giymişti.

"Beni burada beklemene gerek yok. Git ve erken antrenmanını yap. Ben de birazdan oraya gelirim." Daha fazla hap alabilmek için onu gitmesi için teşvik ediyorum. Boğazımın dibinde bir kaşıntı oluşuyor ve dişlerim sıcak hissediyor. Geçen haftaki enjeksiyon dürtülerimi biraz hafifletmişti, ama lanet olsun, en kötü burun kanamalarını yaşıyorum ve bu, başım dönerek bayıldığım ilk seferdi. Acı hissetmediğim için vücudumun herhangi bir yerinde bir sorun olup olmadığını anlayamıyorum, ama bir şeyler yolunda değil.

Daha sonra Nolan'a haber vermeyi aklımda tutuyorum. Bir sonraki enjeksiyonun ayarlanması gerekiyor.

"Tamam," diyor yavaşça, beni baştan aşağı süzdükten sonra nihayet ayağa kalkıyor. "Orada görüşürüz." Emery gidiyor ve yeterince uzaklaştığı anda ellerimi lavaboya bırakıyorum. İçim burkuluyor. Çok garip bir his. Her halükarda, kalbimde rahatsız edici bir farkındalık yaratmaya yetiyor. Erik'in sesi tekrar zihnimde yankılanırken burnumdan tekrar kan damlıyor.

Sen özel değilsin.

Çenemi sıkıp dikleşiyorum, elimle burnumu siliyorum ve dört hap daha alıyorum.

EMERY

Tuvaletteki garip karşılaşmamızdan bu yana beş gün geçti. Ama ne kadar zaman geçerse geçsin, Cameron'ın penisinin ne kadar sıcak ve uzun olduğunu unutmam mümkün değil. Ellerinin kalçalarımı morartırken ve beni üzerinde ileri geri sallarken nasıl hissettirdiğini.

Bree dövüş matında etrafımda daireler çizerek dolaşırken, bu düşünceleri içime atıyorum. Birkaç grup, farklı dövüş ringlerinin etrafında toplanmış durumda. Damian ve Cameron bizim ringimizin etrafında dolaşıyor, çoğu ciddi yüzlerle. Under'daki enerji son birkaç günde değişti. Denemelerin yapılacağı yere gönderilmemize sadece bir haftadan biraz fazla zaman kaldı. Bu üs zaten ıssız bir yerde olduğu için, Alaska'da bir yerlerde olduğunu varsayıyorum.

Bree boğazıma bir yumruk atıyor. Zamanında eğiliyorum ve dizini büktecek kadar sert bir tekme atıyorum. Acı içinde çığlık atıyor ve yere düşüyor. Hızlıca hareket ederek, bayılana kadar kolumu onun nefes yoluna sıkıştırıyorum. Bu benim tercih ettiğim dövüş şekli olmasa da, Drill Çavuş Adams'ın maçın bitmesine izin vereceği tek yol bu. Bu dövüşler, Damian'ın ilk gün bize meydan okuduğu kendi kendimize dayattığımız düellodan farklı.

Damian küfürler savurur ve yumruklarını sıkar. Cameron ise sadece hafif bir eğlenceyle izler. Ondan hiçbir şey öğrenemiyorum. Onu anlamak imkansız. O gecedен sonra bile, sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyor. *Benim de öyle hissetmem gerektiğini biliyorum.* Gözlerimi tekrar Bree'ye çeviriyorum.

Beni dirsekleriyle dürter ve bu darbe nefesimi keser. *Kahretsin!* Avantajını kullanır ve çenesini kolumun altına sokar, sonra beni ısırır.

Dişlerimi sıkıyorum, çığlık atıp ona bu zevki yaşatmayı reddediyorum. Bunun yerine, elimi saçlarına doluyorum ve kafasını yere vurmaya başlıyorum. Beni bırakıyor. Hızla birbirimizden ayrılıyoruz ve ön koluma bakıyorum. Küçük bir kan damlası var.

"Seni kaltak, burnumu kırdın galiba!" Bree bana saldırırken bağılıyor. Ayağa kalkmaya çalışıyorum, ama o tüm ağırlığıyla sağ elime basıyor.

Savaş botlarımızın kalın tabanları başlı başına bir silah gibidir. O ayağını elim üzerinde çevirirken parmaklarımda keskin bir acı hissediyorum.

Bu sefer çılgılığını bastıramıyorum; bozuk ve kesik kesik çıkıyor. Bree ayağını kaldırıp tekrar elime basmak istiyor, ama eli büyük bir avuç içinde sıkışıyor. Yan tarafa fırlatılırken şaşkın bir homurtu çıkarıyor.

Cameron yanıma diz çöküyor ve elime bakıyor, bileğimi nazikçe kaldırıp kırık kemik var mı diye bakıyor. Şu anda sağ elimdeki her şey parçalanmış gibi hissediyorum.

Acıyla, "Ne yapıyorsun? Bu maçlara müdahale etmemelisin" diyorum. Omzumun üzerinden bakıyorum ve Adams'ın bize meraklı bir bakış attığını görüyorum, sonra dikkatini başka yere çeviriyor.

"Sorun yok," diyor Cameron, beni yerden kaldırıp revire doğru yürümeye başlarken. Herkes bize ağır bakışlar ve nefretle bakıyor. Yani, özel muamele görüyorum; ben de kızardım.

Wraith ve grubu, odadan çıkmamızı izlemek için faaliyetlerini tamamen durdurur. Arnold onun yanında durur ve bana sert bir bakış atar. Bana, gördüğü en zayıf öğrenciymişim gibi bakar.

Çektiğimiz olumsuz ilgi beni telaşlandırıyor. "Elim yaralandı, bacaklarım değil, Cameron." Kollarından kurtulmaya çalışıyorum, ama o beni daha sıkı tutuyor. Kaşları sıkıca çatılmış ve dikkati revirin kapısında. Onunla tartışmak imkansız.

Burası self servis bir revir. Bu endişe verici, ama buradaki kurallar böyle. Karanlık Güçlere ödünç verilen sağlık görevlileri, Damian'ın dişleri gibi yeni teknolojileri uygulayıp üzerimizde test edebilecekleri durumlarda yardım ediyorlar. Küçük yaralanmalar bize bırakılıyor. Ölüme çok yakın olanlar ise ölüme terk ediliyor. Arada pek bir şey yok.

Cameron beni masanın üzerine yatırır ve dolapları karıştırarak bandaj ve merhem bulur.

"Bileğini kaldır," diyor yumuşak bir sesle. Kolumu kaldırırken yüzümü buruşturuyorum, elimde bir acı hissediyorum. Derim kızarmış ve bazı parmak eklemlerim kanıyor. Şişlik henüz başlamadı, ama daha sonra saçımı örmenin imkansız olacağını biliyorum. Bu en azından endişelenmem gereken bir şey olmalı, ama nedense aklıma gelen ilk şey bu.

Cameron özenle çalışıyor, şişliği azaltmak için kortizon iğnesi yapıyor, sonra nazikçe elime merhem sürüp aynı özenle sargı yapıyor. Gümüş rengi bir saç tutamı alnına düşüyor. Bana bakıyor

bana bakıyor, adaçayı yeşili gözleri benimkilerle buluşuyor ve kalbimi bir anda farklı bir ritme ayarlıyor.

Burnu neredeyse benimkine değiyor. Birchwood yavaş yavaş benim için rahatlatıcı bir koku haline geldi, ama bunu kimseye itiraf etmem.

"Neden dövüşü durdurdun?" Başımı eğip çenemi ondan uzaklaştırıyorum. Her iki eli de masanın iki yanına bastırılmış, beni kafese kapatmış gibi. "Onu bitirebilirdim."

Düşük bir nefes verdi. "Onun tekmesini yakalamasaydım, parmak eklemlerin parçalanırdı. Asla düzgün iyileşmezlerdi. *Rica ederim*," dedi alaycı bir şekilde.

Yanaklarım yanıyor ve öfke içimi kaplıyor. "Orada senin yardımına ihtiyacım yok!" diye yüzüne bağıriyorum ve öfkemi fark edince gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Emery, ben sadece..."

Onu itip yanından geçiyorum. "Şimdi herkes bizi daha çok nefret ediyor çünkü özel muamele görüyoruz. Hepsi benim zayıf olduğumu düşünüyor!"

Babam kaç kez bana zayıf olduğumu söyledi? Küçük ve kadın olduğum için yaptığım her şeyin asla yeterli olmadığını söyledi. Dişlerimi gıcırdatıyorum. Cameron'a aşırı tepki gösterdiğimi biliyorum, ama şu anda o kadar sinirliyim ki, durabileceğimden emin değilim.

Kafamı sallayıp, çok acımasız bir şey söylemeden kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı açtığımda, elini başımın üstüne vurarak kapıyı kapalı tuttu. Vücudunun ısısı sırtıma yayılıyordu.

Bir an için fazla sessiz kalıyor, ben onun bir şey söylemesini beklerken ruhum geriliyor.

"Kimse senin zayıf olduğunu düşünmüyor, Em." Sesi derin bir fısıltı gibidir. Bana *Em* diye seslendiğinde fiziksel bir tepki veriyorum. Göğsüm boğuluyormuş gibi hissediyorum.

Yalancı. Sen benim zayıf olduğumu düşünüyorsun.

Onu itip gitmek için dönüyorum, ama gözleri yalvarıyor.

"Söyle," diye mırıldanıyor.

Donup kalıyorum. "Neyi söyleyeyim?" Sesim tüm öfkesini yitiriyor. Beni denemeler için uygun durumda tutmaya çalıştığını biliyorum. Biliyorum ama yine de... Sonunda beni öldürecek olan kişinin beni korumasına alışmak istemiyorum.

Bana yaptığı şey işkence gibi.

"Zayıf olmadığını."

Onun ciddi ifadesine bakarak, duygusuz bir kahkaha atmadan önce yüzündeki ifadeyi inceliyorum. "Cameron, zayıf olmadığını biliyorum. Ama dışarıdaki herkes? Onlar benim zayıf olduğumu düşünüyor... Bu ellerimle neler yaptığımı biliyor musun?" Biliyor. Sadece benim kim olduğumu bilmiyor. Reed ve dünyanın beni neye dönüştürdüğünü bilmiyor.

Gözleri titremez. "Bilmiyorum. Neden bana anlatmıyorsun?" "Seni hasta eder."

"Zaten hastayım." Dudaklarında sinsi bir gülümseme yayılır, ama konuştuğumuz şey hiç de komik değildir. "Söz veriyorum, *çok* daha kötüsünü yaptım." Sesi, gözlerinde gördüğüm acıyla uyuşmuyor. Şiddet ve kanın hayaletleri orada parıldıyor, pişman olduğu ama benim gibi acımasızca yapmaya devam edeceği şeyler.

Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapıyoruz. Hepsi bu.

Gerçek şu ki, bu konuyu konuşmaya hazır olmayan benim. Bilinmeyen grotesk sanatçı olmayı seviyorum. Perde açıldığında ve herkes beni gördüğünde, sihir yok oluyor.

Gözlerimdeki ıstırabı görmüş olmalı ki kapıdan uzaklaşıyor, ama yine de sırtımdan bir santim uzakta durmaya devam ediyor.

Çıkmak için kapıyı açtığımda, "Eninde sonunda bana söylemek zorunda kalacaksın. Tıpkı benim sana söylemek zorunda kalacağım gibi." diye mırıldanıyor.

Kapıda durup başımı hafifçe çevirerek ona bakıyorum, ama kendimi tutuyorum ve çenemi öne doğru uzatıyorum. "Senin bana güvenmediğin gibi ben de sana güvenmiyorum," diye onun önceki sözlerini tekrar ediyorum.

Onu revirde bırakıp çıktığımda peşimden gelmez.

Bu gece elim işe yaramayacağı konusunda haklıydım. Parmaklarım o kadar şişmiş ki, saçımı örmek için gereken hassasiyeti gösteremiyorum, yumruk bile yapamıyorum. Duştan sonra bu gece saçımı açık bırakmaya karar veriyorum.

Işıklar çoktan söndü ve barakalar karanlık. Bu yolu o kadar çok kez yürüdüm ki, kolayca yatağımıza geri dönebiliyorum. Kafamın bir köşesinde, buraya alışmamam gerektiğine dair rahatsız edici bir his var. Burası berbat ve tehlikeli, ama yıllardır sahip olduğum en yakın evim gibi.

Diğer insanların varlığı hafife alınmamalı. Büyük, boş bir evde veya yabancı bir sığınakta haftalarca yalnız kalmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Biriyle geçirdiğim tek kaliteli zaman, Reed'in benim mentorum olduğu dönemde benimle seyahat etmesine izin verildiğindeydi. O zaman kendimi evimde hissetmişim.

Şimdi burası da evim gibi geliyor ve bunun kısa süreli olacağını bilmek beni üzüyor.

Cameron her zamanki gibi duşlarda beklemedi. Bunun nedeninin ona bağırmış olmam olduğunu biliyorum ve kendimi kötü hissetsem de, yakın olmamamız en iyisi. O, bana güven hissettiren kişi olamaz.

Bugün bana *Em* dedi. Ben de birkaç kez ona *Cam* diye seslenmek üzereydim. Fazla samimi olmaya başladık. Babamın tek tavsiyesi aklımda yankılanıyor. "*Em-bee, düşmanla samimi olmak senin sonun olur.*" Kararımı kesinleştiriyorum. Gardımı düşüremeyeceğim. Muhtemelen Cameron'ın eski ortaklarının başına gelen de budur. Onun cazibesine fazla kapılmışlar.

Yatağın kenarına oturup, zonklayan elime dikkat ederek, saçlarımı bir tarafa topladıktan sonra uzandım. Cameron uzun süre sessiz kaldı. Uyuduğunu düşündüm, bu yüzden parmaklarını gevşek saçlarımın arasına geçirdiğinde irkildim.

"Bu gece örgü yok mu?"

"Uyuduğumu sandığında hep saçlarıma dokunur musun?" diye karşılık verdim.

O gülüyor. Sırtımda yankılanan gülüşü dudaklarımda küçük bir gülümseme oluşturuyor. Daha önce aramızdaki gerginliği nasıl bu kadar kolay untabildiğini bilmiyorum, ama rahatladım.

"Hadi, otur." Cameron çoktan harekete geçmiş, ben de pes edip yatağın kenarına oturuyorum. Omzumun üzerinden saçlarımı topluyor, parmak uçları yumuşak boynumu okşuyor, sonra saçlarımı sevgiyle düzeltiyor.

Nefesim kesildi ve uzun zamandır içimden kovduğum bir duygu göğsümde kıvrıldı. Sevgi. Yumuşaklık. Şefkat. Mori'nin olmaması gereken tüm şeyler.

Onun olmadığına emin olduğum her şey.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyorum, saçımı ikiye ayırırken kollarımdan bir ürperti geçiyor. Doğal dalgalı saçlarımı gevşetirken kafa derimi masaj yapıyor. Parmaklarım dizlerime batıyor ve içimden bir sıcaklık yayılıyor. Kalbimin hızlı atışından başka hiçbir şey duyamıyorum.

"Eskiden bir üvey kardeşim vardı," diye mırıldanıyor Cameron, nefesi ensemden sıcak. "Onun saçlarını sürekli örerdim." *Onun üvey kardeşi olduğunu bilmiyordum.* Bu, onun geçmişi hakkında öğrendiğim ilk gerçek şey ve daha fazlasını öğrenmek için can atıyorum.

Her zaman, birlikte kalpsizleşebileceğim bir kardeşim olmasını dilemişimdir. Mavestelli varisinin omuzlarına yüklenen dünyanın yükünü paylaşacak biri.

"Ona ne oldu?" diye nazıkçe soruyorum. Etrafımızdaki yataklardan gelen yumuşak horlamalar, karanlıkta neredeyse ritmik bir uğultu gibi geliyor. Yeraltı için ürkütücü bir ilahi.

Cameron saçımı dikkatlice, yavaşça örüyor, sanki her saniyesinin tadını çıkarıyormuş gibi. "Yirmi iki yaşında alkol zehirlenmesinden öldü." Sesi gerginleşiyor. "Ona hep, yardım almazsa içki onun sonunu getireceğini söylemiştim. Eh, kendi yatağını kendisi yaptı."

"Peki o da sana hapların hakkında aynı şeyi söyledi mi?" Sesim yumuşak ama yine de keskin.

Cameron, örgüleri bitirmeden önce ellerini bir an durdurur.

"Hayır. Onu tanıdığımda temizdim. O benden dört yıl önce evden ayrıldı," diyor. Karanlıkta ona dönüp bakıyorum. "İstediğin kadar iğneleme yapabilirsin. Söylediğin hiçbir şey beni durduramaz. Ben buyum. Geliştirilmiş askerlerin kilidini açan kapıyım." Başparmağını çeneme getirip, sesi hüzünlü olsa da şakacı bir şekilde beni dürtüyor.

"Sen çok daha fazlasısın," diye mırıldanıyorum, onun neşeli havasına karşılık vermeden.

Bir an için kıpırdamıyor. Keşke şu anda gözlerini net bir şekilde görebilseydim, onlar benim bildiğimden çok daha fazla sırrı anlatıyor.

Sesi yumuşaktır. "Benim ne olduğumun sadece bir kısmını gördün."

EMERY

Cameron duşunu alıp antrenman salonuna gittiğinde saat sabahın dördüydü. Onu takip edip izlemeyi düşündüm ama Yüzbaşı Erik'i tekrar görme riskini almak istemedim. En azından Fury Squad'ın tam üyesi olana kadar.

Tekrar uykuya dalmış olmalıyım, çünkü bir sonraki hatırladığım şey, nasırlı bir elin boğazımı sıktığıydı. Gözlerimi açtım. Işıklar loş bir şekilde yanıyordu, yani saat neredeyse sabah altıydı, bu yüzden saldırırganımın kim olduğunu açıkça görebiliyordum.

Wraith.

"Mori ile takım olduğun için burada serbest kart alabileceğini mi sanıyorsun?" Elleri boğazımı daha sıkı sıkıyor, zayıf bir çığlık atmamı sağlıyor, onun tutuşundan kurtulmak için çabalıyorum.

Bree ve Damian yardım etmeyi düşünür gibi birbirlerine bakıyorlar, ama birkaç adam daha yatağın etrafında duruyor, gözlerinde benim ölümü için dua eder gibi bir heves var.

Kollarımı birbirine katlayıp, ellerimi dirseklerime kenetledikten sonra, Wraith'in baskı noktalarını vurarak ellerini açmaya çalışmak için ön kollarımı olabildiğince sertçe Wraith'e doğru indiriyorum, ama o zamanında kollarını gevşetip baskıyı artırıyor.

Siyah noktalar görüşümü bulanıklaştırmaya başlar. Ciğerlerim yanıyor, ama nefes alamıyorum. Kalp atışlarım yavaşlar ve kaslarım gevşemeye başlar.

Son gördüğüm şeyin Wraith'in nefret dolu bakışları olmasını istemiyorum. Ölmek istemiyorum.

Yorgunluk göz kapaklarımı kapatıyor ve bir sonraki anda sıcak bir sıvı ile yıkanıyorum. Ölüm böyle bir şey mi?

Hava boğazıma geri sızarken gözlerim yavaşça açılıyor.

Wraith'in acı çığlıkları kulaklarıma geri döner. Görüşüm netleşir ve kaosla karşılaşırım. Arnold, yüzünde dehşet ifadesiyle Wraith'i yataktan çekiyor. Wraith'in kolunda bir sorun var... kanıyor. Derin bir nefes alıp zihnim netleşince gözlerim büyür.

Wraith'in kolu geriye doğru kırılmış, humerus kemiği etinden dışarı çıkmış ve her yere kan fişkırıyor.

Gözlerimi kırıyorum, hareket her zamankinden daha yavaş gibi görünüyor, sanki her şey ağır çekimdeymiş gibi. O anda yatağın kenarına bakıyorum ve Cameron'ın derin nefesler aldığını, göz bebeklerinin büyüdüğünü ve elinde metal bir çubuk sıkıldığını görüyorum. Karotis arterleri şişmiş, çenesi gevşemiş, göğsü inip kalkıyor.

Cameron bir an boş boş bana bakar, sonra metal çubuğu düşürür. Çubuk beton zemine yüksek bir sesle çarpar ve etrafımızdaki kalabalık irkilir.

Sanki her an çıldırıp insanları öldürmeye başlayacakmış gibi görünüyor. Onu hiç bu kadar zihinsel olarak çökmüş görmemiştim. Boğazım yanıyor, ama oturup yavaşça ayağa kalkmayı başarırım. Cameron'ın elini tutmakta tereddüt ediyorum, ama kararlılığımı gösterip elini tutuyorum ve onu barakadan, diğer öğrencilerin aç gözlerinden daha güvenli bir yere götürüyorum. Wraith'in kanının cildimde kururken bıraktığı yapışkan hissi görmezden geliyorum.

Elbette, herkes Cameron'ın metal bir çubukla Wraith'in kolunu kıldığını gördü, ama aynı zamanda benim zayıf durumumu ve muhtemelen Cameron'ın şu anda kontrolünü kaybettiğini de gördüler. Özel bir yere gitmemiz gerekiyor.

Bizi kütüphaneye götürdüm. Bu saatte burası neredeyse hiç aydınlık değildi. Eski kitapların kokusu ve ani sessizlik beni sakinleştirdi. Cameron'ın elini bıraktım ve iç geçirdim. "İyi misin?" diye sordum, kitaplığa yaslanarak.

O cevap vermediğinde, ona baktım ve kalbim durdu. Sanki aklını kaçırmış gibi alnını avuçladı ve vahşi bir inilti çıkardı.

"Cam..."

Elleri başımın iki yanına uçar ve arkamdaki kitaplığı sarsar. Şok beni sarar ve çenem titrer, çünkü o, başımın birkaç santim uzağında yumruğunu birkaç kez vurur. Kitaplar etrafımıza yığınlar halinde yere düşer.

"Bütün ekibi öldüreceksin! O kadar zavallısın ki midemi bulandırırıyorsun. Keşke ben... keşke ben..." Yüzüme o kadar yüksek sesle bağırır ki, tüm vücudum kaskatı kesilir, gözlerim yaşarır.

Dün revirde yalan söylediğini biliyordum.

Yüzüne bir tokat atıyorum. Donup kalıyor ve bir saniye sonra bana bakıyor. Ölümüne savaşmaya hazırlanırken yumruklarımı sıkıyorum, ama o beni yavaşça tekrar kafese kapatırken kolları titriyor. Kapalı gözleri ve dişlerini alt dudağına sıkıştırışından ruhundaki acıyı hissedebiliyorum.

Ellerimi açtım ve derin bir nefes alıp, kollarımı omuzlarına attım ve onu sıkıca kucakladım. Nefesi kesildi ve vücudu sakinleşti, kasları gevşedi.

"Lütfen dur," diye fısıldarım, gözlerimi sıkıca kapatarak onun topraksı kokusunun duyularımı ısıtmasına izin veririm.

Birkaç saniye boyunca hareket etmez, sanki yaptığı şeyden felç olmuş gibidir. Sonra eli belimin alt kısmına bastırır ve bir an sonra diğer eli nazikçe boynuma dolandır. Cameron, Under'ın sessizliğinde birbirimize sarılırken hiçbir şey söylemez.

"Uyan."

Dik oturuyorum, gözlerim fal taşı gibi açılmış ve panik beni sarmış durumda. Wraith yine bana saldırıyor mu? Under çöküyor mu? Birkaç kez gözlerimi kırptıktan sonra, karanlıkta Cameron'ın silüetine baktığımı fark ediyorum.

"Saat kaç?" diye fısıldıyorum, gözlerimdeki uykuyu silerek.

"Dört. Giyin," diye mırıldanıyor ve giysilerimi bana atıyor. Dediğini yapıyorum ve onu olabildiğince sessizce Under'da takip edip silah deposuna giriyorum.

Elini tüm yol boyunca bileğime dolamış, beni yavaşlatmamam için zahmetsizce yönlendiriyor. *Keşke ben de o kadar iyi görebilseydim.* Ama bunun için ölüm haplarını almaya niyetim yok.

Cameron, dövüş matlarına ulaşana kadar beni bırakmıyor. Gözlerimi kısıyorum ama yine de onun silüetini zar zor seçebiliyorum.

"Burada ne yaptığımızı bana söyleyecek misin?"

Elini başımın üstüne koyuyor ve beni sırtım ona bakacak şekilde çeviriyor. Saçıma ayırıp örmeye başladığında bir nefes veriyorum. "Öldürme konusunda yetenekli olduğun açık, aksi takdirde burada olmazdın, ama silahla dövüşmekten çok silah kullanmaya daha yatkın olduğun da çok açık. Sanırım, yaptığın her şeyde sana yardımcı olacak çok sayıda susturuculu silahın ve uzun vadeli, metodik bir planın vardı, ama yakın mesafede savaşıma ve hızlı karar verme becerilerini geliştirmeden, denemelerde ve takımında bir yük olursun." Örgülerimi bitirip her iki omzuma da atıyor.

Bu kadar açıkça azarlanmak utanç verici, ama haklı. Ben de bunun bu kadar belli olduğunu bilmiyordum. Yanaklarım kızardı, ama başımı salladım. "Yani beni kendin eğitecek misin?" diye alaycı bir tonla sordum.

Kıkırdar ve dün Wraith'in saldırısı ve kütüphanede yaptığı hata sonrasında çok sessiz olduğu için bunu duymak hoşuma gider.

"Senin tam bir baş belası olmaman için sana yardım edeceğim." Bir süre durduktan sonra ekliyor: "Böylece seni bir daha köşeye sıkıştırmam da daha zor olacak." Sesi oldukça alçakgönüllü ve dudaklarına alaycı bir gülümseme konduruyor.

"Ah, gerçek."

"Oh, kes sesini." O gülüyor. Aksanı gülümsememe engel olamıyor. Omzuma hafifçe vuruyor, ben de geri çekiliyorum. "Yerine geç. Sana, sadece işitme duyunu kullanarak tutuşlardan kolayca kurtulmayı ve saldırıları önceden tahmin etmeyi öğreteceğim. Duyuların konusunda çok dağınıksın ve görme duyuna çok fazla güveniyorsun. İzlemesi gerçekten acı verici."

"*Tamam*, hakaretleri bırak da verimliliğe odaklan. Aslında senin aksine ben uykuya güveniyorum." Umarım doğru yöne bakarak somurtuyorum. Cevap vermediğinde paniğe kapılıyorum.

Sağ tarafımdan bir botun yere vurup kayma sesi geliyor. Neyi ve nereyi hedeflediğini bilmeden kolumu kaldırıyorum. Eli ensemin arkasına vurmadan hemen önce kolunun havayı kesen sesini duyuyorum.

"Öldün," diyor, benim hoşuma gitmeyecek kadar eğlenerek.

"Bu aptalca. Kimse böyle dövüşmez," diye tartıştım ve elini itekledim.

O mırıldanıyor ve sesinden gülümsediğini anlayabiliyorum. "Mesele de bu. İster inan ister inanma, bunu yapan birçok kişi var. Karanlık bir odada ya da aysız bir gecede, ölümcül eğitim almış diğer askerlerle bir saniye bile dayanamazsın. Ya gözüne yağ kaçarsa ya da" —gözünü işaret ediyor —"gözün kesilip göremez hale gelirsen? Nasıl savaşacaksın? Pes edip ölecek misin?"

Bu ona bir kaş çatma kazandırır.

"Şu anda şeytanların çukurundasın, unuttun mu? Bizim 'öldürme adabı' ya da senin yaptığın her ne haltsa öyle bir şeyimiz yok."

"Yani ben, birazcık klas sahibi bir insan gibi ahlaki değerlerle savaştım mı?" diyorum alaycı bir şekilde. Bir tür etik olmalı, değil mi? Ahlaki değerlerim olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Birini işkence etmek zorunda kalmasaydım, en azından ona hızlı bir ölüm verirdim.

Cameron gülüyor, nefesi omzumda sıcak. Kafamı yana çeviriyorum. Onun hareket ettiğini hiç duymadım. *Dinlemeye odaklan*, diye kendimi azarlıyorum.

"Evet, bizim öyle bir şeyimiz yok. Karanlık Güçler'de düşmanı nasıl öldürdüğün ya da onların seni nasıl öldürdüğü kimin umurunda sence?" Parmağını omurgamdan aşağı kaydırıyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Hadi ama Em, sen de biliyorsun. Başka türlü işleri nasıl halledeceğiz?"

Dizimin arkasına gelen bir darbe dizimi büküyor ve beni ellerimin ve dizlerimin üzerine çökertiyor. Dişlerimi sıkıp kolumu arkama doğru sallıyorum, ama hiçbir şeyi hedeflemediğimi fark edince hayal kırıklığına uğruyorum.

Kafamın üstüne hafifçe vurur.

"Öldün." İnlerim.

"Tekrar. Kalk," diye emreder

Cameron. Kalkarım. Tekrar. Ve

tekrar. Ve tekrar.

Dizlerim ağrıyana ve ellerimin arkası onun darbeleriyle morarana kadar.

Yere yığılırım, nefes nefeseyim ve ona öfkeyle bakıyorum. Sonunda ışıklar yanar ve işimizin bittiğini umarım. Onu bu kadar rahat görmek, elleri cebinde ve alnında ter damlaları olmadan, beni biraz sinirlendirir. Nefes almakta zorlanıyorum.

"Henüz bitmedi," diyor boş boş, gözlerini kısarak bana bakarken.

"Şimdi ne olacak?" Ayağa kalkmaya korkuyorum. O sırtıyor, gözlerindeki ışıltı içimi ısıtıyor. Şimdi tekrar karanlık olmasını diliyorum, böylece onun acımasız cazibesi dikkatimi dağıtmasın.

Cameron yaklaşıyor, bacağını metodik bir şekilde benim bacağımın arkasına geçiriyor ve kolunu göğüs kafesime doluyor. "Bu hareketten kurtul. Kahvaltıya kadar ya da sen beni yenene kadar devam edeceğiz." İç çekiyor. "Kızgın bakışların sana acıma getirmeyecek, Em." Kıkırdıyor.

Bu kadar yakinken, doğrudan gözlerimin içine bakıyor ve içimdeki her şeyi ateşe veriyor. Gömleği yukarı kalkmış, cildi belimin hemen üstünde benimkine değiyor. Keskin bir nefes alıp, müstehcen düşünceleri, özellikle de beni penisine sürtünmesi gibi düşünceleri kafamdan uzaklaştırıyorum.

"Odaklan." Sesi titriyor ve kaşları sıkı bir şekilde çatılıyor. En azından acı çeken tek kişi ben değilim.

Onun tutuşundan kurtulmak için yana doğru çekiliyorum, ama o bunu hissediyor ve ayağını kendine doğru iterek beni yere düşürüyor.

Adi herif. Öfkeyle ayağa kalkıyorum ve aynı duruşa geçiyoruz. Bu sefer, kalçamı onun kasıklarına sürtüyorum. Gözleri kısılıyor ve çenesini sıkıyor. Dikkatinin dağıldığı anı değerlendiriyorum. Bu sefer dirseğimle karnına vuruyorum ve tutuşunu kırıyorum.

O bir homurtu çıkarır ve tam kurtulacağım derken, kolumu yakalar ve beni tekrar yere indirir. Bu sefer üstüme çıkmış

, dizini uyluklarımın arasına soktu ve ellerimle bileklerimi yere bastırdı.

İkimiz de sığ nefesler alıyoruz. Yumuşak saçlarından bir tutam alnına düşüyor ve üstümde dururken bir gözünü kapatıyor.

Göğsüm ısınır ve bana dokunduğu her yeri aşırı derecede fark etmeye başlarım. Bileğimin hassas tarafına yavaşça bir çizgi çizer, dizini bacaklarımın arasına sokar ve eğilirken merkezime baskı uygulayacak kadar ayırır.

Boynuma eğildi ve kafamda çalan tüm uyarı sinyallerine rağmen, başımı geriye eğip boğazımı ona açtım, umutla...

Cameron boynumu ısıtır.

"Ah!"

Etimi bırakır ve cildime karşı gülümser. "Öldüm."

Tanrı aşkına, bu adam deli.

"Tahmin edeyim, bu hareketi daha önce de kullanmışsındır." O geriye yaslanıp bileklerimi bıraktığında başımı yana çeviriyorum. Yüzümdeki derin kızarıklığı benim hissettiğim kadar o da görmüş olmalı.

Kıkırdar. "Hiç kullanmadın mı diyorsun? Dişlerin çok önemli bir silah." Ayağa kalkar ve bana elini uzatır. Yüzünde alaycı bir gülümseme beklerken, bana içtenlikle gülümsediğini görünce şaşırırım.

Elini tutuyorum ve o beni hızla ayağa kaldırıyor.

"Bugünlük bu kadar yeter. Kahvaltıdan önce öğrenmeni umuyordum, ama denemeler başlayana kadar her sabah bunu tekrar yapacağız." Örgülerimden birini çeker ve kapıya doğru başını sallar. "Hadi yemeğe gidelim."

EMERY

YARIN DENEMELERE GÖNDERİLECEĞİZ.

Wraith beni öldürmeye çalıştığından beri Cameron ile aramızda daha derin bir bağ oluştu. Sabahın erken saatlerindeki antrenmanlar tam bir cehennemdi, ama yakın dövüş konusunda çok fazla bilgi ve güven kazandım.

Cameron, her bir çürük, kesik ve ağrıyan kasın sorumlusu, ama yine de onunla karanlıkta daha fazla zaman geçirmek istiyorum. Eğitimli bir Karanlık Güçler askeri için beni öldürmenin ne kadar kolay olduğunu bana kanıtlarken, samimi sessizliğimizde daha fazla zaman geçirmek istiyorum. İsterse benim hayatımı almayı ne kadar kolay olduğunu. İsteddiği zaman.

Acaba kaç kişi onun elinde can verdi? Benden sonra kaç kişi daha can verecek? Bu düşünce iğrenç. Geçmişte benim de ihanet ettiğim insanların korkunç görüntülerini zihnime getiriyor. Seni kişisel olarak tanıdıklarında gözlerindeki bakış, her zaman en uzun süre akılda kalan şeydir.

Onun kişisel eğitim seansları için minnettar olsam da, aramızdaki dinamiklerin nasıl değiştiği konusunda endişeliyim. Onun yanındayken bilerek gardımı nasıl düşürdüğüm konusunda endişeliyim. Keşke onun uzun uzun bakışları ve çalıntı bakışları göğsümde bu kadar acı uyandırmasa.

Akşam yemeğinde, talim çavuşu bize sabah ilk iş olarak nakledileceğimizi bildirir. İlk deneme, hepimiz uzak bir yere vardığımızda gün batımına kadar başlamayacaktır.

Wraith, kolu kırık olsa da denemeye katılmak zorunda. Dokuz gün alçıya alınmak, denemelere katılmadan önce böyle bir yarayı iyileştirmek için yeterli bir süre değil. Denemelerin açık havada ve Alaska'da bir yerde yapılacağını tahmin ediyorum. Kimsenin bu olayların gerçekleştiğini bilmeyeceği geniş araziler ve dağlar var.

Şimdiden havanın ne kadar soğuk olacağından korkuyorum ve ateş yakmadan ısınmanın yollarını düşünüyorum.

Bir yol vücut ısınıp paylaşmaktır, ama bunun bir seçenek olacağını sanmıyorum. Cameron karyolaya yerleşirken ona yan gözle bakıyorum. Gözlerinin altında koyu halkalar var ve berbat bir gece geçirdiğini gösteriyor. Kendini nasıl kontrol altında tutabildiğini bilmiyorum

en azından burnu, banyoda olduğu kadar kötü kanamıyor. Daha önce birinin burnu kanadığından bayılmak üzere olduğunu hiç görmemiştim. Bunun hapların yaygın bir yan etkisi olduğunu söyledi, ama bu beni hiç rahatlatmadı.

"Kütüphanede geçirdiğin zaman, denemeler için daha hazır hissetmeni sağladı mı?" Cameron arkamda mırıldanıyor ve sesinde bir parça alaycılık var. Silah odasında geçirdiğim zamanlar dışında, burada geçirdiğim her boş anımı kütüphanede, psikolojiden öldürmeye ve hayatta kalmaya kadar her konuda bilgi edinerek geçirdim. Sanırım yüzünden saçlarımı çekmek için elini saçlarımın üzerinden geçiriyor. Gözlerimi kapatıp, yapabildiğim sürece bu sevimli hissin tadını çıkarıyorum.

Karanlığa bakıyorum, buradaki herkesin muhtemelen uyanık yatıp yarını benim kadar korkuyla beklediğini biliyorum. Ne bekleyeceğimiz konusunda tamamen karanlıkta bırakıldık. Cameron bana her yıl değiştiğini söyledi, o da ne bekleyeceğini bilmiyordu, ama bizim gibi endişeli görünmüyordu.

"Belki, denemelerin içeriğine bağlıdır," diye fısıldıyorum. İkimiz de orada kendi başımıza olduğumuzu biliyoruz; buradaki herkes bizim ölmemizi istiyor. O sadece başını sallıyor ve birkaç dakika konuşmuyor. Ben de konuyu değiştiriyorum. Gerginlik beni her zaman konuşkan yapar. Bu, endişenin artmasını önlemeye yardımcı olur.

Reed, göğsümde endişe dolu şeytanların yükseldiğini hissettiğimde, onları uzaklaştırmaya çalışmak yerine, getirdikleri korkuyu kucaklamam gerektiğini söylemişti. Bu duyguyu reddetmenin panik atak gibi daha kötü sonuçlara yol açtığını söylemişti.

Tabii ki her zaman haklıydı. Bu yüzden endişemi içime atmak yerine dışa vuruyorum.

"Hayatında ne yapmak istiyordun? Yani, işler kötüye gitmeden önce," diye soruyorum. Kişisel hayatlarımızı başarıyla atlatmayı başardık. Aslında bizim durumumuzda geçmiş hayatlarımızı, çünkü Karanlık Güçler askerleri yukarıdaki dünya için ölmüş sayılırlar.

Yumuşak bir kahkaha dudaklarından kaçar ve boynumu ısıtır. "Profesör olmak için okula gidiyordum. On yedi yaşında Amerika'ya taşındım ve hep eski bir üniversitede öğretmek istedim. Nerede olduğu önemli değildi, sadece binaların eski ve zengin bir tarihe sahip olması önemliydi. Yakınında yürüyüş yapabileceğim bir orman ve dağlar olması. Her şeyden uzak, gizli bir ev." Parmaklarını yine saçlarımın arasında gezdiriyor ve bu sefer bunun yüzünden saçları uzak tutmak için olmadığını biliyorum.

Onun çizdiği resim, tuval üzerine sulu boya gibi zihnimde canlanıyor. Onun kasvetli, sessiz hayatı çok güzel olurdu.

"Kulağa çok hoş geliyor," diye fısıldarım.

"Peki ya sen?" Fısıltıyla konuştuğunda aksanı en zengin hale geliyor. Sesinin titremesiyle ayak parmaklarım kıvrılıyor.

"Kendimi hikayeler yazarken hayal ettim."

Parmakları saçlarımdan uzaklaşıp boynumun kıvrımlarını izliyor. "Mutlu hikayeler mi? Yoksa hüznü mü?"

Dokunuşuyla keskin bir nefes alıyorum, parmak uçları cildimde ürperti yayıyor. Uyluklarım arzuyla birbirine bastırıyor. *Duş olayını düşünme.* "Hüznü olacağını biliyorsun. Muhtemelen şiddet içeren. Belki biraz romantizm. En çok o hikayeleri seviyorum." Sesim kısık.

Cameron'ın parmakları durakladı, bu kadar yakınımda kıvrandığımı hissettiği kesin, sonra öne eğilip dudaklarını kulağıma bastırdı. "Bu yüzden mi beni o özlem dolu, unutulmaz bakışlarınla yükümlü kılıyorsun? Hikayemi üzücü buluyor musun? Neyi özlüyorsun, Emery? Söyle bana, ne olursa olsun, sana vereceğim." Elini belime koydu, karnımın en derin kısmına.

Kalbim daha hızlı atıyor ve dudaklarım onun dokunuşuyla açılıyor. "Hiçbir şey istemiyorum," diyorum, tüm kararlılığımla. Uyluklarım utanmadan birbirine sürtünüyor.

Vücudumuz arasındaki küçük mesafeyi kapatır ve dizini bacaklarımın arasına sokar. Eli kalçamın üst kısmını okşarken ve başparmağı bel bandımın altına dalarken, içimden yumuşak bir inilti kaçır. Bu temasta sırtımı kamburlaştırır ve içgüdüsel olarak kıcımlarını onun kasıklarına doğru iterim.

"Hiçbir şey mi?" diye alaycı bir şekilde sordu ve elini iç çamaşırlarımın kenarından acı verici bir yavaşlıkla klitorisime doğru kaydırarak. İki parmağını kıvrımlarımın arasına sokup beni sırsıklam bulduğunda küçük bir inilti çıkardım. "Bu hiçbir şeyden çok uzak, aşkım."

Ona durmasını söylemeliyim. Onun kendini yok edişine boyun eğmemeliyim. Ama Tanrım, bunu istiyorum ve bu anı kaçırmaya gücüm yok. Onunla hücreye girdiğim anda anlarım sayılıydı.

"Cameron, bekle," diye fısıldadım.

Ellerini hareket ettirmeyi bırakıp boynuma bir öpücük kondurur. "Durmamı mı istiyorsun?" Sözleri cildimde şehvet damlaları gibidir.

"Hayır, ama... aramızdaki şey tam olarak nedir?" Bunun sadece eğlenceden daha fazlası olduğunu söylemesini istiyorum. Yargılamaların dehşetinden önce sadece boşalmaktan daha fazlası olduğunu.

geliyor, çünkü yaptığı her şeyin arkasında beni yakalayan bir ağırlık var. Her ağır bakış ve gevşek gülümseme. Rahatsız edici, ama bilmem gerek.

Parmaklarını içime sokuyor, tekrar ıslatıyor ve sonra klitorisimi tembel bir ritimle okşamaya başlıyor, bu da gözlerimi başımın arkasına kaydırıyor. "Aramızda asla bir şey olmayacak," diyor acımasızca. Sözleri göğsümü sıkıştırıyor, ama alaycı hareketlerini durdurmuyor. "Sen benim için sadece bir sonraki partnerimsin. Daha fazlası değil. Hala buradayken sana iyi vakit geçirtmek istiyorum. Sonuna kadar tatmin olsan iyi olmaz mı sence?"

Kendime geldiğimde içime yeniden soğukluk yerleşiyor.

"Evet. Tabii ki," diye mırıldanıyorum. Bu sözlerin acısını içimde tutmuyorum. İki parmağını içime derinlemesine soktuğunda gelen zevk ve yumuşak inlemeler, aklımdaki tüm düşünceleri silip süpürüyor. Cameron boynumu ısıtıyor ve beni parmaklarıyla unutulmaz bir zevke ulaştırırken kalçalarını kıcıma doğru sallıyor.

Nefesim kısıldıkça o da inliyor. Gömleği yukarı kayıyor ve çıplak teni sırtıma sürtünüyor. Başımı geriye eğip dişlerimi alt dudağıma gömerek inlememi bastırıyorum.

"Beni kendimden geçiriyorsun, biliyor musun?" Boynumun arkasına nefesini üfler, parmağını içimde daha derine sokar, ta ki beni kollarında titretene kadar.

O benim kıcıma sertleşmiş penisini sürtünce orgazmım doruğa ulaşır. Onun elinde boşalırken boğazımdan yükselen iniltiyi bastırmak için ağzımı kapatırım.

Cameron ensemle gülümser ve dudaklarını oraya bastırır, sonra elini pantolonumdan yavaşça çeker. Keşke bu kadar kolayca yumuşak öpücükler vermesin. Neredeyse alaycı geliyor.

"Biraz uyu, Emery."

Cevap vermediğimde, yan dönerek sırtlarımız birbirine değecek şekilde yatıyor. Barakaların karanlığına bakıyorum. Neredeyse bir saat sonra, Cameron'ın nefesi düzeliyor ve uykuya daldığını anlıyorum. Daha önce bu kadar ritmik nefes aldığını duymadığım için yorgun olmalı.

Huzursuzluk beni rahatsız ediyor. Burada uzanmak bile beni uykuya daldırmaya yetmiyor.

Sadece parmak uçlarımla duvara dokunarak rehberlik ederek, Under'ın labirentinde yürümeye karar veriyorum. Bu yeri bir daha asla göremeyebilirim. *Tam da evim gibi hissetmeye başlamışken.* Silah odasının önünden geçerken dudaklarım sıkılaşıyor. Yarın sabah dörtte kalkıp antrenman yapmayacağımızı biliyorum, ama Cameron'ın eleştirileri ve iğnelemelerini bir sabah daha özlemekten kendimi alamıyorum.

Koridordan gelen küçük bir çığlık dikkatimi çekiyor. Sesi takip ederek revirin içine giriyorum. Burada, banyoda olduğu gibi loş bir ışık var ve bu ışık, Bree'nin dizlerini göğsüne çekmiş olarak zeminin ortasında oturduğunu görmek için yeterli.

Onu teselli etmeye çalışmam için hiçbir neden yok. Eminim ki yarın ilk iş olarak Damian ve o beni öldürmeye çalışacaklar, ama yine de orada kalıyorum. Hiçbirimiz buraya gelmeyi istemedik ki.

"İyi misin?" diye soruyorum sessizce, onu korkutmamaya çalışarak.

Yine de irkilir ve hızla ayağa kalkar. Yanaklarından gözyaşları süzülür, ama benimle dövüşmeye hazırmış gibi yumruklarını kaldırır.

"Seni öldürmeye gelmedim, Bree. Ağladığını duydum."

Sözlerime tepki gösterir. "Ağlamıyordum." Gözlerim yere kayar ve birkaç parlak su damlası görürüm. O inler. "Ne istiyorsun?" diye tersler.

"Ben de yarından çok korkuyorum. Bize neredeyse hiçbir şey söylememeleri de durumu daha da zorlaştırıyor." Zayıf bir gülümseme gösteririm. Gözleri bir anlığına büyür, sonra tekrar kısılır.

"Neden bu kadar korkuyorsun? Mori seni koruyacak." Sesi çok ikna edici.

Hepsi böyle mi düşünüyor? Nolan'ın Mori'nin Under'da yeniden yargılanması için koyduğu şartları paylaşmamış olması mantıklı geliyor. "Daha çok, tek görevi beni öldürmemek gibi," diye mırıldanıyorum. Yarıyı onu duymak duymasını isterken, bir yandan da duymamasını istiyorum. Ama gözleri parlıyor ve bana bakıyor. "Ne?" diyor, sanki yarın ölmeyeceği söylenmiş gibi.

Hiçbir şey söylememeliydim. Elim, Cameron'ın beni öptüğü boynumun arkasına gitti.

"Onun asıl görevi *beni* öldürmek değil. O yüzden onun için endişelenme. Diğer tüm öğrenciler için endişelen." Ona hafif bir gülümseme atıyorum. Reed, başkalarını neşelendirmeye çalıştığım için beni hep azarlardı. Bazen insanların kafalarını kesmeden önce onları gülümsetmeye bile çalışırdım. Işıklar sönmeden önce son bir endorfin dozu.

Bree'nin kahverengi saçları sıkı örgüler halinde arkaya toplanmış, beni değerlendirirken birini çeviriyor. "Neden bana bunu söylüyorsun?" diye temkinli bir şekilde soruyor.

Omuz silkiyorum. "Çünkü Mori konusunda bu kadar korkuyorsan, peşinde olan başka birinin yanında gardını düşürebilirsin... ve ben, buradaki pisliklerin yarısından daha çok senin hayatta kalmanı tercih ederim."

Bree derin bir nefes alır ve kollarını yanlarına indirir. "Teşekkürler, Emery... ve dışarıda iyi şanslar." Bana doğru yürür ve avucunu omzuma koyar

omzuma koyar. "Mori'ye tavsiyem mi? Onu sana aşık et. Vücudunu kullan. Hayatta kalmak için elinden gelen her şeyi kullan." Ona başımı sallarım ve o gülümser, sonra ayrılır ve karanlık koridorda kaybolur.

Revir köşesinde otururum ve başımı tıbbi çekmecelere yaslarım, dudaklarımın köşesinde bir gülümseme belirir. Cameron'ın bana, beni sadece öldürülebilir bir oyuncak olarak gördüğünü söylediğini bilmiyor.

Mahvoldum.

Işıklar yüksek bir vızıltıyla yanar ve talim çavuşu, yatakların arasındaki koridorda bir aşağı bir yukarı yürürken düdüğünü çalar. Alıştığım rutinden farklı olan bu duruma şaşırarak hızla otururum.

"Beş dakika içinde herkes üniformasını giysin. Tam olarak yirmi dakika sonra yükleme yapacağız ve trenin kalkış saatinde hazır olmanızı istiyorum," diye bağırdı.

Hepimiz ayağa kalkıyoruz. Kapüşonlu ceketimi giyip, diğer öğrencilerle dolup taşmadan tuvalete gitmeye çalışıyorum, ama Adams kolumu tutuyor. Devasa askerin yüzüne bakarken kalbim güm güm atıyor. Bu kadar yakınında durunca gerçekten korkutucu görünüyor, kısmen de her zaman bağırdığı için.

"Öğrenci Maves, değil mi?" diye soruyor ve şaşırtıcı bir şekilde sesi her zamanki kadar sert değil. Soğuk gri gözlerine bakıp başımı sallıyorum. "Sen ve Mori duş alıp hazırlanın, sonra arenada benimle buluşun. İkinizin *özel* bir görevi var." Yanımdaki Cameron'a bakmadan önce gözlerindeki acıma parıltısını kaçırmıyorum.

"Evet, Drill Çavuş," diye cevap veriyorum. Cameron'a selam vermeden doğrudan duşlara yöneliyorum. Şu anda en son yapmak istediğim şey, dün gece aramızda olanları ve benim aptalca sorumu düşünmek.

Herkes hızlıca duş alıp bugün muhtemelen öleceklerine kendilerini hazırlamaya çalıştığı için banyo kaos içinde.

Bir avuç hevesli öğrenci, gülümsemelerinde cinayet izleri var. Sanki zihinlerindeki listelerdeki kişileri hatırlamaya çalışır gibi herkesi dikkatle inceliyorlar. Gözlerinde açlık ile bana bakan tek iki kişi Wraith ve Arnold. Bir an onların bakışlarını karşıladıktan sonra keskin bir şekilde başka yere bakıyorum. Kollarımda tüylerim diken diken oluyor ve endişem kontrolden çıkmadan önce derin bir nefes almam gerekiyor.

Bugün ilk deneme günü. Bunu yapabilirim.

Cameron'a rastladım, çıplak vücutlarımız sabunla kayganlaşmıştı. Onu diğerleriyle aynı anda duşta gördüğüm ilk seferdi. Gözlerim fal taşı gibi açıldı, ama o sadece sııttı. Ona nasıl bakacağımı bilemedim.

olabilir. Beni öldürmeye çalışabilir ve bunu yapacak silahları da var. Vahşi doğada olacağız ve beni kurtaracak kimse olmayacak. Nolan, Mori'yi öldüremeyeceğimi hiç söylemedi. Bu düşünce, içimde bir suçluluk duygusu uyandırıyor.

Fırsatını bulursak birbirimizi öldürmeyecek değiliz, değil mi?

Eğer mecbur kalırsam, bunu hiç tereddüt etmeden yaparım. Ona çekici bir gülümseme atıyorum. "Bugün beni öldürme," diye şaka yapıyorum, saçımı son kez durulayıp

sıkıyorum.

"Beni kışkırtma." Bana göz kırpar.

Giysilerimi giyip saçlarımı ördüğümde ve arenaya girdiğimde, diğer öğrencilerin yarısı çoktan sıraya girip bekliyordu. Talim çavuşunun emirlerini yerine getirip, bizi beklediği ön tarafa doğru yürüdüm.

Cameron çoktan onun yanında duruyor. Baştan aşağı mat siyah taktik kıyafet giymiş. Kurşun geçirmez yeleğinin göğsünde *Mori* yazan bir yama var. Onu kapüşonlu sweatshirt ve spor pantolon dışında bir şey giyerken ilk kez görüyorum. Öldürmek için giyinmiş haliyle zihniyetinde bir değişiklik olduğunu şimdiden görebiliyorum.

Cameron, bana doğru yürüdüğümü fark ettiğinde gözleri ifadesiz kalıyor. Sigara içiyor ve yüzünde koyu renk savaş boyası var. Boya bulaşmış ve onu her zamankinden daha sert gösteriyor. Cadetlere bakıyorum ve çoğunda da aynı boyanın olduğunu fark ediyorum. *Bu bilgiyi kaçırmış olmalıyım.* Cameron cebinde ince bir boya kutusu var ve bana da teklif ediyor ama ben reddediyorum.

"Muhtemelen gözüme kaçacak ve orada kör olacağım," diye mırıldanıyorum.

O, dudaklarını sigaraya bastırarak kıkırdar. "En azından pembe saçlarını saklamayı unutma. Sen bir fener gibisin." O yine küstah ses tonunu kullanmasına rağmen başımı sallarım.

"Neden bizim düzenlemelerimiz farklı?" diye fısıldarım, onun yanında dururken. Cameron parmak uçlarıyla sigarasını söndürür ve onu birçok cebinden birine atar.

"Çünkü ben tehlikeliyim ve Nolan'ın kurallarına uymadığım sürece, ekibim veya teğmenim olmadan Under'dan ayrılmam yasak," diyor kayıtsız bir şekilde. Yara izli gözü, kıyafeti ile daha da belirgin hale geliyor.

"Harika, peki ben neden bu kurallara uymak zorundayım?" diye karşılık veriyorum, ama aslında onunla birlikte olmaktan hiç rahatsız değilim. Diğer öğrencilerle birlikte olsaydı, Cameron'la tek başıma şansımı deneyeceğim.

Cameron sırtıyor. "Yük."

Gözlerimi deviriyorum ama onun yorumuna gülümsemeden edemiyorum.

Herkes, talim çavuşunun yanında dururken bize bakıyor. Bu, onların nefretini daha da artırıyor. Ulaşım konusunda daha iyi muamele gördüğümüzü düşünüyorlar. Belki de öyledir. Biz ayrı ayrı seyahat ederken, onlar tüm o aptallarla birlikte olmak zorunda kalıyorlar. Wraith ve Arnold ile aynı vagonda seyahat etmek zorunda kalmaktansa yürümeyi tercih ederim.

Adams, diğer öğrencilere trene binmeye hazırlanmalarını söyler ve askerler onları tesisin arkasındaki kapıya doğru yönlendirmeye başlar.

Damian ve Bree, dışarı çıkan sırayı takip ederken göz teması kuruyorum. Wraith de onların çok gerisinde değil. Gözleri güvensizce Cameron'a kayıyor, ardından yüzünde sert bir ifade beliriyor. Kırık kolu kendi hatası, ama bunu kabul edecek birine benzemiyor. Her nasılsa, bunun duruşmalarda ona çok fazla sorun çıkaracağını sanmıyorum.

"Arka kapı nereye çıkıyor?" diye soruyorum, arkada yukarı çıkan bir merdiven boşluğu olması gerektiğini düşünerek.

Cameron önüme geçiyor, böylece ona bakmak zorunda kalıyorum. "O kapı ulaşım metrosuna açılıyor. Bizi üssün dışına, diğer tarafta bekleyen kamyonlara götürecek. Yüz kadar suçluyu, dikkat çekmeden üst kattaki askeri üssün içinden geçiremeyiz." Kıkırdıyor ve elini başımın üstüne koyuyor. Ağırlığı altında küçülüyorum ve saçımı karıştırırken ona bakıyorum.

Elini kafamdan çekiyorum ama ondan uzaklaşmadan kolunu omzuma doluyor. Yüzüm sadece göğsüne ulaşıyor, bu yüzden şimdilik orada sıkışıp kalıyorum.

Adams bizi yakından izliyor, sonra son öğrenciler arenadan çıkarken bize eliyle işaret ediyor.

"Pekala, Mori yüksek riskli bir asker olduğu için, siz ikiniz arka bölmede kapılar kilitli olarak seyahat edeceksiniz. Yaklaşık on saatlik bir yolculuk olacak. Araç kontrol noktasına vardığınızda, geri kalan yol için zırhlı bir nakil aracına aktarılacaksınız."

Cameron, sanki bundan çoktan sıkılmış gibi dikkatsizce parmaklarını koluma vuruyor, ama kalbim göğsümde güm güm atıyor. *Bu, baş başa kalmak için çok uzun bir süre.*

"Duruşmalar tam olarak nerede yapılacak, efendim?" Sesim şaşırtıcı derecede sakindir.

Adams bana aptalmışım gibi bakıyor. "Elbette size kesin yeri söylemeyeceğim, Cadet Maves. Ama Alaska'nın kuzeyindeki Rocky Dağları'nda aramız var. Ağaçlık ve kolayca kontrol edilebilir bir yer. O bölgeyi geçen tek bir yol var. Bu mevsimde, kötü hava koşulları nedeniyle tüm dağ yolu kapatılıyor, bu yüzden yolu kullanmak için izin alıyoruz," diye açıklıyor ve bizi ilerletiyor.

Cameron ona sert bir bakış atar, ama benimle birlikte hareket eder ve sonunda kolunu omzumdan çeker. Buradaki hava, Montana'da alıştığımдан çok daha sert. Kasım ayındayız ve buraya gelen tekne yeterince kötüydü. Şimdi dışarı çıkıp bu hava koşullarıyla mücadele etmek zorundayız.

"Biliyor musunuz, siz ikiniz aslında birbirinize çok yakışsınız."

İkimiz de ona "Ne?" diye bağıyoruz. Gözlerimiz buluşuyor, Cameron'ınki sinirli, benimki şaşkın.

Adams kahkahayı patlatır. "İkinizin de etrafında uğursuz bir hava var, ama birlikteyken neredeyse iki normal insan gibi görünüyorsunuz, birbirinizle didişip sinirinizi bozuyorsunuz."

Cameron yüzünü buruşturur ve bu fikirden nefret ediyormuş gibi bana bakar. *Normal olmak gerçekten o kadar kötü mü? Tanrım.*

İkisine de sırtımı dönüp, o yorumu ve Cameron'ın ifadesini görmezden gelerek, kararlı adımlarla ilerlemeye başlıyorum.

Kapıdan içeri girdiğimiz anda, söz verildiği gibi bir trenle karşılaşırız. Bu odanın duvarları koyu gri ve tavandan sarkan sıcak ışıkl ampullerin ışığını emerek, mekanı özellikle kasvetli hale getiriyor. Tren, yüksek hızlar için aerodinamik olarak tasarlanmış, parlak siyah renkte. Diğer herkes çoktan binmiş; biz sonuncularız.

"Umarım bizim iyi anlaşacağımız konusunda haklısındır," diyor Cameron, son kompartımanın yanına yürürken.

Adams veda etmek için başını sallıyor. "Denemelerde görüşürüz. Oh, bir şey daha var Emery." Elini uzatarak göz bağı tutar. "Üssün dışına çıkana kadar bunu takman gerekecek. Senin kompartıman, karartma penceresi çalışmayan tek kompartıman. Geçerken buradaki sırlarımızı görmeni istemiyoruz." Göz kırpar ve bu, onu gördüğüm en insani hali.

Harika.

Gözlerim bağlı ve Cameron ile birlikte son kompartımana kilitlendim. Trenin hareket etmesini beklerken, bugünden sonra Under'daki kadetlerin yarısının öleceği gerçeği kafama dank ediyor.

Onlar sadece birbirlerinden kurtulmak
zorundalar. Ben ise hem onlardan *hem de*
Mori'den kurtulmak zorundayım.

CAMERON

Atıldığımız kompartıman aslında oldukça güzel. Trenin kanepenin yan tarafında bir pencere var. Alanın ortasına bir sehpa çakılmış ve arkaya battaniyeler yığılmış. Aydınlatma, kanepenin her iki yanında bulunan iki küçük lambadan oluşuyor.

Emery'nin uzun pembe örgülerinden birini parmakları arasında gergin bir şekilde çevirmesini izlerken gülümsememi bastırmaya çalışıyorum. Göz bağı onu gerçekten rahatsız ediyor ve onu çıkarmak istediğini anlayabiliyorum. Şimdi benimle aynı hücreye atıldığından daha endişeli görünüyor.

"Neden oturmuyorsun? Ayakta durursan düşeceksin," diye mırıldanıyorum, kanepeye yaslanıp bacaklarımı uzatarak rahatlamaya çalışıyorum.

Emery, bölmede yolunu bulmaya çalışırken sendeliyor. Gülmemek için alt dudağımı ısırıyorum. Hayal kırıklığına uğramış ifadesi çok sevimli. Tıpkı rüyalarındaki gibi. Bu kadını sayısız saatler boyunca izledim; burnunu kitaplara gömdüğü tüm zamanları, benim eğitim vuruşlarımı savuşturamadığında yaşadığı hayal kırıklığını, uykusunda yuvarlandığında hissettiği yorgunluğu.

O da asla bilmeyecek - sadece ifadesinden onu ne kadar iyi tanıdığımı. Çiçek kokusu zihnimi tamamen kapladı.

"Neredesin?" diye fısıldadı, sesinde bir parça korku vardı. Bu beni kendime getirdi ve düşüncelerimden kopardı.

Başımı geriye eğip gözlerimi kapatıyorum ve gülümsüyorum. Onu kızdırmak çok eğlenceli, bu yüzden ona yardım etmek için hiçbir şey söylemiyorum.

Dizinin yanımdaki küçük masanın kenarına çarptığını duyduğumda, küçük bir inilti çıkarır. Beklemediğim şey, tren sallandığında kazara kucağıma düşmesidir.

Örgüleri omzuma düşer. Emery'nin küçük vücudu göğsüme çok yakışır. Onunkinden ne kadar geniş bir gövdeme sahip olduğuma inanamıyorum. Her gece fark etmediğimden değil, ama karanlıkta yatakta olmadığımızda durum farklı.

Emery nefes nefese kalır ve olabildiğince hızlı bir şekilde oturmaya çalışır, bu sırada kışını benim kasıklarına doğru çıkarır. Penisimdeki baskıya karşı iniltiyi bastırırım ve

bacağını kavrarım, böylece yere düşmez.

"Yavaşla ve sakin ol." Gülerek, birkaç uzun ve derin nefes almaya zorlayarak nefesini düzenler. Emery'nin kasları gergin ve alt dudağı titriyor. Tanrım, dişlerimi ona geçirmek istiyorum.

"Benim sikime düşme alışkanlığın var," diyorum yavaşça, başparmağımla belinin altını okşayarak.

"Bunu bilerek mi yapıyorum sence?" diye tersler. Sinirlerini bozduğumda sesi yükselir. Çok tatlı.

"Zor değil," diye alay ediyorum, hayal kırıklığıyla dudaklarının sıkışmasını hayranlıkla izliyorum.

Göğsü benimkine değene kadar onu kendime çekiyorum. O kadar küçük ki, başı sadece göğüs kaslarıma ulaşıyor. Bacakları kalçalarımı sarıyor ve aramızda bir sıcaklık yaratıyor. Kollarımı nazikçe sırtına doluyorum ve başımı yana yatırıp onu izleyebiliyorum.

"Daha fazla bekleyebileceğimi sanmıyorum, aşkım. Bana kendinle ilgili bir şey söyle. Hiçbir şey bilmediğim için rahatsız olmaya başladım." Ona bir şey, *herhangi bir şey* söylemesi için çaresizce yalvarıyorum. Ona geçmişiyile ilgili ağzını kapalı tutmasını söylediğim için pişman olmaya başlıyorum.

"Benim hakkımda kişisel şeyler öğrenemezsin," diyor sert bir şekilde.

Gülümserim ve parmaklarımin arasında örgüsünü çeviririm. *Fury Squad'in en iyi sorgu memurundan bilgi saklayabileceğini düşünmesi çok sevimli.* Ama ben de ona ayak uydururum. İnsanları konuşturmanın işkence dışında da yolları vardır.

"Önce benim hakkımda bir şey bilmek ister misin?" diye soruyorum. Cevap vermiyor, ama ellerini kaburgalarıma kıvrması ilgisini çektiğimi gösteriyor. "Kullanılıp atılmaktan nefret ediyorum. Yararsız olmaktan. Ve yeni uyuşturucu türüyle yaşadığım bu sorunlar? Hayatımda yaşadığım en korkunç şey. Onlar için yararsız olmak istemiyorum." Bu itirafla kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Beni küçümser mi? Umurumda mı? Aslında emin değilim ve bu düşünce beni çok tedirgin ediyor.

Tereddüt ettikten sonra, "Ailemin işi yüzünden sanatçı olma hayalimden vazgeçmek zorunda kaldım," diye mırıldanıyor. Bu kısmı paylaşmaktan çekindiği için kalbi hızla atıyor. "Bu konuda seçim şansım yoktu ve bana verilen işe hazırlanmaya küçük yaşta başladım."

Kaşları kalkıyor. Eğer o bir avukat ya da kendini beğenmiş bir borsa simsarı olsaydı sormazdım, ama o Under'da çalışıyor, yani bu "iş"in şüpheli olduğu açık.

"Şüpheli bir iş mi?"

Göğsüme yaslanarak yavaşça başını sallar. Daha fazla detaya girmek istemediği belli, ben de konuyu değiştiririm.

"Yukarıda gizlice dövme yapan bir asker tanıyorum. İstersen onun yanında çıraklık yapabilirsin. O zamana kadar seni öldürmezsem sırtıma dövme yapabilirsin. Eminim takım da sana onların dövmelerini yapmana izin verir. Hayalinin bir kısmı gerçekleşti mi?"

Kıkırdar. "Ne lan bu? Bu beni rahatlatacak mı?" Gülümsememi görememesine sevindim. "Evet."

Emery göğsüme başını yaslayıp gülüyor. "Sen çok tuhafsın Cameron."

Gözlerimi kapatıyorum. Onun dudaklarından adımlı duymayı seviyorum. Adımı kullanan tek kişi o. "Duş başlığının altında kanayan burnumu tıkayan ve benim sikimin üstüne oturan kadın diyor bunu," diye alay ediyorum.

Yeleğime yaslanarak gülüyor, yanağını kalbimin üzerine bastırıyor ve bu düzensiz atışları duyup duymadığını merak ediyorum. *Ne ilginç olurdu, değil mi?* Düşünüyorum. Yelek kurşunu durdurabilirse de, kalp gibi hassas bir şeyin sesini durduramazsa.

"Artık göz bağımlı çıkarabilirsin. Kimseye söylemem," diye mırıldanıyorum, gözlerimi kapatıp daha fazla hap almak için kaşıntıyı hissediyorum. Doyumsuz açlık beni içten dışa tüketiyor. Bacağım endişeyle sallanmaya başlıyor. Şişe odanın diğer ucundaki çantamda, ama gerçekten hareket etmek istemiyorum. Onu tutmayı seviyorum.

Emery göz bağımlı çıkarır ve bana bakabilmek için kendini yukarı iter. Gözlerimiz karşılaşır ve onu ilk gördüğüm anki kadar net görebilirim. Ama bir zamanlar bakışlarında gördüğüm şiddet kaybolmuştur. Şimdi, yakında ölecek solmuş bir çiçek yaprağı gibi hüznü görünüyor. O kadar güzeldir ki. Bu düşüncüyü ne kadar reddetmeye çalışsam da, acı ile geri gelir. Öfke ile.

Onun gibi güzel bir kızın benim gibi bir asker hakkında ne düşündüğünü merak ediyorum.

Ne görüyor acaba? Merak ediyorum.

Emery, son birkaç dakikadır görmezden geldiğim ereksiyonun tam üzerine çömelir. Gözleri büyür, sanki pantolonumun içindeki kalın, zonklayan arzuyu şimdi fark etmiş gibi aşağıya doğru bakar.

Dün geceyi ve ona karşı hissettiğim çekiciliğe boyun eğip pes etmenin ne kadar aptalca olduğunu düşünüyorum. O zamandan beri tek istediğim ona tekrar dokunmak. Dokunursam, bunun asla yeterli olmayacağından korkuyorum.

Ve bu beni çok korkutuyor.

Bana zayıf, özür diler gibi bir gülümseme attıktan sonra bacağımdan kalkıp ayağa kalktı. Bileğini tuttum. *Siktir*. Neden yaptığımı bilmiyorum. Gözleri benimkilere baktı ve gözlerinde şaşkınlık belirdi.

Göğsümde yayılan tuhaf, sıcak hisle boğazımdaki düğümü yutuyorum. Penisim onun altında acı verici bir şekilde zonkluyor. Nefesim zorlaşıyor ve sendeliyorum. *Bunu yapmamalıyım. Ya kontrolümü kaybedip onu öldürürsem?* Ona kompartımanın diğer tarafına oturmasını söylemek üzereyim, ama kalçalarını üzerimde sallarken bakışları ıstırap dolu.

Elektrik damarlarımdan geçer ve içimde derin bir açlık hissedirim.

Artık umursamıyorum. Ne olursa olsun, olsun.

Öne eğiliyorum ve dudaklarım onun dudaklarına çarpıyor.

Haplar artık önemsiz hale gelir. Dudaklarım onun yumuşak dudaklarını ayırırken tek bildiğim şey onun kokusudur. Beni çıldırtan lanet olası çiçek kokusu.

Daha fazlasını istiyorum. Her şeyi istiyorum.

EMERY

CAMERON Hırıltıya yakın derin bir inilti çıkarır. Parmakları kalçalarımın gömülür ve öpücüklerimiz daha ateşli hale gelirken beni kendine çeker. Dudakları tam da hayal ettiğim gibidir, sanki daha önce benim gibi birini tatmamış gibi beni tüketirken bana tam bir coşku yaşatır. Dudaklarımdan yumuşak bir inilti çıkar ve o, avuçlarını uyluklarımdan üzerinde gezdirirken bunu açgözlülükle yutar.

Beni tutuşu çok yumuşak. Dün geceki sert sözlerinden sonra çok samimi. Göğsüme yerleştirdiği acıyı silkelemek için derimi yırtıp atmam gerektiğini hissediyorum. Ama bunu istiyorum.

Onun benden her şeyi alacağını bildiğim gibi, ben de ondan her şeyi almak istiyorum.

Kalçalarımı onun şişmiş penisi üzerinde sallıyorum. Duşta hatırladığımdan çok daha büyük, özellikle de pantolonunun içinde bastırıldığı için. Gerçi, o gece biraz yetersiz kalmıştı sanırım.

İnliyor ve öpücüğümüzü derinleştiriyor, dilimle dilini kovalıyor. Parmaklarımı saçlarına geçirip ellerimi ensesine ve damarlı boğazına doğru kaydırıyorum, nefes borusuna biraz baskı uyguluyorum. Göğsünden bir gürültü geliyor.

"Nazik olacağıma söz veremem. Böyle öpüşmeye devam edersek, durabilir miyim bilmiyorum. Em, dinliyor musun?" diye fısıldayarak dudaklarıma gülümsüyor.

Alnımı alnına dayayarak başımı sallıyorum. *Şu anda sert bir şeye ihtiyacım var.* Bana bıraktığı o hassas dokunuşu silip süpürecek kötü bir şeye. "Sik beni, Cameron. Sanki ben bir hiçmişim gibi. Sanki bir yıl sonra kim olduğumu hatırlamayacakmışsın gibi."

Acımasız sözlerime irkilir, bir an tereddüt eder, sonra parmakları köprücük kemiğimin çukuruna doğru kayar. Orayı bastırıldığında irkilirim. "Benim bir canavar olduğumu düşünüyorsun, değil mi? Sikiştığım kadını hatırlayamayacağımı." Sesindeki kısık ses, içimde bir sıcaklık hissi uyandırır.

Kızgın gibi geliyor. Bununla başa çıkabilirim.

"Nazik olmanı istemiyorum. En azından senden." Sözler dudaklarımdan acımasızca dökülüyor, ama o umursamadan öperek silip süpürüyor. Kanepede yer değiştirip vücudumu yastıklara bırakıyor, yeleğini çıkarıp gömleğini başından çıkarıyor.

"Bir şey bana, senin kötü erkeklerden başka bir şey tanımadığını söylüyor. Ben de bir istisna değilim," diyor ve benim yeleğimi de çıkarıyor. Loş ışıktaki çok güzel görünüyor. Yan masadaki lambanın sıcaklığı onu zengin renklerle kaplıyor. Cameron gömleğimi yavaşça kaldırıyor ve göğüslerimi ortaya çıkarıyor. Açlıktan ölüyormuş gibi onlara bakıyor. "Siktir, vücudun çok seksi."

Ellerini kanepenin etrafına bastırarak vücudumun üzerinde kendini destekliyor. Boyu benim iki katım. Vücudu sert kaslar, dövme ve büyüleyici yara izleriyle kaplı.

Elimi kaldırıp göğüs kemiği boyunca uzanan özellikle uzun bir yara izine dokunuyorum. Sanki biri kalbini söküp çıkarmaya çalışmış gibi görünüyor. *Kelimenin tam anlamıyla.* "Bunu nereden aldın?" diye soruyorum, pürüzlü, hassas cildi parmağımla izlerken. Üzerine büyük bir dövme yapılmış, sanki orada olduğunu vurgulamak için. Ağzını göğsüme indirip sütyenimi çekip çıkarıyor.

"Oldukça kasvetli," diyor.

"Kasvetliyi severim," diye ısrar ediyorum.

Dudaklarından çıkan nefes cildimi ısıtır. "Biliyorum... On yıl önce annem beni öldürmeye çalıştı," diye mırıldanır göğüs ucumun üzerinde. Hem itirafı hem de dilini göğsümde yavaşça gezdirmesi nedeniyle kollarımda ürperti hissediyorum. "Mutfaktaki en büyük bıçağı aldı ve beni evimizde kovaladı. O bıçağı boynumdaki damara saplarken ben çılgın attım ve durması için yalvardım."

Yanağını göğsüme dayayarak, köprücük kemiklerimin arasında bulunan çukurda, boğazımın dibinde nasırlı parmağını gezdiriyor. Parmağını göğüs kemiğimin üzerinde nazikçe gezdirirken, ben de sığ bir nefes alıyorum. "O bıçağı kemiklerimin ötesine itecek gücü yoktu, ama o sefil kadın, kılıcı kemiğime kadar derimi yüzmüştü." Parmağı karnımın ortasında duruyor.

Cameron bana bakar, gözleri normalden çok daha koyu renktedir —arkalarında savaşlar kopan fırtınalar gibi.

"O gece öleceğimi sandım." Öfkeli bir kahkaha atıyor. "Ama henüz zamanımın gelmediğine karar verdim. On yedi yaşında ölmek için çok genç."

Boynumun yanını ateşli öpücüklerle süslüyor, avucunu kasıklarına bastırırken dişlerini çenemin altındaki yumuşak ete batırıyor. Basınçtan altında kıvranıyordum ve nefes nefese inliyorum. Birine bu kadar tahrik olurken, onun için hiç bu kadar üzülmemiştim.

Cameron'ın köpek dişleri keskindir ve hafif acı içimi ürpertir.

"Ne yaptın?" O benim boynumu emirken, ben zorlukla bu kelimeleri söyleyebiliyorum.

boğazımı emdiğinde. Genç Cameron'ın bıçaklı annesinden kaçmaya çalıştığını hayal ederken boğazımda bir düğüm oluşur.

Benim etimi bırakıp ustaca pantolonumun düğmelerini açıyor. Cameron, pantolonunu aşağı çekmek için eğilirken gözleri benimkilerde kalıyor. Damarlı penisini serbest bırakırken onun bakışlarını tutmakta zorlanıyorum.

"O sabah onun için bir kuş evi yapmaya çalışıyordum. Kavgası sırasında yatak odamın zemini çivilerle dolmuştu," diyor, şimdiye kadar duyduğum en yumuşak, en unutulmaz sesle. Sanki olay hiç de travmatik değilmiş gibi. "Düşerken bir çivi avucuma saplanmıştı, ben de onu çıkarıp onun gözüne sapladım."

Korku içime işliyor ve ağzım açılıyor. İki parmağını içime sokuyor ve iç duvarlarımı ovuşturuyor. Nefes nefese kalmam gerekirken, nefes nefese inlemeler çıkıyor. O ustaca içime girip çıkarken sırtım kavisleniyor. Parmaklarını çıkarıyor, ne kadar ıslak olduğuma sırtarak bakıyor, sonra tekrar eğilip ucuyla girişimi okşuyor ve açılmış dudaklarımı öperek şokumu geçiriyor.

"Ondan sonra ne yaptığımı bilmek ister misin?" diye soruyor, yavaşça içime girerken. Penisinin başının büyüklüğüne keskin bir nefes alıyorum, hem hikayesi hem de içime girmesi kalbimi hızla attırıyor.

"Anlat bana," diye fısıldıyorum zehirli öpücüğünün içinde.

Cameron içime birkaç santim daha giriyor ve yemin ederim ki hayatım boyunca hiç bu kadar acı çekmemiştim. Amımı genişletip gerdiği için kalçalarım hafifçe daha fazlasını istiyor.

O durduğunda protesto etmek için inliyorum.

"Şşş." Bir başka ateşli öpücük. "Çekici buldum. O çılgılık atıp kanayan gözünü tuttuğunda, çekici elimden geldiğince sertçe salladım. Çiviye tam kafasına vurduğum ve onu doğrudan onun kafasına sapladım."

Vay canına. Muhtemelen bunun çok morbid olduğunu bildiği için gülümsememek için dişlerini alt dudağına batırıyor, ama ben yine de görüyorum.

Ve bu çok güzel.

Çoğu insan başkalarının karanlık tarafına çekilmez. Ben ise ona hayran olmaktan kendimi alamıyorum. Gözlerimi kaçırmak istemiyorum. O söz konusu olduğunda değil.

Cameron ellerini uyluklarımın etrafına doladı ve parmaklarını kalçalarımın gömdü. O içime daha da girerken ben inledim.

"Üzgünüm, Cameron," diye fısıldıyorum. Durur ve bana bakar, yüzünde bir anlık acı belirir, ama sonra onu tarif edemediğim bir duygu silip süpürür. Kaşları çatılır ve yüzü buz gibi olur.

"Aptal olmadığımı biliyorsun, değil mi?" Ani ses tonu değişikliği gözlerimi ona çevirir. *Bu da nereden çıktı?*

"Ne demek istiyorsun?" diye masumca soruyorum, şu anda beni açan ve yarı uyanık hale getiren uzunluğuna alışmaya çalışarak.

Acımasızca güler ve dudaklarını yalar. Gözleri, geçen gece kontrolünü kaybettiğinde olduğu gibi karanlık bir parıltıya sahiptir. "Ne yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun?" Kalçalarını bana olabildiğince sertçe sokar ve boğazımdan bir çığlık koparır. "Sadece beni kandırmaya çalışıyorsun, seni sikersen bana aşık olacağımı umuyorsun, değil mi?"

Kollarını bacaklarıma dolayarak göğsünü benimkine doğru indirir, beni koltuktan kaldırır ve acımasız bir hızla karnımın en derinlerine girer.

Beni nefret ediyormuş gibi siktiği için cevap bile veremiyorum. Bana verdiği acı ve zevkle tırnaklarım sırtına batıyor. Korku tüyleri zihnimi kaplıyor ve kaslarım onu daha da sıkı sarıyor. "Oh, sik beni," diye bağıyorum, hayatım pahasına ona tutunuyorum. O gülüyor ve sikini sonuna kadar sokuyor, kalçalarını benimkilere sürtüyor.

Cameron'ın penisinin ucu rahim ağzıma o kadar sert giriyor ki, "Çok büyüksün!" diye bağıyorum.

Ben onun altında kıvrılırken o inliyor ve kalçalarını daha yavaş, daha derine pompalıyor.

Sıcak dili boğazımı yalar. "Oh bebeğim, böyle konuşmana bayılıyorum. Çok seksi." Terleri şakaklarından çenesine damlar.

O içime girerken, kalın huş ağacı kokusu beni sarar. Orgazmım yükselir ve zirveye yaklaşır, ama o durur ve aniden içimden çıkar. Bir an için boş kalırım, sonra beni belimden kaldırır, kanepeye oturur ve beni ıslak penisinin üzerine tekrar yerleştirir.

Gözlerim, altımda nabız gibi atan ve içime geri dönmekten ne kadar heyecanlandığını bana gösteren kalınlığına takılıyor. Beni bırakıp kollarını kanepenin arkasına uzatıyor, dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme var. Onun bu yönü

çok dengesiz. Bu, şimdiye kadar yaşadığım en ateşli ve en coşkulu şey.

"Devam et," diye ısrar ediyor, gözleri penisine kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor.

Gülümsemem şeytani olmalı ki, ellerimi boğazına doladığımda ve yavaşça onun penisinin üzerine oturduğumda kaşları gergin bir şekilde kalkıyor. Onun penisinin üzerine ne kadar batarsam, boynunu o kadar sıkı kavırıyorum.

"*Siktir*, boğazımı sık, Emery. İyi bir asker gibi içime boşalmamı sağla." Beni onu sikip boğazını sıkarken izlerken gözleri yarı kapalı. Bu pozisyonda, sikini almaya neredeyse dayanamıyorum. Zevk gözlerimi kaydırıyor, inlemelerimiz aramızdaki havayı yumuşak bir şekilde dolduruyor. Kanepenin arkasını daha sıkı kavradığında ve boynundaki damarlar gerginlikle şiştiğinde, boşalmak üzere olduğunu anlıyorum.

"Neredeyse bitti mi?" diyorum kurnazca.

Cameron'ın gözleri meydan okurcasına kısıılır ve elleri belime iner, beni sertçe çekerek sikinin üzerine tamamen otururum. O kalçalarını bana doğru itip çekerken sırtım kavislenir. Baskıdan dolayı çığlık atarım. O kadar iyi hissettiriyor ki gözlerim geriye doğru yuvarlanır.

"Benim tohumumu almaya hazır mısın, Em? Sen benim sikimi tatlı orgazmınla ıslatana kadar durmayacağım." Kalçalarımızı birbirine sürter ve onun uzunluğunun üzerine tamamen otururken klitorisime sürtünme orgazmımı doruğa çıkarır. O beni sallamaya devam ederken ben onun bileklerini tutarım. İnlemelerim utanç verici derecede yüksek seslidir, ama trenin gürültüsü onları bastırır ve şu anda kimse bizi duysa da umurumda bile olmaz.

"*Cameron*," diye inleyerek, sertçe inip göğsümü onun göğsüne çarptırıyorum.

Beni birkaç kez daha içime girip çıkardıktan sonra beni üstüne bastırdı. Tüm vücudu gerildi ve o kadar hareketsiz kaldı ki, içimde derinlerde atan penisinin nabzını hissedebiliyordum. İnlemesi düşük ve vahşiydi, içimde varlığını bilmediğim bir şeyi serbest bıraktı. Gözlerimi kapattım ve onu alt karnımda hissetmenin tadını çıkardım.

Eli karnıma bastırıyor, baskı uyguluyor ve gözlerimi aşağıya çekiyor. Penisinin ucunda küçük bir şişlik var.

Sesi tam anlamıyla hakimiyet kuruyor. "Daha önce hiç birinin karnından penisimi görememiştim." Tekrar bastırıyor ve baskı, duvarlarımın hala *çok* sert olan penisini sıkıca kavramasına neden oluyor. İkimiz de inliyoruz.

"Bunu yapmayı bırak," diyorum gülümseyerek, elini iterek. Bana bakıyor ve tam o anda tünelden çıkıyoruz ve güneş ışığı onun adaçayı rengi gözlerine cennetten bir parça gibi vuruyor. O da benim gibi kasvetli, ruhani bir varlıkmışım gibi bana bakıyor. Gözlerindeki çılgınlık kaybolmuş.

Bir an sonra kendime geliyorum ve birbirimize bakakaldığımızı fark ediyorum. Yavaşça ondan kalkıyorum, bacaklarımın arasında hissettiğim ağrıya yüzümü buruşturuyorum. *Harika, ilk deneme boyunca bunu hissedeceğim.*

Kanepenin diğer tarafına oturmak niyetindeyim, ama Cameron elini belime koyar ve beni göğsüne doğru çeker. Beni kollarına sararak, ikimiz de çıplak bir şekilde kanepede uzanana kadar geriye doğru eğilir. Onun kollarından kurtulmayı düşünürüm, ama bunun sıcaklığından hoşlanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

"*Seni kandırmaya çalışmıyorum, biliyorsun,*" diye karşılık veriyorum, böyle bir varsayımda bulunmasına sinirlenerek. Eli omuz kemiğimin üzerinde yumuşakça geziyor. Daha önce hiç başka birine karşı bu kadar savunmasız hissetmemiştim. Hiç kimse beni Cameron'ın beni incelediği gibi nazıkçe tutmamış ya da bakmamıştı.

Bu beni zayıf hissettiriyor.

Acaba o da aynı şekilde hissediyor mu?

Derin bir nefes alır ve parmağıyla saçımın bir tutamını kıvrır. "Biliyorum." Sesi alçak ve yumuşaktır. Ayrıntılara girmeye çalışmaz, ben de ona sormam.

İkimiz de onun kontrolünü kaybettiğini biliyoruz.

EMERY

BİR AN Bir noktada yorgunluğuma yenik düşmüş olmalıyım, çünkü kompartıman sallanırken vücudum yere çarparak uyanıyorum.

Panik damarlarımdan akıyor ve Cameron'ın üstümde ağır ağır nefes alıp verdiğini, gözlerinin şaşkınlıkla açıldığını görüyorum. Hızla geri çekilip onun altından çıkıyorum. Donuk gözleri, ruhsuz bir canavarın gözleri gibi beni takip ediyor.

"Cameron," diyorum sertçe, ama o beni görmezden geliyor.

Onu bu halde görmek kalbimi parçalıyor. Açıkça kendinde değil. Dudaklarından kan damlıyor ve çenesinden aşağı akıyor. Bana doğru sürünerek yaklaşıyor, çökmüş gözlerinde ölümcül bir niyet var.

Elimi arkama koyuyorum, çantasında hantal bir şey hissediyorum. Tanıdık bir hap sesi geliyor. *Bu işe yarayabilir.*

Pantolonunun olduğu yere eğiliyor ve kılıfından savaş bıçağını çıkarıyor. Bana uğursuz bir şekilde sırtınca kalbim hızla atmaya başlıyor.

Çantasının fermuarını hızla açıp haplarını karıştırıyorum. Tren aniden yavaşlayınca kapağı açılıyor ve kapsüller yere saçılıyor. İvme Cameron'ı yan yatırıyor ve gözleri haplara takılıyor. Birkaç kez gözlerini kırptıyor, bana bakıyor, sonra tekrar haplara dönüyor. Akli başına geliyor ve dört tane alıp ağzına atıyor ve yutuyor. Sırt üstü düşüyor ve hareketsizce yatıyor.

Tren tamamen durana kadar yavaşlamaya devam eder. Ben olduğum yerde kalır, nefes nefese Cameron'ı izlerim, ta ki kendine geldiğinden emin olana kadar.

Dikkatlice giyinirken bacaklarım titriyor. Cesaretimi topladıktan sonra, gözlerimiz karşılaşıp kadar göğsünün üzerinden ona bakıyorum.

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirir. "Ucuz atlattık, değil mi?" diye şaka yapar, ama bu hiç de komik değildir.

"Sen hala çükün dışarıdayken beni öldürecektin." Giysilerini göğsüne olabildiğince sertçe fırlatıyorum. O da onları alırken düşük, gürleyen bir kakhaha atıyor.

"Bu ilginç olurdu." Espri dolu ses tonunda her zamanki gibi umursamazlık yok.

Şu an için hayatımdan endişe etmem gerekmediği için rahatlamış durumdayım. "Giyin. Sanırım kontrol noktasına geldik."

"Evet hanımefendi," diyor Cameron neşeyle. Ama küçük gülümsemesi gözlerine kadar ulaşmıyor. Buna odaklanmamaya çalışıyorum. Muhtemelen kendini kontrol edemediğinden nefret ediyordur ve onu bu konuda kötü hissettirerek hiçbir şey başaramam.

Dikkatimi pencereye çevirip, bulunduğumuz yerin uçsuz bucaksız, beyaz boşluğuna bakıyorum.

Beklendiği gibi, trenden en son biz indik ve kalan tek kamyonu koştuk. Bu, eski bir taktik araçtı. Karla kaplı bu dünyada çok yersiz görünüyordu. Tren ve kondüktörün dinlenmek için kullandığı küçük bir kulübe benzeri bina dışında çevrede hiçbir şey yoktu. Dört silahlı asker bizi yolun geri kalanında götürdü. Yüksek rakıma ulaştığımızda yavaş ilerliyoruz ve kamyon 30 cm kalınlığındaki karda ilerlemek zorunda. Yollar temizlenmemiş, ancak diğer kamyonların lastik izleri iyi bir yol açmış. Sürücü ve Cameron ara sıra rahatça sohbet ediyorlar. Cam'in omzunda birkaç kez uyuyakalıyorum.

Yolculuk çok uzun sürmüyor, yaklaşık üç saat sürüyor.

Sonunda ormanın duvarını gördüğümüzde, ay çoktan gökyüzünün ortasına yerleşmiştir. Uzaklarda kurtlar uluyor ve hava o kadar soğuk ki burnumu acıtıyor.

Hiçliğin ortasındayız.

Araçtan indiğimizde diğer kamyonların çoğu boşaltılmış. Taktik teçhizatımız, ciğerlerimdeki havayı çalan ve gözlerimi yakan dondurucu soğuğa karşı pek bir işe yaramıyor. Bree ve Damian'ı arıyorum ama kalabalığın içinde onları göremiyorum. Onların düşmanımız olduğunu söyleyemem, bu da onları gözden kaçırmamak gerektiğini gösteriyor. Dün gece Bree ile olan etkileşimim bana bir parça umut veriyor.

"Siz ikiniz diğerlerine katılabilirsiniz. Başlamak üzereyiz," diyor Drill Çavuş Adams, bizi buraya getiren askerlerin yanına yaklaşırken.

Cameron ona tembelce başparmağını kaldırarak selam verdikten sonra bizi gruba doğru yönlendirir. Tereddütle onu takip ederken, Cameron'ın çantasını gözetleyip trende ilaçlarını almayı unutmadığını umarım. Araba yolculuğu sırasında hiç ilaç almadı ve onun bu şekilde çıldırması ne kadar sürer bilmiyorum. İlaçların işe yarayıp yaramadığını ya da durumu daha da kötüleştirip kötüleştirmediğini bilmiyorum, ama kafayı yediğinde kesinlikle onun dikkatini çekiyorlar.

Birkaç adım arkasında yürüdüğümü fark eder. "Hadi, birbirimizden ayrılmamalıyız," der Cameron, eğilip elimi tutarken.

Çenemi indiriyorum, böylece bize atılan bakışları görmek zorunda kalmıyorum. Kıskançlık. Onun beni koruduğunu düşünüyorlar. *Keşke buraya gelirken beni öldürmeye çalıştığını görselerdi.*

"Durumu daha da kötüleştirmek zorunda mısın? Zaten bizden nefret ediyorlar," diye fısıldayarak elimi onunkinden çekerim.

Cameron, grubun kenarında dururken sadece sırtıyor. Buz gibi sarı saçları rüzgârla dalgalanıyor. Onun saçlarını ay ışığında daha önce görmediğimi fark ediyorum. Bu çok çekici ve yanakları ile burnundaki keskin hatları daha da güzel gösteriyor. Ay, onu zararsız göstererek aldatıcı davranıyor.

Odaklan, diye kendime hatırlatıyorum.

Bree ve Damian'ı grubun ortasında dururken görüyorum. Dün gece bana karşı nazikti, ama ona güvenip güvenemeyeceğimi hala bilmiyorum. Damian'a ise hiç güvenmiyorum. Ama onlar, uzaktan da olsa bir ilişkim olan tek insanlar. Dikkatim, grubun başındaki küçük tepeye çıkan talim çavuşuna geri dönüyor.

"Dikkat, öğrenciler. İlk deneme birazdan başlayacak. Sol taraftaki mahzene ineceksiniz, orada size ekipman, yiyecek, implantlar ve maskeler verilecek. Denemenin geri kalan kısmını, işlemlerinizi tamamlanıp diğer tarafa geçtiğinizde açıklayacağım."

Herkes bir an için donup kalır. Kimse *mahzene* ilk giren olmak istemiyor. Ben de istemiyorum.

Mahzene giden yol dik ve bir tür sığınak gibi aşağıya iniyor. O kadar iyi gizlenmiş ki tüylerim diken diken oluyor. Babamın saklanma yerlerinde de böyle yerler vardı. Belirli bir yerde iş yapması gerektiğinde diye, dünyanın dört bir yanına bu tür yerler yaptırmıştı. Babam bunu onlar için mi yaptırdı? Hiç şüphem yok. Tasarımı onun işlerine benziyor. Eğer o yaptırdıysa, Karanlık Güçler'den haberi var mı? Bu düşünce boğazımı düğümledi.

Otuzlu yaşlarına yakın görünen birkaç adam önderlik ediyor, göğüslerini şişirerek sabit bir tempoda yürüyorlar. Tabii ki grubun başında Arnold ve Wraith var.

Herkes onların arkasında iyi bir mesafe bırakıyor, bu da bana Under'da geçirdiğim ikinci hafta tuvalette bir kadeti nasıl öldürdüklerini hatırlatıyor. Bu büyük bir olay bile değildi, kimse tepki göstermedi. Gardiyanlar sanki hiçbir şey olmamış gibi cesedi ortadan kaldırdılar.

Onlarla karşılaşırsak, onlarla savaşmak çok zor olacak. Daha doğrusu, onlarla karşılaştığımızda, çünkü bir şekilde bizi bulmaya çalışacaklarını biliyorum.

Aslında devasa bir yeraltı odası olan sığınağa giriyoruz. Bacaklarım kurşun gibi ağırlaşmış, mahzene bir adım daha atmaya bile isteksiz, ama arkamdaki öğrenciler beni itip kakıyorlar.

Cameron kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Ne oldu?" Kafamı sallıyorum. "Bunun bir kan banyosu olacağına dair bir his var içimde."

Cameron, gergin halimi fark edince dudaklarını sıkıştırır. "Duruşmaya bağlı. Yakında ğreniriz." Onun sakin tavrı beni hiç rahatlatmaz.

Giriş, içeri girmemiz için garaj kapısı tipi bir açıklığa sahip siyah metal bir duvardan oluşuyor. Yukarıdaki ısıtıcıların sıcak havası ve çeliğin kokusu yüzüme çarpar. Duvarlar gümüş rengi metalden yapılmış ve her açıdan sert ışıkları yansıtıyor. Gözleri açık tutmak neredeyse imkansız. Odanın her iki yanında bir sıra masa ve askerler var. Ben sola yönlendirilirken, Cameron sağa itilir.

Endişeyle yutkunuyorum, uzun siyah masaya ve masanın karşısındaki ciddi ifadeli insanlara bakıyorum. Bir asker tek kelime etmeden siyah bir çantayı kollarıma tutuşturuyor, sonra sırayla bir sonraki kişiye doğru yürüyorum. Bir başkası beni içeri alıyor ve diğerlerine verilenlerden farklı bir maske veriyor. Benimki sert kafatası şeklindeyken, diğerleri sadece siyah kumaştan yapılmış.

Ne oluyor lan?

Maskeleri yüzümüze sıkıca takmamız, saçlarımız uzunsa ceketimizin içine sokmamız ve sonra kasklarımızı başımıza takmamız söylenir.

Çıkışta, bana siyah bir savaş bıçağı veriliyor. Subay bileğimi tutup kolumu yukarı çekiyor. Ekrana yüz bir rakamı yazan siyah, esnek bir bant takıyor.

"Başını eđ," yanındaki asker sert bir sesle emir verir. Elinde kocaman bir şırına vardır. Dizlerim titriyor ama dediğini yapıyorum ve o iğneyi batırırken gözlerimi kapatıyorum. Birkaç saniye yanıyor, sonra geçiyor. "Sıradaki." Beni iterek ilerletiyor ve ben boynumu ovuşturarak, orada oluşan küçük şişliği hayretle izliyorum.

Bir izleyici mi? *Tanrım, bize hayvan muamelesi yapıyorlar.*

Önümdeki insanlara yetişmek için koşuyorum. Hiçbirini ayırt edemiyorum, kadınları erkeklerden bile. Endişe çenemi sarsıyor.

Cameron'ın hangisi olduğunu asla bilemeyeceğim. Baştan ayağa örtülü ve sadece ay ışığıyla görebildiğimiz bir durumda.

Bir öğrenci yanıma yaklaşıyor, uzun bacakları onun Cameron olabileceğini gösteriyor, ama emin olamıyorum. Başparmaklarını yeleğinin omuz askılarına takıyor. Siyah maske kalın kumaştan yapılmış ve gözleri hariç her şeyi tamamen gizliyor. Onunki de benimki gibi kafatası şeklinde.

Mori. Ölümün sembolü.

Bizi kasten ayırıyorlar. Kanım donuyor ve diğerlerinin bize herkesten daha fazla baktığını görebiliyorum. Tabii ki, çünkü lanet olası ışık çubukları gibi göze çarpıyoruz.

Cameron, ben hala boynumu ovuştururken bana bakıyor, gözlerindeki kavis bir gülümsemeye işaret ediyor.

"Neye bakıyorsun?" diye alaycı bir şekilde soruyorum, kaşlarımı çatıp gözlerimi öne çeviriyorum.

Parmakları masumca açılır, başparmakları hala yeleğinin askılarına takılıyken, "Hiçbir şeye, sadece Nolan'ın bu ilk denemede bizi ne kadar iyi becerdiğini hayranlıkla izliyorum. Ama merak etme. Bir aydan fazla süredir kimseyi öldürmedim, bu yüzden oldukça heyecanlıyım. Sana da biraz bırakırım." Bana göz kırptı. "Gruba hoş geldin, canım. Umarım ellerini biraz kırmızıya boyamaya hazırsındır."

"Ellerim kesinlikle birazdan fazla kırmızı," diye homurdanırım.

Bana bulaşma. O benim boynuma dikkatle bakarken ben ona sert bir bakış attım. Teğmen Erik, onun efor sarf ettikten sonra dengesini kaybettiğini söylemişti. Seks bir şeydi. Öldürme heyecanı ile göz bebeklerinin genişlediğini görebiliyordum.

"Evet, taze demek istedim." O şakacı bir şekilde omzuma vuruyor.

Gözlerim ellerime kayıyor. Bu ilk günün sonunda, ellerimin lekeleneyeceğini biliyorum. Lekelere yabancı değilim. Yumruklarımı sıkıyorum. *Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapacağım.*

Cameron eldivenli elini boynuma sürer. "Aldığımız küçük iz sürücüler gibi mi?"

Biliyordum. "İzlemek dışında başka bir işlevi var mı?" diye fısıldayarak soruyorum.

Bir anlığına bana bakıp, "Duruşmalarda hiçbir şeyi şansa bırakmak istemeyeceğini söyleyeyim" diye mırıldanır. Elini boynuna koyar ve sesiyle ve eliyle bir patlama taklidi yapar.

Boğazıma bir şey geliyor. "Ne?" diye fısıldayarak bağıryorum. "Boyunlarımızda patlayıcı mı var?"

Cameron gülümser ve kaskımı okşar. "Evet, öyle. Bizi buraya öylece serbest bırakmayacaklar. Sınırların içinde kaldığın sürece bir şey olmaz," der yumuşak bir sesle ve sesindeki endişesizlik en azından biraz rahatlatıcıdır. Gruba yaklaşırken, karda zorlukla ilerlerken, hala her hareketimi izliyor.

Ona sert bir bakış attım. "Ne?"

"Sadece özelliklerini ezberliyorum." Diğer öğrencilere de bakıyor ve onları da değerlendiriyor gibi görünüyor, daha tehditkar olanlara bakışlarını daha uzun süre tutuyor. Onun izinden gidip olabildiğince çok şey öğrenmeye çalışmalıyım, ama ellerim endişeden titriyor. Bu, aylarca sınava çalışıp, kağıt eline verildiğinde her şeyi unutmuş gibi hissetmekle aynı duygu.

Reed beni bu senaryo için hiç eğitmedi. Yüksek teknolojiyle çok planlı bir yöntem kullanmaya alışkınım. Benim gibi hayatta kalmaya çalışan yüzlerce diğer öğrenciyle karşı karşıya gelmeye alışkın değilim.

Cameron'ın daha önce bu sınavlardan geçtiğini biliyorum, ama nasıl hiç endişelenmiyor olabilir? Sanki bu bizim ve diğer adayların hayatı ya da ölümü değilmiş gibi davranıyor. Ya da belki de hiç umursamıyor. Diğer adaylara ulaşıp arkada duruyoruz.

Adams söz verdiği gibi grubun başında bekliyor ve son öğrenci de bize katıldığında boğazını temizliyor. "Birinci Deneme: Ortaklarınızı ne kadar iyi tanıyorsunuz? Savaş alanında, takım arkadaşınızın kim olduğunu ve düşmanın kim olduğunu sorma lüksünüz olmayacak. Bir saniye içinde kimin kim olduğunu şüphesiz olarak bilmeniz gerekir. Önceki haftalarda size bildirildiği gibi, bu deneme için istediğiniz kişiyle takım kurabilirsiniz. Peki, sadakat yemini ettiğiniz askerleri ne kadar iyi tanıyorsunuz? Onlar öldürülmeden, siz onları öldürmeden veya onlar sizi öldürmeden önce onları bulabilir misiniz?"

Kadetler arasında bir hayret nidası yükselir ve kafalar dönmeye başlar, önceden oluşturulmuş takımlarını umutsuzca ararlar.

Adams, acemilerde ortaya çıkan paniğe sırtarak, "Toplamda, bilekliklerinizdeki sayıyı elliye indirmek için yirmi dört saatiniz olacak. Yarın gece bu saate kadar bu gerçekleşmezse, boyunlarınıza yerleştirilen implantlar rastgele patlayacak ve elli öğrenci kalana kadar devam edecek. Aynı şey kaçmaya çalışan ve sınırların dışına çıkanlar için de geçerli. Ölmeden önce dört uyarı sesi duyacaksınız, ama endişelenmeyin, saklanıp oynayabileceğiniz yüzlerce dönüm ormanlık alan var."

Bu çok korkunç olacak. Zaten, birkaç iri yapılı acemi heyecanla bıçaklarını sıkıca tutuyor ve ayak parmaklarının ucunda zıplıyor, katliama hazırlar. Biri kolunu kucaklıyor, Wraith. En azından yarasıyla ortada kolayca bulunabilir.

"Bu turda silah yok. Sadece çıplak elleriyle öldürebileceğini kanıtlayabilen öğrenciler bir takıma katılmaya layık görülecek. Ayrıca hayatta kalma içgüdülerini ve zekanı da değerlendireceğiz. Taktik ekipmanında, hipotermiye yakalanmaman için yeterli ısı sağlayan sıcak kapsüller var, bu yüzden şanslısın, donarak ölmek gibi bir seçenek yok."

Ne kadar da ilahi bir hediye. Gözlerimi deviriyorum. Adams bu sözüyle kendiyile gurur duyuyor gibi görünüyor.

"Bu ormanın her yerine kameralar yerleştirilmiştir, bu yüzden benim yapmayacağım hiçbir şeyi yapmayın." Kendi yorumuna gülüşünden, her şeyin masada olduğu anlamına geldiğini varsayıyorum. "On sayımdan sonra denemeye başlayabilirsiniz, bir saniye bile erken değil. Saklanmak isteyenler, sayım bitmeden şimdi yapmanızı tavsiye ederim." Drill Çavuş Adams duraksıyor.

Kimse kıpırdamıyor. Sanırım hepsi benim kadar şok olmuş durumda. Sonra bağılıyor, "Dokuz. Sekiz."

Sanki göğsüme bir kurşun isabet etmiş gibi, ormana doğru koşarım. Cameron'ın peşimde olup olmadığını bilmiyorum; tek odaklandığım şey, geri sayımın yapıldığı yerden uzaklaşmak, çünkü bu çok acımasız olacak. Her zaman, diğerlerinden üstün olduklarını kanıtlamak isteyen, ölümden korkmadıklarını göstermek isteyen bir grup insan olacaktır. *Tanrım, Cameron muhtemelen o insanlardan biridir.*

Onunla hiçbir şekilde ilgilenmek istemiyorum.

Hareketim kargaşaya neden oluyor, diğer öğrenciler de ağaçlara doğru koşmaya başlıyor. Drill sergeant geri sayımı bir'e gelmeden ilk çam ağacına ulaşıyorum, dönüp baktığımda, acemi askerlerin yarısından fazlasının birbirlerinin boğazlarını ve karınlarını savaş bıçaklarıyla parçalamaya başladığını görüyorum.

Birbirlerini ne kadar vahşice öldürdüklerini izlerken, dehşet bir savaş çekici gibi üzerime çöküyor. Hareketler o kadar hızlı ve acımasız ki, hiçbirinin kimi bıçakladığını ayırt etmeye çalıştığına dair hiçbir işaret yok. Kırmızı. O bölgeden sadece kırmızı ve buhar yükseliyor, buna eşlik eden çığlıklar ise midemi bulandırıyor.

Planlanan ekipler muhtemelen çoktan ayrılmıştır. Drill sergeant'ı aramada göremiyorum, ama eminim ki bu durumdan çok keyif alıyordur.

Nefesim o kadar gürültülü oluyor ki, nefesim ve kalp atışlarımdan başka hiçbir şey duyamıyorum. Solumdaki hareket, dikkatimi kan gölünden uzaklaştırıyor ve ben aptalca sahadaki katliamı izlerken, bana doğru koşan iri yarı bir öğrenciye yöneliyor.

Siktir!

Ormana doğru hızla koşmaya başlıyorum. Zemin tamamen donmuş, ama en azından ağaçların gölgesinde kar daha az. Her adımda buzun üzerine basıp kaymamak için dua ediyorum.

Arkamda dallar kırılıyor. Asker hemen arkamda.

Cameron'ın beni korkutmaya çalıştığını umarak cesaretimi toplayıp omzuma bakıyorum, ama adamın gözleri kararmış, bir şeyleri öldürme arzusu ile dolu. Bacaklarımı daha hızlı koşmaya zorluyorum.

Yerdeki siyah bir yumru neredeyse takılıp düşmeme neden oluyor, ama tam zamanında atlıyorum. Arkamdaki adam ise atlayamıyor. Cesedin üzerine takılıp dirseklerinin üzerine düşüyor ve yüksek sesle homurdanıyor.

Bu benim şansım.

O şaşkınlık içindeyken, dönüp ona doğru koşuyorum, bıçağımı çekip sırtının sol tarafına derin bir şekilde saplıyorum. Bıçak bir kaburgayı kesiyor ve bıçak etine saplanmış olsa da, kalbini deldiğimi biliyorum.

Adam çığlık atar. Ölümcül bir ses, o kadar boğuk ve çığ ki neredeyse kendimi kötü hissediyorum. Eskiden bir yabancıyı öldürdüğüm için üzülürdüm, ama o eski halimi çoktan ortadan kaldırdım. Ya ben ya onlar, ben kendimi seçiyorum.

Onun ölmesini beklemiyorum. Hala geri sayım yerine çok yakınım ve diğerlerinin onun çığlığını duymuş olabileceğinden endişeleniyorum.

Bıçağımı acımasızca sırtından çekip, elindeki bıçağı da kapıyorum. Benimki kanla kaplı ve kaygan olduğu için kınına sokuyorum. Tekrar saldırıya uğrarsam, iyi bir tutuşa ihtiyacım olacak. Kan, taze olduğunda yağ kadar kaygandır ve senin sonunu getirebilir.

Etrafa hızlıca bir bakış attıktan sonra, nefesim havada buharlaşıyor ve en az çığlık duyduğum yöne doğru koşuyorum. Tüm vücudum soğuk terle kaplı ve kalbim kulaklarımda güm güm atıyor. Odaklanma yeteneğimi tamamen kaybetmiş durumdayım. Sakinleşip bu adrenalin patlamasının geçmesini beklemem gerekiyor.

Taktik ceketimi çıkarmak için can atıyorum, ama hava çok soğuk ve bunu yaparsam hipotermiye gireceğimi biliyorum.

Bu öngörülemez karmaşaya alışkın değilim. Önceki tüm eğitimlerim ve "işlerim" sessizdi, küçük sığınaklara veya binalara baskın yapardık. Bu mu? Bu çıldırtıcı. Cameron'ın işi kendi eline alıp bana bir adamı dişlerimle nasıl öldüreceğimi öğretmesine şaşmamalı. Bunun gerekli olduğunu düşünmesi bile deli olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi ona hak vermeye başlıyorum.

Cameron nerede? Daha hızlı hareket etmek için bacaklarıma baskı uygularken endişeleniyorum. Ormana doğru ilerledikçe uzaktaki inlemeler ve çığlıklar azalmaya başlıyor.

Bir saat gibi gelen bir süreden sonra, sonunda bir ağaca yaslanıp dinlenmek ve nefesimi kontrol altına almak için yere çöküyorum. Kendi kalp atışlarımdan başka bir şey duymak zor, ama dinlemek için kendimi yeterince sakinleştiriyorum. Birkaç dakikalık sessizliğin ardından, arkamdaki ağacın etrafına bakınıp çevreyi inceliyorum.

Çam dallarındaki yosunlardan yerdeki kayalara kadar her şey birkaç santimlik karla kaplı. Ayak izlerim görünüyor. *Lanet olsun.* Bıçağımı sıkıca kavriyorum. Birinin beni bulması an meselesi.

Bileğimdeki bant titrer ve gözlerimi ona çeker. Duruşma başladığında yüz birdeydi, şimdi ise seksenlere düşmüş. Dişlerimi gıcırdatırım. Umarım Cameron akıllı davranıp geri sayım noktasında kalmamıştır. Onun için endişelenmeme gerek yok ama onun pervasız olduğunu biliyorum.

Yeniden hareket etmeden önce otuz dakikanın büyük bir kısmını bekliyorum. Bacaklarım yanıyor ve hapishanede cezamın açıklanmasını beklerken kardiyo egzersizlerine daha fazla zaman ayırsaydım keşke diyorum. Ama şu anki durumumun olacağını nereden bilebilirdim ki?

Buradaki sessizlik, çığlıklardan daha da kötü.

En azından o zaman hangi yöne gitmemem gerektiğini biliyordum. Şimdi ise her yön bir kumar. Hiçbir şey duyamamak ürkütücü. Güneye doğru ilerlemeye devam ediyorum ve olabildiğince sessiz kalmaya çalışıyorum. Botlarımın altında kırılan her dal ve buz parçası konumumu ele verme tehlikesi yaratıyor.

Cameron'ın dışarıda beni izlediğini biliyorum. Gözlerinin enseme olduğunu hissedebiliyorum. Bu rahatsız edici. Bir yanımda, onun beni daha yakından takip edeceğini, böylece nerede olduğunu bileceğimi, hatta yanımda yürüyeceğini düşünmüştü, ama onun varlığını bu kadar iyi gizleyebildiğini bilmek rahatsız edici.

Burada onunla karşılaştıysam, sadece özelliklerinden onu tanıyabilir miydim? Hareket ederken ve konuşmazken? Maskelerimizin ön tarafı diğerlerinden farklı, ama arkadan bakıldığında herhangi biri olabiliriz. Onu diğerlerinden ayırt edebileceğimden pek emin değilim.

Beni öldürmeye çalışır mıydı? Kendime gülüyorum. Elbette yapardı. Trende gözleri beni delip geçmişti. Ben bir insan değildim. Onun için Emery değildim. Ya da belki de öyleydim, ama umurunda değildi.

Birisi yakamın arkasını tuttuğunda, iç çamaşırimın yakası boğazımı sıkıca kavradı. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve şaşkınlık çığlığı atamadan, soğuk bir eldiven dudaklarımı kapattı. Gözlerimi sıkıca kapattım ve boğazımı kesen son darbeyi bekledim.

Ama o kesik gelmez.

Kişi başımı kendisine doğru çevirir ve beni geri adım atmaya zorlar. Çökme sesi gözlerimi, bir adım daha atarsam uçurumun kenarına ulaşacağım yere çeker. Asker beni uçurumun kenarından uzaklaştırmaya devam ederken dudaklarımın üzerinde ter birikir.

Birkaç metre uzaklaştıktan sonra, sonunda beni bırakırlar. Bu asker savaşmak niyetindeyse diye kılıcımı çekmeye hazır olarak dönerim. Ama parmaklarım kılıcın kabzasına dokunduğunda ve gözlerim onun gözlerine dikildiğinde, maskesini fark etmeden önce o güzel yeşil rengi tanıyarak donakalıyorum.

"Cameron."

Sadece kaşlarını indirip birbirine yaklaştırarak ifade ettiği sert bir ifadesi var. O soğuk gözler, düşüncelerini benim için bir sır olarak saklıyor.

Onu incelerim, kafam karışık ve şu anda akli başında olup olmadığını anlamaya çalışırım. Elim hala kınındaki bıçağın üzerinde durmaktadır.

Cameron, onu kırmışım gibi gözlerini kısıyor ve sertçe başka yöne bakıyor. "Başka birinin kışını kurtarmasını mı bekliyordun?" diye homurdanıyor. Aksanına gülümsüyorum ve tanıdık varlığının verdiği küçük rahatlamanın beni sarmalamasına izin veriyorum.

Bu adamın çekiminde ne kadar zaman geçirirsem geçireyim, onu anlayamıyorum. Cameron'ın bu yönünü seviyorum.

Dudaklarımdan bir iç çekiş kaçıyor. "Sanırım hayır. Bütün bu zaman boyunca beni takip mi ediyordun?" O dönüp sessizce uçurumun kenarından ormanın doğu tarafına doğru yürürken onu takip ediyorum.

Neden bu kadar sessiz? Kaşlarım kalkar.

Maskenin siyah kumaşını aşağı çekerek cebinden Zippo çakmağını ve sigarasını çıkarır ve ilk vuruşta çakmağı çakar. Maskenin üst

kafatasını koruyan kısmı yerinde kalır ve lanet olası bir ölüm meleği gibi görünür. Dudaklarından bir duman bulutu çıkar ve "Tabii ki" diye mırıldanır.

Bunu zaten biliyordum, ama aynı anda hem bana gizlice yaklaşıp hem de beni kurtarmasını anlayamıyorum. "Onca erken kalkışımıza rağmen, yine de sana yaklaştığını duyamadım." Sesim alçak, ama bu gece gururumu umursamıyorum.

Cameron gülümser ve bir duman bulutu üfler. "Beni geçebileceğin gibi bir şey yok, ama kafanın da çok karışık. Odaklanman lazım. Ya seni öldürmek için gelseydim?" Kafasını çevirip bana yan gözle bakar. Bakışlarındaki alaycı acımasızlık yüzümü kızartır.

O ciddi. Ama orada beni yakıp kavuran başka bir şey daha var. Acı dolu bir şey.

Tereddütümü yutuyorum. "O zaman en azından boğazımı kesmeyecek kadar beni sevdiğin için kendimi şanslı sayıyorum." Sözlerim onda bir şeyleri tetiklemiş olmalı ki, irkiliyor ve başka yere bakıyor. İkimiz de kütüphanede ve trende buna çok yaklaştığını biliyoruz.

"Evet, şanslısın." Yenilmiş gibi ses çıkararak yürümeye devam eder, sigara içen elini yanına indirir.

Ağaçların tepesinden görünen yıldızların altında bir süre sessizce yürüdük. Onlara bakarak, bu hayattan önce insanları öldürmemiş olsaydım şu anda nerede olurum diye düşündüm. Bu konuda gerçekten bir seçim şansım yoktu, ama bunu yapmaktan da pek rahatsız değildim. Ne ekersen onu biçersin, derler ya.

Oof. Cameron'un sırtına doğru yürüyorum.

O bunu görmezden gelir ve bir hendeğe doğru başını sallar. "Burası bir süre saklanmak için iyi bir yer," der ve meydan okuyan bakışları tekrar bana döner.

Hendeklere bakıyorum ve aklıma gelen tek şey, orasının benim mezarım olabileceği. Orada kalırsam kimse beni bulabilir mi? Reed, benim orada kalmamdan utanırdı.

Dişlerimi sıkıyorum.

"Saklanmayacağım." O sırtıyor.

"Saklanmayacak mısın?"

"Hayır."

Cameron bana bakar. "O zaman avlanalım mı?"

CAMERON

EMERY'NİN GÖZLERİ TEMKİNLİ, ama kararlı. "Evet, burada oturup her şeyin bitmesini beklemek istemiyorum. Listemde birkaç pislik var." *Sevimli küçük Em'in lanet bir listesi mi var?* O yanımdan geçerken cildinin çiçek kokusunu alıp gülümsüyorum. Dudakları gibi tatlı bir koku.

"Öyle mi? Peki bunu nasıl yapacaksın? Tanımadığın insanları öldürdüğün için kendini kötü hissetmiyor musun?" Onun zihnine daha fazla girmek umuduyla onu sorguya çekiyorum. Geçmişini benden gizleme konusunda çok başarılı. Bana sadece ara sıra birkaç parça bilgi veriyor. Bu da beni daha da meraklandırıyor, bana bile anlatamayacağı kadar korkunç bir şey yapmış olabileceğini düşünmek beni meraklandırıyor. Onun hakkında en azından bir parça bilgi edinmek için yeterince şey paylaşmadım mı?

Bu, bana omzunun üzerinden kötü bir bakış kazandırır. Bir an sessiz kalır, sonra mırıldanır: "Bu beni daha önce hiç durdurmadı." Sesindeki öfke hissedilir. Onun öfkesinin tadını çıkarmak, en karanlık yanlarını tüketmek istiyorum.

"Geçmişte yaptıklarından dolayı pişmanlık duymadığını mı söylüyorsun? Sana inanmıyorum," diye ısrar ediyorum ve onun gibi adımlarımı yavaşlatıyorum. Tamamen dönüyor, gözlerini kısarak beni inceliyor. Keşke o maskenin altında, kalbinde sakladığı öfke ve tüm hiddetle bükülmüş ağzını görebilseydim.

"Neye inanmak istiyorsan ona inan, *Mori*."

Bana öyle demesinden hoşlanmıyorum.

"Sevgili annemle ilgili hikaye sana geçmişim hakkında bir şeyler kazandırdı, değil mi?" Kaskına hafifçe vuruyorum ve yanımdan geçerken başını yana eğiyor. Yüksek sesle nefes veriyor ve bu benim dudaklarıma bir gülümseme getiriyor.

"Sana bir şey söylersem beni rahatsız etmeyi bırakır mısın?"

Ona dönerek, kalbimin üzerine parmağımı koyarak rahatça geriye doğru yürüyorum.

Emery beni kısa bir süre inceler, sonra bana bakmak zorunda kalmamak için yana doğru bakar.

"Mavestelli, taşımak için ölümcül bir isim. Çoğu kişi bunun bir yük olduğunu söyler. Ama bana sorarsan, bunun sadece bir isim olduğunu söylerim. Mavestellilere şu anda sahip olduğumuz gücü veren, erkeklerin kanı ve diğer ailelerin külleridir."

Adımları yavaşlar, bakışları belki de uzakta nostaljik bir şey bulmuştur.

"Maves, Mavestelli'nin kısaltması mı?" diye sorarım, şaşkınlıkla.

Bana bakar, gözleri o kadar soğuktur ki, bakışları bile beni yakar. "Ben Greg Mavestelli'nin küçük celladıyım. On altı yaşımdan beri onun için öldürdüm ve yakalanana kadar durmadım. Daha doğrusu, o kendi kışını kurtarmak için beni satana kadar." Şaşkınlıkla nefesimi tutuyorum. O devam ediyor: "Onu alay etmek için birçok cesedi bıraktım. Yetkililerin dikkatini ailemize çekmek için. Bunun sona ermesini istedim, ama ikimizin de hapishaneye gireceğini düşündüm. Sadece ben değil."

Onu incelerken gözlerim fal taşı gibi açılır. O, Mavestelli Ailesi için bile bir cellat olabilecek gibi görünmüyor.

Mavestelli celladını ilk kez Malum Ekibi'nden duymuştum. Yasadışı bir ürünün ticaretini engellemek için bir göreve gönderilmişlerdi, en azından bana öyle söylenmişti. Ayrıntılar hiç sızdırılmamıştı, ama hepimiz bunun tehlikeli bir görev olduğunu biliyorduk. Mavestelli'nin celladını öğrendikten sonra, öldürme yöntemlerine ve cesetlere yaptıklarına takıntılı hale geldim.

Yıllarca celladı inceledim, bulabildiğim gazete kupürlerini topladım ve bazı yöntemlerini kendim öğrendim. Masamdaki ve kitabımdaki kupürleri gördü mü acaba? Bu düşünce yanaklarımı kızartıyor.

Ancak celladın o olduğunu bilmiyordum — tatlı, çekingen Emery. Şimdi bana daha tanıdık geliyor, ancak onu başka bir isimle tanıyorum.

"Kesik Cellat. Sanırım adını duymuştum." Gerçeği biraz çarpıtıyorum.

"Kara borsa ve yeraltı dünyasında kötü şöhretim hala taze, o yüzden bu ismi duymuş olmana şaşırmadım." Sesi kayıtsız, ama acaba gerçekten böyle mi hissediyor?

Onu duymak yetersiz kalır. Celladı fark ettikten sonra, geride bıraktığı kan izlerini takip etmeye başladım. Onun aldığı ceza onsa, resmi hüküm dışında kalan birçok ceset vardı. En az otuzunu ona kadar takip ettim. Onun ölümle ilgili kasvetli tasvirlerine hayran kalmıştım. Sanatsal ve güzeldi.

Yalnız.

Onun alameti farikası, jel kalemle gözlerin üzerine pembe X işaretleri bırakmaktı.

"Kurbanlarını tuhaf pozlarda, pembe X işaretleriyle bırakmayı severdin. Gazeteler seni '*Marker*'lı *Deli*' olarak eleştirdi, ama ben suçlunun aslında bir sanatçı olduğunu biliyordum

. Senin sanatına oldukça hayran kaldım. Son kurbanların ayrı bir hikaye gibiydi, kozadan kaçan bir güve gibi. Kabuklarını döküyorlardı. Bu... muhteşemdi. Hastalıklı bir şekilde büyüleyiciydi," diyorum içten bir gülümsemeyle, ama o bunu duyunca gözleri sadece kısılıyor.

"Anlamaya çalıştığım şeyi anladığın gibi davranma. Hayatımda güzel şeyler yapmak istedim, insanları öldürmek değil, bu yüzden orta yolu seçtim," diye bana tersler. Trende söylediği sözler aklıma gelir. Ailemin işi. Bununla bunu kastettiğini düşünmemiştim.

Sanırım bazen en karanlık zihinler sevimli kutulara paketlenir. Onu izlerken dudaklarımdan yayılan gülümsemeyi durduramıyorum.

Ona alaycı bir cevap vermek için ağzımı açtım, ama solumuzda birkaç metre ötede kar çıtırdadı. İkimiz de başımızı o yöne çevirdik. Yarım ayın aydınlattığı karanlık bir geceydi, ama kar parlak olduğundan baştan aşağı taktik giysiler giymiş dört adamın varlığı belli oluyordu.

Elim içgüdüsel olarak savaş bıçağıma uzanır, ama donakalırım, kendime onları öldürmeye başlarsam durduramayabileceğimi hatırlatırım. Yumruğum sapından bir santim uzakta sıkılır ve dişlerimi sıkarım. Geniş gözleri bu anda ne yapacağımı düşünerek bana doğru parlar.

"Hepsini tek başına halledemezsin. Kaçman lazım. Ben bazılarını uzaklaştırıp, seni de öldürmeyecek kadar uzakta öldüreceğim," diye fısıldıyorum, sonra geldiğimiz yoldan uzaklaşıyorum, çoğunun beni takip edeceğini umarak. *Nolan, ona karşı sabrımı gerçekten zorluyor.*

Daha önce geçtiğimiz hendeğe kayıyorum ve onları bekliyorum. Sadece birinin peşinden geldiğini duyunca çenem sıkılıyor. Koşuşu hantal, arka bacağı karın üzerinde biraz sürükleniyor ve gereksiz gürültü yapıyor.

Tanrım, Karanlık Güçler'de bir dakika bile dayanamazsın. Bazen suçluları sadece katletmek için buraya getirdiklerini düşünüyorum. Bu adam kesinlikle bu tanıma uyuyor.

Hiç düşünmeden yanımdan geçip gidiyor.

Bıçağımlı sıkıca tutup yokuş yukarı sürünerek gürültücü piçin yanına yaklaşıyorum. Benim varlığımdan tamamen habersiz. Genelde bu noktada heyecanım doruğa ulaşır, ama elimi çenesine dolayarak başını yukarı kaldırıp gökyüzüne bakmasını sağladığımda bunu hissetmiyorum. Bıçağımlı boğazına saplayıp boynundan göğüs kemiğine kadar keserken de bunu hissetmiyorum. Nefes nefese boğulurken kendi kanında boğulduğunu hissetmiyorum bile.

Cesedini yere bırakıyorum, kan karla karışınca buhar yükseliyor.

Ne oluyor lan?

Ellerime bakıyorum. Bu kısmı her zaman severim. En son birini öldürdüğümünden bu yana çok zaman geçti, o zaman neden...

Ağaçların arasından keskin bir çığlık duyulur ve bu adamlardan üçünün Emery'ye saldırdığını hatırlarım. Hepsi beni takip etmeliydi, ama daha zayıf olanı seçmelerine şaşırmadım. Onun benim idolüm olan cellat olduğunu öğrendiğimde, ona bıçak dövüşü eğitimi verdiğim için rahatladım. Cellat kurbanlarını öldürmek için sadece kurşun kullanırdı. Bu durum onu biraz şaşırtmış olmalı.

Sessizce kar ve çalılar arasında ilerliyorum. Kavga ve küfür sesleri sayesinde yerlerini bulmak zor değil.

Yakındaki bir ağacın yanında diz çöküp, karın içinde şiddetle kavga eden üç siyah silueti izliyorum. Etrafları zaten kırmızıya boyanmış durumda. Bir öğrenci öldü. Emery olmadığını biliyorum çünkü o diğerlerinden çok daha küçük. Sağ ayağı, avını yakalamak için bacaklarının arkasına kanca atma gibi kötü bir alışkanlığı var.

Bunu ona ben öğrettim.

Ayrıca kılıcını herkesten daha fazla ağırlık merkezine yakın tutuyor. Silah odasında saatlerce onu inceledim, ona olması gerekenden fazla hayranlık duydum, ama bir erkek ordusu içinde olsa bile onu tanıyabilirdim.

Onun iki iri adamı sanki hiçbir şey değilmiş gibi alt etmesini izlerken dudaklarım gülümser. Altındaki adamdan düşer, ayağa kalkar ve kılıcını çekerek zıplar. Gözünü bile kırpmadan ayakta duran kadetin aşıl tendonunu keser ve onu kolaylıkla yere serer. Kadet, botunun arkasından kan fişkirirken çığlık atar.

Boğazımda bir sıcaklık hissediyorum. Daha önce beklediğim ama hiç gelmeyen heyecan, göğsümdeki boşluklardan akıp penisin kalınlığına batıyor. Başka birinin öldürmesinden hiç tahrik olmamıştım. Sadece kendiminkinden tahrik olurdum.

Ama bu? Bu tamamen farklı bir şey. Tüylerim diken diken oldu derimde ürperme yayılır.

Elimden geldiğince ereksiyonumu görmezden gelerek, onun üstüne sürünmesini izliyorum.

askerin yeleğinin askılarını keser ve ortasından keser. O, aortunu delerken çığlık atar ve çırpınır. Orada kan basıncı o kadar yüksektir ki, kan göğsünden fişkirir ve hızla havaya sıçrar. Birkaç saniye içinde onun altında hareketsiz kalır ve birkaç kez hırıltı çıkarır, sonra gevşer.

Sikim zonklarken dudaklarımdan bir inilti kaçar. Elimi pantolonumun içine sokar ve ihtiyacım olan sikimi yumruklarım. Ön sıvı çoktan damlamaya başlamış ve iç çamaşırımı ıslatmıştır. *Siktir. Bu çok seksi.* Under'da biraz kendini tuttuğunu biliyordum, ama bu? Bunu asla tahmin edemezdim.

Son kalan acemi, gözlerinde tiksinti dans ederken ona bakar ve sonra kaçmak için arkasını döner. Onlara kaçmalarına izin vermemesini söylemek için neredeyse bağırırım, çünkü her açıdan mükemmel olduğu için orgazma çok yaklaştım ve daha fazlasını görmek istiyorum. Ama o benden önce davranır, zarifçe ayağa kalkar ve tek bir akıcı hareketle KA-BAR bıçağını kaçan aceminin omurgasına saplar.

Kırık bir çığlık atarak, düşmüş bir kuş gibi karın üzerine yığıldı.

Emery'nin yavaşça onlara doğru yürüdüğünü, kafalarını kaldırdığını ve kendi bıçaklarını göz çukurlarına sapladığını izlerken boğazım kurur.

Şaşırdığımı söylemek yetersiz kalır. Hiçbir şey umursamadan öldürme yeteneğine kesinlikle hayran kaldım. Benim yaptığım gibi vahşice öldürme yeteneğine.

Pantolonumun fermuarını açıp kendimi tatmin etmek için sikimi çıkarırım, zevk artarken ve içimden patlamak üzereyken bir saniye gözlerimi kapatırım. İnemelerim yumuşaktır ve onu tekrar altımda hayal ederim. Esnek göğüsleri ve bugün erken saatlerde sikimi onun içine gömdüğüm an. *Siktir.*

"Şu haline bak," diyor Emery büyüleyici sesiyle. Gözlerimi açıp ona bakıyorum, şehvet ve adrenaline kaplı gözlerimle. Maskesinin siyah kumaş kısmı aşağı çekilmiş, kanla lekelenmiş yüzü ortaya çıkmış. Onu izlerken, sertçe yutkunuyorum, sikimi okşamayı bırakamıyorum. "Benim gibi kötü birine karşı çok zayıfsın, değil mi Cameron?"

Tereddüt ediyorum. Kimse bana daha önce böyle konuşmamıştı, ama bunu çok seviyorum. Daha fazlasını istiyorum. Onun herkesi öldürmesini izlemek istiyorum. Sonsuza kadar. Bu, daha önce hiç tatmadığım bir heyecan gibi.

Şehvetle sarhoş olmuş başımı sallamam dudaklarına bir gülümseme getirir ve dizlerinin üzerine çöker, elini benimkinin üzerine, azgın ereksiyonumun üzerine koyar. Kalbim bir vuruş atlar.

"Ağzımı sik, Mori," diye fısıldadı, gözleri benimkileri takip ediyordu.

O da benim kadar çılgın. Ya da öyleymiş gibi davranıyor. Her iki durumda da umurumda değil.

Çenem gevşer ve ayağa kalkarım, bu muhteşem varlık benim ucumu ağzına alırken ona bakarım. Dudakları beni sararken ne kadar ıslak ve sıcak olduklarına inlerim.

"Siktir, Emery, bana ne yapıyorsun?" diye boğuk bir sesle söylüyorum, o beni boğazına kadar alıyor. O kadar sıkı sıkıyor ki, taşaklarım yükseliyor ve kalçalarım istem dışı olarak kafasına doğru itiliyor.

Bu harekete yüksek sesle inliyor. Kıkırdayarak gülüyorum. Tabii ki sert ve acımasız olmasını seviyor. Başka türlü olmasını beklemiyordum.

Kaskını çıkarıp karın üzerine atıyorum, pembe saçlarından bir avuç dolusu tutup elime sarıyorum. Bu rengin ona ne kadar yakıştığını söylemek istiyorum. Ne kadar çekmek istediğimi. Ne yapacağımı anlayarak inliyor. Onu sıkıca tutup boğazına girmeye başlıyorum. Dudaklarından gelen ıslak sesler midemi ısıtıyor. Onu gerçekten istediğim gibi yapamadan orgazmım boğazına akmaya başlar. O benim zonklayan sikimi birkaç kez yutarken bacaklarım kasılır.

Utanmadan inliyorum. "Beni kurut, bebeğim." Yavaşça sikimi ağzından çıkarırken inliyor ve daha fazlasını istiyor gibi sikimin ucunu yalıyor.

Emery o büyük bal rengi gözlerini bana çevirir ve bir saniye boyunca birbirimize bakakalırız. Kafamda binlerce farklı düşünce birden çınlar. Ama biri diğerlerinden daha yüksek seslidir.

Bu düşünce çok tehlikeli.

EMERY

CAMERON, fermuarını kapatırken bir çam ağacının gövdesine yaslanır. Maskemizi yüzümüze geri takar ve kaskımızı sabitleriz.

Dudaklarımın kenarında alaycı bir gülümseme belirir, ama o bunu göremez. Onun şiddetten bu kadar zevk aldığına inanamıyorum, ama iyi davranışını ödüllendirmek için bir fırsat gördüm ve onu ödüllendirdim. Belki Bree haklıydı, bunu kendi lehime kullanabilirim. Birkaç tane daha yaparsam, o benim elimde oyuncak olur, değil mi? Omzumun üzerinden ona bakıyorum ve o hızla gözlerini kaçırıyor.

Evet, bu kesinlikle işe yarayacak.

Bileğimdeki bant titriyor. Yetmiş beş öğrenci kaldı ve içimden bir ses, kalan yirmi beşinin ilklerinden daha yavaş hareket edeceğini söylüyor.

Umarım az önce öldürdüğüm askerlerin arasında Bree veya Damian yoktur. Dürüst olmak gerekirse, Under'da geçirdiğim birkaç hafta boyunca ikisinin de pasif özelliklerine yeterince dikkat etmedim.

"Yirmi beş, denemenin bu aşamasında çok fazla," diye mırıldanır Cameron, o da bilekliğine bakarak. "Harekete geçip dinlenebileceğimiz bir yer bulmalıyız. Güneş tekrar doğduğunda buna ihtiyacın olacak."

Bulutlar dağılınca ay ışığı parlaklaşır. Çam ağaçlarının arasında daha soğuk bir hava yerleşir. Burada nerede dinlenmemiz gerekiyor? Ekipmanlarımızdaki sıcaklık artırıcı özelliklere rağmen, vücuduma sızan dondurucu soğukta bacaklarımı zar zor hareket ettirebiliyorum.

Ben başımı sallıyorum. "Under'a ilk geldiğinde de bu denemeyi yaptın mı?"

Kafasını sallar ve gülümser. "Hayır. Ama bu seferki benim geçirdiğimden çok daha kolay olduğunu bilerek rahatlayabilirsin." Bana bir süre bakar ve ekler: "İş yaparken her zaman bu kadar vahşice öldürür müydün?"

Gözlerindeki ışıltıya neredeyse gülmek üzereydim. Kim olduğumu öğrendiğinde nasıl tepki vereceğini merak ediyordum. Ama sanırım bu benim lehime oldu.

"Hayır, tabii ki hayır. Pahalı takım elbiseli erkekler böyle mi savaşıyor sanıyorsun? Bu, şimdiye kadar oynadığım en kirli oyundu." *Ben de hayatımın en güzel zamanlarını geçirdim.* Ve bu düşünce beni çok korkutuyor. Ben de onun kadar kötüyüm. Gözlerim yine onun gözleriyle buluştu. İlgiyle parlıyorlardı. "En azından... heyecan vericiydi."

"Evet, gördüm. Daha önce ağladığın tüm o ahlak kuralları nereye gitti?" diye alay ediyor ve bu ona bir kaş çatma kazandırıyor.

"Kapa çeneni."

Maskenin altında geniş bir gülümseme belirir, dudaklarının olması gereken yerlerde kenarları kırışır. Keşke görebilseydim. "Söylesene, takım elbiseli erkekler nasıl dövüşür?" diye sorar.

"Omuzlarını kullanamıyorlarmış gibi. Kumaş, ellerini olması gerektiği kadar geriye uzatmalarını engelliyor." Dudaklarımdan bir kahkaha patlar.

Cameron'ın gözleri büyür ve karnını tutarak kahkahaya boğulur. "Ciddi misin?" Kahkahalarını tutmaya çalışır, ama burnundan çıkan sesler beni tekrar güldürür.

"Evet, bazen onların kışına bir çakı sokardım ve onlar onu çıkaramazlardı bile." Kışından bıçağı çıkarmaya çalışırken daireler çizip duran, özellikle "parçalanmış" bir adamın hatırası gözlerimi yaşırtıyor. Bir fotoğraf çektim ve sonunda ona ateş etmek zorunda kaldım çünkü görevime odaklanamıyordum.

"Pfft." Cameron eğilip elini salladı. "Dur. Yeter," diye yalvardı. "Bir daha asla zalim olarak anılmak istemiyorum. Bu, gözleri oymaktan daha beter."

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Hiç onlardan biriyle kavga etmek zorunda kalmamış olmana şaşırdım."

Cameron çenesini ovuşturur. "Zengin bir ailede büyümedim. Savaşığım herkes, buradaki çoğumuz gibi sıradan ve vahşiydi. Gönderildiğimiz görevlerde her zaman başka türden askerler olur. Senin karşılaştığın gibi kibirli askerlerle karşılaşmıyoruz, ama keşke bir kez olsun görebilseydim." Gözleri yorgun bir gülümsemeyle kıvrılır.

O ve ben tamamen farklı iki dünyadan geliyoruz. Her ikisi de kendi çapında korkunç olsa da, onunki daha acımasızdı, en azından bana daha önce verdiği küçük ipucundan anladığım kadarıyla.

"Annenin sana yaptıkları için üzgünüm..." Bana söylediğinden beri aklımdan çıkmıyordu, ama bu konuyu tekrar açmanın doğru olup olmadığından emin değildim. "Bunu hak etmemiştin."

Yavaşça gözlerini kırptırdı ve derin bir nefes aldı. "Kaçınılmazdı. Beni hiç sevmedi, babama çok benzediğimi söyledi. Ben daha konuşmadan bizi terk etti. Olaylar öyle gelişti." Parmakları göğsünden aşağı kaydı ve yara izinin üzerinde durdu.

Nasıl bu kadar sakin olabildiğini ve olanları kabullenebildiğini anlamıyorum, ama bununla barışık olmasına seviniyorum.

"Dinlenebileceğimiz bir yer bulalım, olur mu?" der, ben de onu üzdüğümünden endişelenerek başımı sallarım.

Cameron öncülük ederken ormanda ilerliyoruz. O kadar sessiz ki, birkaç dakikada bir onun orada olduğunu unutuyorum. Orman, kışın sessiz uğultusuna bürünmüş, fareler bile kıpırdamıyor gibi görünüyor.

En azından yarım saat dinlenip biraz enerji toplayabileceğimiz bir yer aradığımız için mutluyum. Sonunda, oyuk bir kütük buluyoruz. Cameron onu kontrol ediyor ve bana başını sallıyor. "Burada biraz uyuyabilirsin."

İçine girmeyi başarırım. O kadar geniş ki, yan tarafına yaslandığımda tamamen gizleniyorum. "Ya sen?" diye soruyorum, insanlar bizi aktif olarak ararken uyumaktan endişe duyuyorum.

O başını sallar. "Ben iyiyim." Bir kez daha bana bakar ve sonra ortadan kaybolur. Cameron nereye giderse gitsin ölümcül bir sessizlik içindedir. Çok uzağa gitmediğini biliyorum, ama keşke burada kalsaydı.

Çenem göğsüme düştüğü anda uykuya dalıyorum.

Uyandığımda sadece birkaç dakika geçmiş gibi hissediyorum, ama gökyüzü oldukça aydınlanmış. *Kahretsin*. O kadar uzun uyumak istememiştim. Kirpiklerimde buzlanma var, ama giysilerim sayesinde vücudum yeterince sıcak, titriyorum. Sanırım talim çavuşu giysilerin ısı kapsülleri olduğu konusunda yalan söylemiyordu.

Ormanın yavaş yavaş canlanmasını dinliyorum.

Bir dalın belirgin bir çıtırtısı beni uyandırır. Yakınımdadır, solumda bir yerde.

Cameron olmadığı kesin. Elimi savaş bıçağıma sıkıca sararak gövdedeki delikten izliyorum.

Uzakta ağaç tepelerinden keskin bir çığlık yükseliyor ve ayak sesleri hızlanıyor, ama doğrudan saklandığım oyuğa doğru geliyorlar.

Bu kişiyi öldürmekten başka seçeneğim yok.

Hızla açıklığın ortasına doğru ilerleyip, oyuktan atlayıp ölümüne savaşmaya hazırlanıyorum. Onlar olduğu yerde donup kalıyor ve ölümünün yaklaştığını görebiliyormuş gibi bana bakıyorlar. Bıçağımı kalplerine saplamak üzereyim ama bakışlarım onlarınkine takılıyor. Onlarda tanıdık bir soğukluk var.

"Bree?" diye mırıldanıyorum ve göğsü hemen rahatlamış bir şekilde iniyor. Ben bıçağımı indirmeden önce o çoktan çukura doğru koşmaya başlamış. Açıklığın iki ucunu da kavrayıp beni arıyor.

"Yaralandın mı?" Sesi acil.

Kafamı sallıyorum. "Dinleniyordum."

Bana *deli misin* sen bakışı atıyor. "Hadi, burada kalırsan bıçaklanıp öleceksin." Bana yardım etmek için elini uzatıyor. Elini tutuyorum ve tek hamlede dışarı çıkıyorum.

Cameron'ın buna izin vermeyeceğini söylemeyi düşünüyorum, ama onu bu işin dışında bırakmaya karar veriyorum. Gözlerimle etrafı tarıyorum. *Nerede bu adam?*

"Grubundan mı ayrıldın?" diye soruyorum, Damian'ı dikkatle ararken. Onun hakkında da hala emin değilim, ama ilk denemede bir şey yapacağını sanmıyorum.

Kız başını sallar. "Drill sergeant geri sayıma başladığı anda her şey mahvoldu. Böyle bir şey yapmalarını beklemiyordum, ama mantıklı. Eğer bu gerçek bir görev olsaydı ve biz ayrılmış olsaydık, birbirimizi herkesten daha iyi tanımalıydık."

Karanlık Güçlere hak vermekten nefret etsem de, o haklı. Bize acımasız bir ders vermek için bundan daha iyi bir yol yok. Onlar için sorun değil, çünkü sadece en iyilerden bir avuç dolusu kişiye ihtiyaçları var.

Onun soğuk bakışını fark ettiğim için mutluyum.

Saatime bakıyorum. Hala yetmiş kişi kalmış. *Kahretsin. Dün gecedен beri pek kimse elenmemiş.*

"Yirmi kişi daha öldürmemiz lazım, yoksa her şeyi şansa bırakmış oluruz," diyorum. Açlık ve korkudan midem bulanıyor ve kıvrılıyor. En azından eskisi kadar yorgun değilim.

Bree'nin koyu renkli gözleri yine benimkilere takılıyor. "Sanırım işleri şansa bırakmayı sevmiyorsun, değil mi?" Hızlı ama sessiz bir adımla, önceki bağırışlardan uzaklaşıyor.

"Tabii ki sevmiyorum. Şu halime bak," diyorum düz bir sesle.

O sırtıyor, maskesi de bunu ima ediyor. "Ben de şansa güvenen biri değilim. O halde gizli kalmaya çalışalım ve gerekirse ortadan kaldıracabileceğimiz bir grup öğrenci bulalım."

Sayıları eşitlemek için diğer kadetleri avlayıp takip etme düşüncesi göğsümde bir suçluluk duygusu uyandırıyor. Ama en azından o, onları olabildiğince çabuk öldürmek istemiyor.

Kötü bir düşünce aklımdan geçiyor. *Son anda Bree'nin beni öldürmeyeceğini kim söyleyebilir? Takip cihazının çalma riskini göze alacak mı, yoksa beni öldürecek mi?* Sanırım kendime de aynı soruyu sorabilirim. Bu yüzden mi bu kadar dostça davranıyor?

"Mori nerede?" diye soruyor, devrilmiş bir kütüğün altına girerken, kütüğün bir ucu başka bir büyük ağacın çentiğiyle kısmen destekleniyor.

Etrafa bakıyorum, onun yokluğu beni tedirgin ediyor ve onun dışarıda bizi izlediğini biliyorum. "Emin değilim."

Bree gülüyor. "Bu çok rahatsız edici."

"Bana mı söylüyorsun." O, Mori'nin gerçekte ne kadar sessiz olduğunu bilmiyor. Bir kişinin arkasına ses çıkarmadan nasıl yaklaşıp, ne olduğunu anlamadan boğazını kesebildiğini?

Çam ağaçlarının arasından başka bir çığlık duyulana kadar sessiz kalıyoruz. Sabah güneş ışınları artık çalılıkların arasından sızıyor ve havayı ısıtıyor.

Arkamıza bakıyorum ve Cameron'ın topuklarını görüyorum, gecenin kalan gölgelerinde ilerliyor. Bree'ye onun varlığından bahsetmeyi düşünüyorum, ama dikkatleri ona çekmemek daha iyi olur diye karar veriyorum. *Ne olur ne olmaz.*

"Sesler duyuyorum, o çalılara girin," diye bağıır Bree. Sesi keskin ve ben kendimi ona hemen itaat ederken buluyorum.

Yaprak dökmeyen çalıların içine çömelip, hareketsiz kalıyoruz. Yaklaşık yirmi metre uzaklıktaki hafif eğimli arazide üç kafa beliriyor. Yürüyüşlerinden, iki erkek ve bir kadın oldukları anlaşılıyor.

Dünkü kaosun ardından diğer öğrenciler de rastgele takımlar oluşturmuş olabilir mi diye merak ediyorum. Sadece sayıca fazla olmanın verdiği güvenlik için. Ama bir grup, tek bir kişiden daha kolay fark edilir. Risk daha yüksektir.

Sesleri yüksek ve dikkatsiz. Tüylerim diken diken oluyor ve diğerlerini bize çekmemeleri için onları hemen öldürmek istiyorum. En azından çığlıkları, diğerlerine insanların öldüğünü, sadece aptalca davranıp yüksek sesle konuştuklarını değil, haber verir.

Bree de aynı aciliyeti hissediyor gibi görünüyor. Ona bakıyorum ve maskesinin altında çenesinin birkaç kez sabırsızca kasıldığını görüyorum.

Kadın gülüyor ve gözlerimi tekrar gruba çeviriyorum. Yanaklarım endişeden kızarıyor ama o diğerlerinden birkaç adım öne geçiyor. İki adamdan biri bıçağını kaldırıyor ve onu kadının boyun ve omuzunun birleştiği, juguler arterin bulunduğu yere saplıyor.

Şaşkınlık içimi kaplar ve bacaklarım adrenaline titremeye başlar. "Adi herifler," diye fısıldarım, onun adına ihaneti hissederek. Kadın çabucak ölür ve onlar sanki hiçbir şey olmamış gibi yürümeye devam ederler.

Bree, onlar görüş alanımızdan çıkarken kaşlarını çatık tutuyor. "Evet, onları öldürsem vicdan azabı çekmeyeceğim insanlar. Onları takip edelim."

Katılıyorum.

"Bir gün iyi bir çavuş olursun," diyorum. Kimse bizim arkadaş olduğumuzu söylemiyor, ama Cameron dışında, o benim en yakın arkadaşım.

Bree tereddüt eder, sonra sonunda bana bakar. "O kadar uzun süre hayatta kalırsam," der neredeyse kasvetli bir şekilde, ama gözlerinde parıldayan bir gülümseme izi görebiliyorum.

İki adamı bir saat kadar takip ediyoruz. Güneş havayı birkaç derece ısıtırken orman tekrar sessizleşiyor.

Ağaçların arasından küçük bir dere akıyor. Dere kenarına doğru dik bir yokuş var, dere kenarı kayalarla dolu ve uykuya dalmış yosunlara yapışmış buzla kaplı.

Bree'nin yanına çömelip, iki adamın buzlu yokuşu kayarak inip dizlerine kadar gelen sudan geçmelerini izliyoruz.

Çok soğuk olmalı. Dudaklarım kıvrılıyor. Bu ikisi ölüm arzusunda.

"Kahretsin. Sanırım onları bırakmak zorundayız." Yavaşça nefes alıp, eğimi değerlendirip, onları takip etmenin kesinlikle mantıklı olmadığına karar veriyorum.

Bree başını salladı, gözlerinde vahşi bir parıltı belirdi. "Onları bırakamayız. Ya burada başka kimseyi bulamazsak? İz sürücünün patlamasını göze almak ister misin?"

Geri çekilip boynumun arkasındaki şişliği elime alıyorum. "Peki ya donma tehlikesi? Burada böyle bir riski göze alamayız, Bree. Gerçek bir görevde bu çok zararlı olur ve..."

"Buna ek olarak, bu da dahil olmak üzere geçmen gereken üç deneme daha var ve donma kesinlikle senin sonun olur." Bree, arkamızdan gelen Cameron'ın sesini duyunca nefesini tutar. İkimiz de omuzlarımızdan ona bakarız. Gözlerini aşağıdaki deredeki iki adamdan ayırmaz. "Suya girdikleri anda öldüler."

Bree ona güvensizce gözlerini kısarak bakar, ama hiçbir şey söylemez. Cameron'a karşı dikkatli davranması için onu suçlamıyorum. En iyi ihtimalle dengesiz biridir.

"Neredeydin?" diye soruyorum, onu gün ışığında görebildiğim için göğsümde yükselen ürpertiye bastırarak. Kurumuş kan, yeleğine ve maskesinin yan tarafının yarısına kadar bulaşmış. Üniformamın da muhtemelen pek farklı görünmediğini biliyorum. Gözleri parlak ve uyanık, bana kısa bir süre bakıp tekrar etrafı gözetlemeye devam ediyor.

"Kimsenin bizi takip etmediğinden emin oluyorum. Görüyorum ki aptalca bir şekilde ekibimizi genişletmeye karar vermişsin." Boş gözlerle Bree'ye bakıyor. Fırsatını bulursa onun hayatını bağışlayacağını sanmıyorum.

"Bu sadece ilk deneme. Bulabildiğimiz kadar çok müttefik kullanabiliriz," diye karşılık veriyorum.

Cameron ikna olmuş gibi görünmüyor, ama daha fazla yorum yapmaya tenezzül etmiyor. Parmakları yanında duruyor ve gerekirse kılıcını çekmeye hazır.

"O zaman takip edecek daha fazla öğrenci bulalım. Bugün şansın bizim tarafımızda olduğunu sanmıyorum," diye mırıldanıyor Bree, Cameron'a bakarak ayağa kalkıyor ve aşağıdaki dereye paralel olarak yürümeye başlıyor.

En azından suya bakan tarafımız saldırıya karşı güvende olmalı. Suyun içinden geçip kaygan yokuşu tırmanırken sessiz kalmak imkansız olurdu. Cameron da aynı şeyi düşünüyor gibi görünüyor. Gözleri sadece diğer tarafa ve arkamıza odaklanmış durumda.

Güneş gökyüzünün ortasına geldiğinde, büyük bir grup öğrenci bulduk, hepsi erkek. Çoğu Cameron kadar uzun ve taktik teçhizatlarının her yeri kanla kaplı. Duruşlarına bakılırsa, muhtemelen geri sayım katliamından kurtulanlar. Beşi grubu yönetiyor, dördü arkada kalıyor. Hepsi yüksek sesle gülüyor ve açıkça eğleniyorlar.

Grubun başındaki uzun boylu, sırık gibi adam, Wraith'in kolunu tuttuğu gibi kolunu da zayıf bir şekilde bükmüş. Kırık kolu ona hiç sorun çıkarmıyor gibi görünüyor.

"Onlara yaklaşmamalıyız," diyor Bree, sesinde endişe belirgin. *En azından onlara dostça davranmıyor, bu bir sorun olurdu.* Cameron başparmağını yeleğinin askısına takıyor ve kayıtsız bir şekilde bana bakıyor, sanki karar bana aitmiş gibi cevabımı bekliyor.

"İşler o noktaya gelirse, başkalarından çok onları öldürmeyi tercih ederim. En azından bazılarını ortadan kaldırmış oluruz," diyorum, cahil adamların şakacı bir şekilde birbirlerine bağırıp itişip kakışmalarını izlerken. Cameron'ın her zaman bahsettiği gibi, lanet olası bir kurt sürüsü gibi görünüyorlar. Şimdi neden bunu söylemeyi seçtiği anlaşılıyor.

Cameron başını sallar. "O zaman onları takip edelim." Bree homurdanır ama yine de bizi takip eder.

Bileğime bakıyorum. Altmış beş öğrenci kaldı. Azalma önemli ölçüde yavaşladı ve sadece birkaç saat kaldı.

Güneş tekrar dağların arkasına batıyor ve final için karanlığa gömülüyoruz. Yoğun kar yağışı görüş alanımızı daraltıyor, ancak saldırı için yeterince yaklaşıma kadar gizli kalmamıza da yardımcı olacak.

Hava koşulları ve gecenin gölgeleri bize şans getirdi. Havayı kaplayan ve ayak seslerini yansıtan milyonlarca kar tanesinin örtüsü altında hiçbir şey duymak neredeyse imkansız.

Karın dünyayı nasıl sessizleştirebildiğini her zaman mucizevi bulmuşumdur. Sesin nasıl yayıldığını ve nesnelerden nasıl yansıdığını öğrenene kadar bu bana çok sihirli gelirdi.

Bu fırtınalarda öldürmek çok kolay oluyor.

Bree donar, savaş botları hızla biriken karda yarı yarıya gömülür.

"Ne?" diye soruyorum, tam da bilekliğimin titrediğini hissettiğim anda.

Gözlerim aşağıya kayar. Sayı elli yediye düşmüştür, ama üstte kırmızı bir mesaj belirir.

DENEME 1'E BEŞ DAKIKA KALDI.

Cameron grubuna bakmıyor bile, sadece bize anlamlı bir şekilde bakıyor. Sonuçta bu konuda deneyimli. Under'da ilk seferi nasıldı acaba? Karın içinde öfke ve kanın karıştığı, dişlerini gösteren şiddetli gözlerini hayal ediyorum.

Bu görüntüyü zihnimden silmeye çalışırken içimi bir ürperti kaplıyor. Savaş bıçağını kınından çıkarıyor. Bıçak bordo kırmızısı lekelerle kaplı.

"Hadi şunu bitirelim," diyor sakın bir sesle. Sanki diğer öğrencileri öldürmek üzere değilmişiz gibi.

Bree ayağında kıpırdanır ve bana endişeli bir bakış atar. "Herkes mesajı aldı. Belki de katılmamıza gerek yoktur," diye umutla mırıldanır. Acaba Damian'ın onlarla birlikte olduğunu düşünüp, içimizden birinin onu bilmeden öldüreceğinden mi korkuyor?

Cameron'ın çenesi gerilir, gözleri soğuk ve uzaklaşır. "Hayır. Bu riski almayacağım." Bıçağı daha sıkı kavrar ve bana sert bir bakış atar. Yüzünde acı dolu bir ifade vardır. Bunu iliklerime kadar hissediyorum.

"Daha önce iz sürücüler yüzünden birini kaybettin," diye fısıldarım. Gözleri kaçır, yerde olmayan bir şeyi arar, sonra tekrar gözlerime döner. Sözlü olarak onaylamaz, ama cevap açıktır.

Bıçağımı kınından çıkarır ve Bree'ye bakarım. "İstemiyorsan katılmak zorunda değilsin, ama ben şans eseri ölmeyeceğim." Heyecan damarlarımdan akıyor. Daha önce hiç böyle bir takımım olmamıştı. Geçmişte yaptığım her iş sadece bir kişi gerektiriyordu: beni.

Yapmak üzere olduğumuz şeyin heyecanı damarlarımdan akıyor.

Bree başını sallar ve maskesi bir yana kayarak sanki gülümser gibi görünür. "Siktir et. Gidelim."

Adamlar yavaşça hareket ediyorlar, sanki onlar da bir grubu avlıyorlarmış gibi odaklanmışlar. Bileğimdeki bant tekrar titriyor. İki dakika uyarısı.

Sadece beş kişi daha öldürmemiz gerekiyor.

KA-BAR bıçağımı sıkıca kavrayarak şiddetli bir kavgaya atılmaya hazır hale gelirim, ancak ilk kurbanıma doğru koşmaya başlamadan önce bir çığlık gecenin sessizliğini yırtar. Kafamı yana çeviririm ve gözlerim, bacağına saplanmış bir bıçakla yere yığılan Bree'nin vücudunu yakalar. Bir an durup yardıma ihtiyacı olup olmadığını kontrol ederim, ancak o çoktan kadeti alt etmiş ve onu kolaylıkla orman zeminine yatırmıştır.

Cameron çığlığın kaynağına bakmaya tenezzül etmez, doğrudan öldürmeye başlar. Önündeki gruba doğru koşar. Herkes maskeli ve hava karanlık olduğu için, kafatası maskesi dışında hemen ortama karışır. O zaman bile kar, onu kamufle etmeye yardımcı olur.

Grup, kılıçlarını kapmak için çabalarırken, kargaşa ve dehşet patlak verir.

Bu akıllıca bir hareketti, diye düşünüyorum, solumda karın çıtırdadığını duymadan önce. Başım dönüyor ve tam zamanında kolumu kaldırıp boğazıma saplanmak üzere olan bıçağı engelliyorum. Askerin gücü beni yere fırlatıyor. Boynumun yan tarafı ve belim soğuk bir şekilde yanıyor. Ayaklarımla yere vurarak kadete üstünlük sağlıyorum, onu yere sabitleyip çıplak boğazına bıçağımı saplıyorum. Kanı her yere sıçrarken panik içindeki gözleri öfkeyle kırışıyor.

Gözlerindeki ışığın sönmesini izleyemeden, başka bir asker beni ondan uzaklaştırır. Bıçak kulağımı yatay olarak kesip arkasındaki toprağa saplanınca boğazımdan bir çığlık kopar. *Çok yakındı.*

Onu hareket ettirmemek için kolunu tutuyorum. Kulağımda acı hissediyorum ama gözlerimin köşelerinde yanmaya başlayan gözyaşlarına karşı koyuyorum. *Güm.* Adamın gözleri gibi benim de gözlerim açılıyor. İkimizin de bakışları, şu anda 18 santimlik bir bıçağın saplandığı adamın boğazına yöneliyor.

Adam, vücudu un çuvalı gibi yana fırlatılmadan önce bir şeyler mırıldanır. Cameron, bacakları açık ve gözleri çılgınca bakarak üstümde durur. Nefesi havada buharlaşır, bıçağından kan damlar.

Korku içimi kaplar, bu anı beni öldürmek için kullanacak mı diye merak ederim. Cameron gözlerini sıkıca kapatır ve zihnini boşaltmaya çalışır gibi savaş bıçağının sapını kafasına vurur.

"Em," diye mırıldanıyor, yavaşça gözlerini açıp bana elini uzatıyor.

"Cameron." Elini tutuyorum ve beni hızla kaldırıp

beni kollarına alıyor. Gözleri kulağımı dolduran ve karın üzerine damlayan kana takılıyor. Sersemlemiş gibi görünüyor ve parmaklarıyla yarayı nazikçe okşuyor.

"Mori?" diye fısıldarım. Bu onun dikkatini çeker, ama yine de tamamen kendinde değil gibi görünür.

Derin bir nefes alır, sonra geri adım atar ve şimdi kafa karışıklığı içinde birbirleriyle kavga eden kalan adamlara döner. Çenemi silerim ve başka bir öğrenciyi öldürmeye hazırlanırım.

"Maves!" Wraith'in sesi savaş çığlığı gibi havada yankılanır. Omzumun üzerinden bakarım, tam da bileğimdeki bant tekrar titremeye başlar. Wraith'in KA-BAR bıçağı bana doğru uçar, gümüş rengi parıltısı neredeyse zamanı ve zihnimdeki tüm düşünceleri dondurur.

Gözlerimi kapatıp ölümü beklerken, acı yerine sıcak bir kucaklaşma ile karşılaşırım. Cameron'ın boş bakışlarına bakarak irkilirim, o da benim yüzümü aynı merakla izlemektedir.

Ama... bıçak.

"Birinci deneme bitti," diye mırıldanır Cameron.

Bilekliği aşağıya bakarak irkiliyorum. Üstünde elli rakamı ve ilk denemenin sona erdiği bildirisi yazıyor.

Cameron'ın nefesi düzensizdir ve düşmemek için arkamdaki ağaca elini dayarken kaşları endişeyle çatılır. Gözlerim, Wraith'in bıçağının kabzası bulunan omzuna kayar.

Karnıma bir korku çöküyor. *Beni korumuş.*

"Cameron!" diye bağıryorum, yarasını kontrol edebilmek için onu hareket ettirmeye çalışıyorum. Uykulu bir şekilde gözlerini kırıştırıyor, ama bakışlarında şefkat beliriyor.

"Önemli değil," diye fısıldadı kulağıma.

Ne kadar kan kaybetmiş olabilir? Neden böyle bir şey yaptı?

"Yaralanmışsın." Sesimde suçluluk duyuyorum. Neden benim için bunu yapsın ki? Zihnim kurşun gibi ağırlaşıyor ve beni ağaca dayamaya devam ettikçe hayal kırıklığı beni ele geçiriyor.

"Ben iyiyim." Zayıf bir şekilde gülüyor, elini yanağıma bastırıyor ve saçlarımın gevşek tellerini geriye doğru çekiyor. "Hiçbir şey hissetmiyorum. Asla hiçbir şey hissetmem."

Gözlerim yaşlarla doluyor. "Hiçbir şey hissetmiyor olabilirsin, ama yaralısın Cam. Kanıyorsun ve acı çekiyorsun. İçin yanıyor."

Maskenin altında küçük bir gülümseme belirir. "Acı çekmenin ne demek olduğunu bilmiyorum."

Bir an onun bakışlarını karşıladıktan sonra mırıldandım, "Evet, bilirsin."

Kaşları çatılır, gözlerinin derinliklerinde bir kırılganlık belirir.

"Emery!" Bree bize doğru topallayarak gelir, maskesi artık aşağı çekilmiş ve kaskı sırtında gevşekçe sallanmaktadır. "Başardık lan." Gülümser ve ikimize bakar, sonra gözleri Cameron'ın omzuna saplanmış bıçağa takılır. Yüzü solgunlaşır.

Cameron sonunda hareket eder ve yarasını kontrol etmeme izin verir. Yara derindir. Onun bunu hiç hissetmediğini bilmek, onun adına göğsümü acı ile sıkıştırır.

"Bu kötü. Bu sığınakta revir var mı?" diye soruyorum, elimi omzuna hafifçe bastırarak. O ise hiç kıpırdamıyor.

Cameron başını sallar. "Evet, Under'daki gibi kendi kendine hizmet." Bıçağı çıkarmak için arkasına uzanır, ama ben elini tutarım.

"Bırak. Bıçak, kanamanın kontrolsüz bir şekilde devam etmesini engelleyen tek şey. Sığınağa vardığımızda onu düzgün bir şekilde çıkaracağım." Elini yanına indiriyorum.

Beni bir süre süzdükten sonra isteksizce başını sallar. "Beni hikayelerinden birine dönüştürme yeter. Gerekirse bıçağa kendim ulaşabilirim." Sesinde alaycı bir gülümseme duyuyorum ve rahat bir nefes alıyorum. Böyle şakalar yapıyorsa, sanırım durumu iyidir.

Wraith kendini beğenmiş bir sırıtışla yanımıza gelir. "Lanet olsun, seni hedeflemiştim, cüce." Elini silah gibi yapıp bana ateş eder.

"Siktir git," diye bağıriyorum.

Masumca ellerini kaldırıp sırtıyor. "Sakin ol. O enerjiyi ikinci deneme için sakla." Wraith, Bree'nin omzuna dokunuyor. Bree onu itip ters ters bakıyor. "Her neyse, hepiniz zaten öleceksiniz, o yüzden yapabiliyorken eğlenmeyi öğrenin." Grubuna geri dönüyor. Hâlâ birkaçı kalmış, bu da kalan denemeler için beni pek umutlu hissettirmiyor.

Damian sonunda bizi bulur ve Bree'ye sarılır. "Tanrıya şükür. Seni orada bulamadım ve en kötüsünün olduğunu düşündüm." Yaralanmadığından emin olmak için onu baştan aşağı inceler. Gözleri Bree'nin uyluğuna takılır. Siyah pantolonu neredeyse tamamen ıslanmıştır, ama o zaten başka birinin kemerini turnike olarak bağlamıştır. "Kahretsin. Geri dönüp

içeri girip bununla ilgilenmeliyiz. Orada olamadığım için çok üzgünüm, Bree." Dudakları titriyor ve sanırım ağlayacak.

Bree eliyle onu uzaklaştırır. "Sorun yok. Ben iyiyim ve drill sergeant sırf benim için işleri aceleye getirmeyecek." Damian düşünceli bir şekilde başını sallar, ama sırtını ona dönerek diz çöker.

"Atla," diye mırıldanır. Bree gülümser ve bana göz kırpar, sonra kollarını Damian'ın boynuna dolandır. Damian'ın onu önümüzde taşımasını, sessizce konuşup ayrılıkları sırasında birbirlerini özlediklerini paylaşmalarını izlerim.

Cameron, bakışlarındaki yumuşaklıkla uyuşmayan bir somurtkanlıkla bana bakar. "Seni *asla* taşımayacağım, bu yüzden umutlanma. Savaşta düşersen, ölürsün," der sert bir sesle. Ben sadece gülümser ve başımı sallarım. Cameron, birbirlerine tatlı tatlı konuşan ikiliye bakmaya devam eder.

Umarım o da benim kadar onların bu durumu atlatmasını istiyordur.

EMERY

HERKES geri sayımın yapıldığı vadide yeniden bir araya gelir. Cesetler taşınmıştır, bunu karın üzerinde sığınaklara doğru uzanan kalın kan izlerinden anlaşılmaktadır. Burada yaşanan katliamın izleri hala ortadadır — cesetler olsun ya da olmasın.

Havadaki metalik koku burnumu tırmalıyor. Karın soğuğuyla korunmuş, taze bir koku.

Drill Çavuş Adams, önceki gün olduğu gibi, elleri arkasında birleştirilmiş halde duruyor. Gözleri, geriye sadece yarısı kaldığımız acı gerçeğine karşı çok duygusuz ve kayıtsız. Yorgun bir şekilde yanından geçerken, askerlerin emirlerine uyarak yeraltı barakalarına doğru yürürken, hayatta kalanları tebrik ediyor.

Başaran birçok öğrenci bir şekilde canıyor. Üç kişilik bir grup zar zor yürüyebiliyor; botları donmuş ve pantolonlarının yarısı buzla kaplı. *Diğer ikisi gibi dereyi geçmiş olmalılar.* Buzlu mezara girmediğimize sevindim. Bizi bekleyen bir sonraki sınavda ne kadar dayanacaklarını kim bilebilir?

Bree ve Damian birkaç kişi önümüzde yürüyorlar. Birkaç kez arkasına bakıyor, gözlerinde merak parlıyor. Acaba bizimle takım kurmayı mı düşünüyor? Onunla ve Damian'la çalışmaya karşı değilim, ama şu anda çok yorgunum, fazla düşünemiyorum.

Yavaş yavaş alçalan uzun bir koridordan geçiyoruz, ta ki yerin yirmi fit altında olduğumuzdan emin olana kadar. Akciğerlerim sıcak hava ile doluyor ve barakaların önünden geçerken kemiklerime rahatlık yayılıyor. Burası Under ile aynı: yatakların yerleşimi, odanın düzeni ve arkadaki ortak banyo. Hatta alıştığım titreyen ışıklar bile aynı.

Cameron ve ben revir'e gidiyoruz, orada zaten bir avuç insan kendilerini tedavi etmeye çalışıyor ama başaramıyorlar. Beni daha çok tiksindiren şeyin, denemelerin vahşiliği mi, yoksa dostlukların ve ittifakların koparılıp yaralıların kendi başlarına kalmaları mı olduğunu bilmiyorum.

Cameron yardım etme isteğimi fark etmiş olmalı ki, "Önce onlara bak, ben beklerim. Benim bir ağrım yok" diye mırıldanıyor.

"Emin misin?" diye soruyorum ve gözlerimle en ağır yaralıları arıyorum. Cameron duvara yaslanarak gülümsüyor ve başını sallıyor.

En çok ihtiyacı olanlara hızlıca yardım edebiliyorum. Sadece on beş dakika sürüyor, ama son kişiyi de tedavi edip kışlaya dinlenmeye gönderene kadar bir saat geçmiş gibi geliyor.

Cameron sonunda duvardan ayrılır ve masanın kenarına oturur.

"Beklediğin için teşekkürler," diye yorgun bir şekilde mırıldanıyorum, bir rulo gazlı bez ve dezenfektan alıyorum. Dikişler tepside hazır.

Cameron elini omzuma koyar ve gözlerimi ona çevirmemi ister.

"Sen iyi bir insansın," diye mırıldanır.

Gözlerimi ondan ayırıp arkasına geçerek bıçağı çıkarıyorum. "Burada olmamın bir nedeni var, unuttun mu? Ben aziz değilim," diye hatırlatıyorum. Yeleği delikten sadece birkaç santim uzakta, bu yüzden sadece iç çamaşının kumaşını keserek işimi halledebiliyorum.

"Benim gibi bir canavar olmanın yanı sıra, en azından başkalarına ihtiyaçları olduğuunda nezaket gösteriyorsun. Bu, buradaki diğer herkesten daha fazla bir şey," diyor yumuşak bir sesle. Sözleri üzerine ellerim durur, sonra gömleğini kesmeye ve yarayı hazırlamaya devam ederim. Bir elimle dezenfektanı, diğer elimle bıçağın sapını tutarım. Acı hissetmediğini iddia ediyor, ama vücudunun neler yaşadığını bildiğim için bu durum benim için daha az üzücü olmuyor.

"Hazır mısın?" diye soruyorum yine de. O başını sallıyor.

Tüm gücümü kullanarak bıçağı çekip çıkarıyorum. Vücudu kasılmaya başlıyor — sanırım istem dışı — ve kendini dengelemek için masanın kenarını tutuyor. Kan fişkırıyor ve elini dayadığı masanın kenarını tamamen ıslatıyor.

"Üzgünüm," diye fısıldıyorum, bu yarayı benim yerime onun aldığını bilerek. Yara üzerine dezenfektan dökerken midem bulanıyor. Kasları geriliyor ve bir kan dalgası daha geliyor, ben de tepsideki gazlı bezi alıp elimden geldiğince sertçe bastırıyorum.

Onun için daha fazlasını yapabilmeyi isterdim, ama tıbbi prosedürler konusunda eğitim almadım. Tek bildiğim hızlı çözümler. Bu yara, tüm önemli organları es geçip sadece kasları deldiği için şanslı.

"Duruşmalardan sonra yaralarımızı profesyonelce kontrol edecekler mi?" diye soruyorum, kanla ıslanmış gazlı bezi çıkarıp yaraya başka bir kalın gazlı bez parçası bastırıyorum.

"Evet, iyileşmemiz için birkaç hafta süre veriyorlar. Diğer tarafta işlerin ne kadar farklı olduğunu görsen şaşırsın."

Nefesi düzensiz, bu da vücudunun ağrıya doğru tepki verdiğini, ama zihninin ağrıdan kopuk olduğunu gösteriyor. Kabul etmeliyim ki, bu akıllıca bir çalışma. Bunu yapabilen bir ilaç, yenilmez bir ordu yaratabilir. Askerlerin zihinleri kırılması daha zor olur, bu kesin, özellikle işkence durumlarında. Ama bu, hapların askerlerini öldürmesini engelleyebilirlerse geçerli.

Böyle bir şey dünyaya yayılırsa ne olur? Bu düşünce beni hüzünlendiriyor.

Cameron nefesini düzenlemek için başını öne eğiyor. Kan kaybından dolayı terlemiş mi diye kontrol etmek için elimi ensesine koyuyorum. Dokunmamla geri çekiliyor ve kaskatı kesiliyor.

"Üzgünüm, ben sadece..."

"Hayır. Hoştu..." Sesi yorgun geliyor.

Gazlı bezi çıkarıyorum ve kanamanın azaldığını görünce rahatlıyorum. O hissedemediğı için iç organlarında geri dönüşü olmayan bir hasar olup olmadığını anlamak imkansız. Elimden geldiğince yarasını sarıyorum ve duş alabilmesi için gazlı bezin üzerine su geçirmez bir bandaj yapıştırıyorum. Tanrı biliyor ki ikimizin de duşa ihtiyacı var. Revirde bu kadar uzun süre kaldığımız için, duşların şimdi boş olmasını umuyorum. Saatin ikiyi geçmesi gerek.

"Bitti," diyorum, masadan kalkıp onun önüne yürüyorum. Kafasını kaldırıyor ve kolunu burnunun altına sürüyor. Orada bordo-siyah bir sıvı lekeleri var. Öncekinden daha da koyu.

Yüzümdeki endişe belli olmalı. Cameron hafifçe gülümsüyor. "Ben iyiyim. Beni öldürmek için bıçaklanmaktan çok daha fazlası gerekir," diyor, gözleri kesik kulağıma kayıyor. Onunkine kıyasla çok küçük bir yara. Neden sanki hayatında gördüğü en kötü şeymiş gibi ona bakıp durduğunu anlamıyorum.

Birkaç dikiş atılırsa, buradan çıkıncaya kadar sorun olmaz.

Lavaboda ellerimi yıkarken, kırmızı lekelerle kaplı cildime ve tırnaklarıma bakıyorum.

"Sen her zaman iyisin, Cameron," diye hüzünle fısıldıyorum ve onun buna inanması kalbimi kırıyor.

Duş başlığından sıcak su akmaya başlayınca mutluluktan neredeyse eriyip gidecektim. Sıcak bir duşun nasıl bir şey olduğunu bilmeyeli haftalar olmuştu. Under'ın zulmünden sonra böyle bir lüks beklemiyordum.

Cildimdeki kiri ve kanı yıkarken dudaklarımdan bir nefes kaçıyor. Baştan ayağa vücudumun her santimini ovarken kirli su giderlere akıyor. Çoğunlukla sessiz, sadece yumuşak bir ağlama ve hala burada olan birkaç kişinin fayanslara çarpan su sesi duyuluyor.

Çoğu ğrenci çoktan yataklarına girmiş, uykuya dalmış ve ağrı kesicilerin etkisiyle uyuyorlar, yarın gün batımında başlayacak bir sonraki denemeye hazırlanıyorlar.

şu anda tek istediğim sıcak bir yemek ve uyku.

Duşumu bitirip odanın diğer ucundaki banklara doğru yürüyerek temiz giysilerimi alıyorum. İlk denemeden kalan giysiler ve üniformalar bir p kutusunda toplanmış ve şu anda dışarıda yakılıyor.

Cameron ağşap bankta oturuyor, sırtını duvara dayamış. Gözleri benimkilere kayar.

"Uyumalısn," diye fısıldarım. On dakika önce duşunu bitirmişti, neden bizim yatağımıza gitmedi ki? Artık yeterince yatak var, bu yüzden artık aynı yatağı paylaşmamıza gerek yok, ama içten içe hala paylaşacağımızı umuyorum.

Cevap vermez. Cameron sadece gözlerini kapatır ve başını geriye yaslar. Boğazımdaki düğümü yutar ve saçımı rp dışlerimi fırçalarken onun varlığını görmezden gelirim. Banyo sonundaki büyük aynaya bakmayı reddederim. Ne kadar kötü yaralandığımı ve incindiğimi bilmek istemiyorum.

Parmak uçları boynumun yanından aşağı kayıyor, beni ürkütüyor ve bakışlarımı lavabodan yukarı çekiyor. Cameron, saçımdan kopan bir tutamı rgmn ilmeklerinden birine sokuyor.

"Pembe sana yakışıyor. Sana bunu söylemiş miydim?" diye mırıldanıyor, gözleri yüz hatlarımı izliyor.

Derin bir nefes alıyorum. Onun çekimine karşı gszm, bu kadar yakinken arpışmamız kaçınılmaz. Yaralı tarafında kolunun gevşekçe sarktığını fark ediyorum. Endişe içimi kaplıyor. "Cameron... kolun."

O zoraki bir gülümseme zorlar. "şu anda yapabileceğimiz bir şey yok, aşkım. Sabahleyin muhtemelen daha iyi olacak, o yüzden uyuyabileceğimiz kadar uyuyalım." Onun yaralı omzunun zihnimi kaplamasına izin vermemeye çalışarak onu yataklara kadar takip ederim. Belirsiz bir bakış paylaşırız, sonra o başını sallar

benim de yatağına gelmem için başını sallar. Onun yanında olmak istediğimden, hiç düşünmeden hemen yanına giderim. Utanmadan göğsüne kıvrılırım. Onun sıcaklığı içime yayılır ve gözlerimi kapatmam için beni cezbeder.

Bir ara uykuya dalmış olmalıyım, çünkü uyandığımda onun hızla yataktan kalkıp banyoya koştuğunu görüyorum.

Adrenalin damarlarımdan hızla akarken, dizimdeki çimentonun acısını hissetmeden onun peşinden koşuyorum. Banyoya vardığımda, Cameron'ın kusma sesi kulaklarıma çarpıyor. Aşağıya baktığımda bacaklarım titriyor. Loş ışıktaki, onun bulunduğu yere giden küçük bir kan izi var, hasta bir çocuk gibi tuvalete eğilmiş durumda.

Acı çektiğinin kanıtı. Bir insan olduğunun kanıtı.

Dizlerim onun yanına yumuşakça çöktü. "Cameron, ne oluyor?" Sesim zayıf ve korkudan boğuktu.

Vücudu titrerken, daha fazla koyu sıvı dışarı çıkarır ve sonra yan yatar.

"Cameron!" Onu kollarımın arasına alıyorum. Vücudu ağır ve onu buradan çıkarmaya çalışmak zorunda kalacağım düşüncesi beni korkutuyor. onu buradan çıkarmaya çalışmak zorunda kalacağım düşüncesiyle içimi korku kaplar.

Cameron'ın gözleri zar zor açık ama dişleri koyu, nar kırmızısı renkte lekelenmiş bir şekilde sırtıyor. Kalbim bir an durur. Tuvalete bakıyorum ve aynı koyu sıvının klozetin her yerine yayıldığını görüyorum.

Gözlerim yaşlarla doluyor. "İlaçların nerede, Cam? Yardımcı olurlar mı?" Saçlarını geriye doğru düzelterek onu uyanık tutmaya çalışıyorum. Baş kollarımın arasına düşüyor ve tepki vermiyor.

Öleceğini haykıran korku ve olumsuz düşünceleri yutuyorum ve onu duş başlığının altına kadar fayansların üzerinde sürüklüyorum. Duşu açıyorum ve sıcak suyun vücuduna akmasına izin veriyorum.

Lütfen iyi ol. Lütfen.

Gözleri açılır ve birkaç düzensiz nefes alır. "Emery?" diye boğuk bir sesle sorar.

Gözyaşları duşun altında saklanarak yanaklarımdan aşağı akıyor. "Öleceğini sandım," diye hıçkırarak söylüyorum. Gözleri yumuşuyor ve sonra kapanıyor.

"Bu bana daha önce hiç olmamıştı," diye fısıldıyor, o kadar sessiz ki neredeyse duyamıyorum. Yüzündeki ifade değişiyor ve göğsünün derinliklerinden bir inilti geliyor.

"İyi misin? Ne yapmam gerektiğini söyle, yapayım." Ayağa kalkıp ilaçlarını almaya gittim.

Kolumu tutar ve beni tekrar su akıntısına doğru yönlendirir. Birbirimize bakarız. "Bu uyarıcıların bir parçası. General Nolan bunun olabileceği konusunda beni uyarmıştı."

İçimde öfke yükselir. "Ve sen bunu hemen kabul ettin mi?" Sesimin ne kadar kızgın olduğunu farkındayım, çünkü kızgınlım. Nedenini bilmesem de. Onun vücuduna ne yaptığı beni ilgilendirmez, ama onun bu şekilde acı çekmesi... Dişlerimi sıkar ve gözlerimi başka yere çeviririm. Ayağa kalkar ve birkaç adım geri giderim.

"Emery, bekle." Otururken inliyor. "Bunu izleyemem, Cameron."

"Neyi izleyeyim? Sana acı çekmediğimi söyledim..."

"Kes şunu!" diye bağıryorum, ellerimi havaya kaldırarak. "Bir insanın senin vücuduna yaptıklarını izleyemem. Bu... benim için acı verici. Senin acı çekmediğini görmek bana acı veriyor." Gözlerimi başka yere çevirip tekrar yürümeye başlıyorum.

Kapıya ulaşmadan önce beni bileğimden yakaladı. Durdum ama ona bakmak için dönmedim. Hırıltılı nefesleri çenemi sıkıştırdı. Karanlıkta kelimelerin bizi bulmasını beklerken, uzun bir süre donmuş gibi orada durduk.

"Neden canın acıyor?" diye soruyor, sesi o kadar samimi bir merakla dolu ki, içimi acıtıyor. Sanki birinin onun için endişelenmesi çok garipmiş gibi.

"Çünkü seni önemsiyorum." Sözler ağzımdan dökülüyor ve tuz gibi tadı var.

Bırakmadan önce bileğimi daha sıkı kavrar. Elim yanıma düşer, ama kıpırdamam. Aramızdaki mesafeyi kapatmasını dinlerim. O kadar yakındır ki, vücudunun ısınısını sırtımda sıcak kömürler gibi hissedebiliyorum.

"Bir daha *asla* böyle bir şey söyleme." Soğuk sesi beni irkiltiyor. "Eğer söylersen seni paramparça ederim." Parmağını omurgamdan aşağı doğru gezdiriyor, parmağının izlediği yolda ürperti hissediyorum. "Anladın mı?"

Çenem titriyor. O çok öngörülemez ve kendine zarar veren biri. "Anlamıyorum. Anlamıyorum, Cameron. Neden sen..."

Beni öne doğru itti, neredeyse yere düşüyordum. Kendimi toparlayıp doğruldum, ona bakmak için döndüm. Eli bir anda boğazımı kavradı, beni soğuk duvara dayadı.

Mücadele ediyorum ama nafile. Tutuşu kaya gibi. Gözleri cansız.

"Bunu yapamam," diyor tehlikeli bir şekilde, yavaşça, dudaklarımdan bir nefes uzaklıkta. Hissedememek mi? Duygular mı? Başkalarının ona sempati duyabileceğine inanmamak mı?

Boğazım sanki asit içmişim gibi yanıyor. "*Yalancı.*"

Yüzü öfkeyle buruşur ve kötü düşünceleri kovmak istercesine başını sallar. "Bir daha söylemeyeceğim." Sesi duyguyla titrer, aksanı daha ağırlaşır. Cameron bir anlığına gözlerimin içine bakar, sonra elini gevşetir ve duş odasından çıkar.

Yere çöküp sert fayanslara yumruklarımı vuruyorum.

Siktir git sen de, Mori.

CAMERON

Kışladan çıkıp nöbet tutan adamların yanından geçerek yürürken, kalbim kulağımda güm güm atıyor. Beni bir kez dikkatle süzdüler ama benim sorunları olmadığını karar verdiler. Hepsi beni olabildiğince kaçınmaya alışkınlar. Benim ne olduğumu biliyorlar... Bunun için memnunum. Onların yargılamalarındanse yalnızlığı tercih ederim.

"Nereye gidiyorsun, Mori?" Adams, kapının kenarındaki masasından mırıldanıyor. Sandalyesine yaslanmış, defterini indirmiş ve sıkılmış bir şekilde parmakları arasında kalemi çeviriyor. Gözleri üzerimde dolaşüyor, dağınıklığımı inceliyor. Gömleğimin her tarafına bulaşmış siyah sıvının ve dudaklarımı morarmış kırmızıya boyayan kanın farkındayım. Adams sert bir şekilde not defterine geri dönüyor. "Kriz yürüyüşüne çıkıyorsun, anlıyorum. Devam et o zaman."

Onunla tartışmak istiyorum, ama şu anda kafamı parçalayan baş ağrısı buna izin vermiyor. Adams'ın yanından geçip rampadan yukarı çıkarak yukarıdaki dünyaya geri dönüyorum. Tüm öğrenciler yeraltında uyuyorlar, ortalık sessiz, ama bu sessizlik bana hiç rahatlık vermiyor.

Beni önemseydiğini söyledi. Kafamın yan tarafına vurup, ormana doğru hızlı adımlarla koşmaya başladım. Beni kendine karşı gardımı indirmek için yalan söylüyor, bunu biliyorum. O da diğerleri gibi.

Tıpkı diğer herkes gibi, ben de sana çok yaklaşmama izin verdim.

"Kimse seni umursamıyor, Cameron. Ne zaman anlayacaksın bunu? Senin gibi kirli ve işe yaramaz bir şey asla olduğundan daha fazlası olamaz, hiçbir şey." Bu sözler kafamda yankılanıyor, ama kim söylediğini hatırlayamıyorum. Ses anneminki gibi geliyor, ama bunu o kadar çok kişiden duydum ki, hepsi kafamda birbirine karışıyor. Annem gibi o da beni öldürmeye çalışacak. Zamanını bekliyor, beni hazırlıksız yakalamak için mükemmel anı kolluyor.

Biliyorum. *Biliyorum.*

"Dur!" diye bağıriyorum, çenemi sıkıp ellerimi saçlarımin arasına geçiriyorum.

Koşmaya başlıyorum. Ağaçlar, geçmişimden kaçmak için Geçmişimden kaçmak için. Düşüncelerimden kaçmak için. Ciğerlerim patlayana kadar durmuyorum.

ateş ve vücudum o kadar sertleşmiş ki, tökezleyip köklerin üzerine düşüyorum.

Kar etrafımda yağmur gibi yağıyor ve beni yerinde tutuyor. Sanki donmuş eller uzanıp kollarımı, bacaklarımı ve boğazımı kavırıyor gibi hissediyorum. Nefes alamıyorum.

"Cameron, uslu dur, tamam mı?" dedi annem. Eldivenli küçük elimi nazikçe tuttu. Sanki benim tenimin sıcaklığını hissetmek istemiyormuş gibi. Beni tuhaf bir binaya götürdü, içi gri ve soğuktu. Duvarlar beton bloklardan yapılmıştı ve koridorda eski ahşap sandalyeler diziliydi. Tabelada "Kabul" yazıyordu ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum.

"Tamam anne," dedim yumuşak bir sesle ve oturdum. Annem yanıma oturmadı. Endişeli bir şekilde ayakta durdu, ayağını yere vurup saatine birkaç kez baktı.

Bir süre sonra, bir kadın ofis kapısını açtı ve annemi içeri çağırdı. Annem bana sert bir bakış attı ve "Oradan kıpırdamayın" diye mırıldandı. Sonra kapının arkasında kayboldu.

Uzun süre bekledim. Güneş dağların arkasına kaybolana ve kar tekrar yağmaya başlayana kadar. Dinlemem ve beklemem gerektiğini biliyordum, ama tuvalete gitmem gerekiyordu ve cam kapının yanında durup bir süre karı izlemeye karar verdim.

"Cameron, canım," diye bir kadın sesi duyuldu. Dönüp omzumun üzerinden baktım ve kucığında bir klipsli dosya tutan bir yabancı gördüm.

Cevap vermedim. Gözlerim onu geçip koridorda annemin çantasını gördüm. Yabancılarla konuşmamam gerekiyordu ve annem hemen oradaydı. Korku beni sardı ve koridorda kadına ve anneme doğru yürüdüm, ama o uzaklaştı. Bana bakmadı.

"Cameron, tatlım, bir dakika benimle gelir misin?" Kadın tekrar benimle konuşmaya çalıştı ve yanından geçerken kolumu tutmaya çalıştı.

Koşmaya başladım ve çığlık atmaya başladım. "Anne! Yardım et!" Bana dönmedi. Çıkışa doğru yürümeye devam etti. Beni duymuyor mu? "Anne? Anne!" Defalarca bağırdım, ama o sadece çantasını daha sıkı tuttu ve arkasından kapıyı kapattı.

O ağır kapıların sesi içimi sardı, asla tam olarak dolduramayacağım çatlaklar ve yarıklar yarattı.

Beni oraya bıraktığında, buranın yaramaz çocuklar için bir okul olduğunu fark etmemiştim. Beni terk ettiğini kabullenmem yıllarımı aldı.

Yine başkalarına açılmam birkaç yıl daha sürdü. Yılda iki kez ziyaret ederdi. Bir kez doğum günümde, bir kez de Noel'de.

Orada kaldığım süre boyunca kalbim sertleşti. Clara vardı, umabileceğim en yakın kız kardeşim gibiydi, ama benden beş yaş büyüktü ve benden çok önce ayrılmıştı. Ondan öğrendiğim tek şey, depresanlarla dünyayı unutmayı ve saçları düzgün bir şekilde örmeyi öğrenmekti. Dayaklar ve sevgisizlik beni soğuk bir insan yaptı. Sonra Clara'nın ayrılmasından sadece birkaç yıl sonra ölüm haberi geldi.

"Bizim gibiler uzun yaşamaz" demişti bana bir keresinde ve bu düşünce sık sık aklımdan geçiyordu.

Annem beni eve getirdiğinde, ben zaten on altı yaşındaydım. İçim çoktan ölmüştü.

İnsanların bana sevdiklerini veya beni önemsediklerini söylemelerini kolaylaştırmadım. Çünkü bu sözlerin, bir kez geri alındığında ne kadar acı verdiğini biliyordum. Kendi sözlerini tutmadıklarında ruhumun ne kadar parçalandığını biliyordum. Sık sık kaçardım, bazen sadece annemin umursayıp umursamadığını görmek için. Umursamıyordu.

On yedi yaşına geldiğimde, hayatımı değiştirmeye başladım, öfkemi marangozluk dersleri gibi üretken şeylere yöneltmeye başladım. Hatta Amerika'da öğretmenlik diploması almak için burs bile kazandım.

Keşke o kuş evini hiç yapmasaydım. O kaltağın beni öldürmesine izin vermeliydim. Annemi kafasına çivi saplanmış halde yatak odamın zemininde bıraktıktan sonra kederim geçici oldu. Kendimi kötü hissetmedim ve onun başından beri haklı olduğunu biliyordum.

Bende çok ciddi bir sorun vardı.

Onun kaderini saklamak çok kolaydı. Kimse o kötü kadını umursamıyordu, benim dışımda onun kaybolduğunu bildirecek kimsesi yoktu. O beni öldürmeye çalışmadan önce ayrılmam için her şeyi ayarlamıştı, bu yüzden ayrılmadan önce birkaç gün beklemek kolay oldu.

Karanlığının etrafındaki dünyaya sızması ne garip. Çok yakınındaki şeylere yayılmadan önce onu uzun süre saklayamıyorsun. Üç yıl, yeni çevreme sızmam için yeterli bir süreydi.

Bir adam beni çamurda buldu, ayakkabılarımı çalan bar serserileriyle kavga ettikten sonra dövülmüş ve kanlar içindeydim. Alkolün kötü etkisine kapılmışım. İlaçlarımla çok iyi uyum sağlıyordum. Bana doğru türden bir sarhoşluk veriyordu.

Adam yanıma oturdu ve tek kelime etmedi. Yüzümdeki kanı sildim ve tüm vücudumu saran acıya lanet okudum. Tanrım, acıyı

Acıdan nefret ediyordum. İçten ve dıştan acı çekmekten çok yorulmuştum.

Beni rahatsız edecek kadar uzun bir süre garip bir sessizlik içinde oturdu. "Ne istiyorsun? Hiç param yok," diye homurdandım ve kendimi zorlayarak ayağa kalktım, ancak acı içinde yüzümü buruşturup tekrar yere düştüm.

Adam beni dikkatle inceledi. Gözleri, benimkiler gibi, gördüğüm en donuk gözlerdi. "Yaşamak için bir nedenin yok, değil mi? Boğulan bir adamı gördüğümde anlarım," diye fısıldadı ve bu sanki bir alay gibi geldi.

Öfke kanımda dolaştı ve gömleğinin yakasını tuttum. "Senin gibi meraklı bir pisliği öldürmemi engelleyen hiçbir şey yok. Siktir git." Onu geriye attım ve ön kolumdan acı yayılınca bir çığlık attım. Bileğimdeki yaradan kan sızıyordu.

Acı çekmekten çok yorulmuştum.

Bunun sona ermesini istiyordum.

Adamın kaşları kalktı, dudaklarında boş bir gülümseme yayıldı. "Teknik olarak, sen iğrenç bir şey yapmadıkça seni tutuklayamam." Ceketinin cebine uzandı ve susturuculu bir tabanca çıkardı. Parlak siyah renkteydi, karanlıkta neredeyse görünmezdi. Kabzasına DF harfleri kazınmıştı. Kaşlarımı çattım ve onun bakışlarıyla karşılaştım. "O sarhoşların sana yaptıklarını yanlarına bırakacak mısın?" Sesi ipeksiydi, sanki onları öldürmemi ima etmiyormuş gibi, ama kesinlikle öyle yapıyordu.

Gözlerim tekrar tabancaya kaydı, ellerim dizlerimde titriyordu. "Beni nereye götüreceksin?" diye sordum, bakışlarımda güvensizlik belirgindi.

Yüzündeki ifade yumuşadı. "Seni götürmeye karar vermeden sana söyleyemem.

Kararı sana bırakıyorum."

Gözlerimi ona dikip, tabancayı aldım ve ağırlığını hissederek keyifle salladım. "Adın ne?"

Ellerini ceplerine sokarken güldü. "Vance Belerik, ama Erik diye bilinirim. Adımı ölüm ilanlarında ve bazı mezar taşlarında dışında hiçbir yerde bulamazsın." İçimi merak kapladı, ama tabancayı daha sıkı kavradım. "Ee? Ne yapacaksın?"

Bu benim için bir soru bile değildi.

Ona annemden ve yüzüne çaktığım çividen bahsedebilirdim. Gömleğimi sıyırıp, ihmal ettiğim göğsümdeki korkunç yara izini gösterebilirdim. Ama daha önce kimseyi incitmek için böyle bir silahım olmamıştı. Başkalarının suçlarının bedelini ödemelerini sağlayacak cesaretim hiç olmamıştı. Erik, bara geri dönerken beni takip etti. Bar neredeyse boştu,

beni dövdükleri dört salak ve onlara destek olan bar sahibi hariç.

Hepsini öldürdüm. Düşündüğümde daha kolaydı. Gözlerindeki korku, içimdeki derin bir şeyi yatıştırdı. Canavarı.

Ve hiç olmadığım kadar canlı hissettim.

Gözlerim yavaşça açılıyor. Karşımda karanlık ve kemiklerime işleyen bir soğukluk var, ter cildime yapışmış ve donmak üzere. Sigara dumanının kokusu ciğerlerimi dolduruyor. Kafamı yana çeviriyorum ve Teğmen Erik'i bir kayanın üzerinde oturmuş, rahatça uzun bir nefes çekerek sigara içiyor buluyorum. Bu alışkanlığı edinmem onun suçu.

"Neden kaçak moduna geçtin?" diye mırıldanıyor, dumanı dışarı verirken. Gözlerimi ona dikip, beni nasıl bulduğunu anlamaya çalışırken, omzunu kaldırıyor. "Adams beni aradı ve senin bir kriz yaşadığını söyledi." *Bu, neden burada, ıssız bir yerde olduğunu açıklamıyor.*

Gözlerimi ağaçların tepesinde gezdirip, bir zamanlar hafızamda çok canlı olan acıyı hissetmeye çalıştım. Acıyı özlemek garip bir şey. Acının yokluğu, gerçekten hayatta olup olmadığını sorguluyor. Her şeyin sadece bulanık bir rüya olup olmadığını.

Erik yeni yakılmış bir sigarayı göğsüme atar. Düşünmeden onu alıp içime çekerim.

"Beni sevdiğini söyledi," diyorum sessizce. Bu sözler midemi bulandırıyor. Annemin beni eve getirmek ve öldürmek için yıllarca terk ettiği görüntüsü sonsuza kadar aklımdan çıkmayacak.

İnsanlar özverili sevgiye muktedir değildir. Her zaman akıllarında bir takas vardır, senden istedikleri bir şey. Bunu biliyorum. *Karanlık Güçler'deki herkes bunu bilir, öyleyse neden Emery buna uymuyor?* Dişlerimi sıkıyorum.

Erik bana bakmıyor, sadece sigara içmeye devam ediyor. Belki de bu yüzden onun yanında kendimi çok rahat hissediyorum. Ne yaptığımla ya da nasıl hissettiğimle hiç ilgilenmiyor gibi görünüyor. Bu tür insanlara bir şeyleri itiraf etmek daha kolay.

"Bunun nesi yanlış? En azından seni öldürmeye çalışmayacağını biliyorsun." Erik bana kızgın gibi geliyor. Saçları yana doğru taranmış, etrafımızdaki karın içinde koyu renkte. Altın kahverengi gözleri beni inceliyor, Emery'ninkine benzer bir tonları var.

Ama bunu nereden biliyor? Benim yanımda çok masum ve hassas davranıyor. Onun gerçek yüzünü biliyorum — damarlarında akan cellat. Bugün bunu kendi gözlerimle gördüm. Fırsatını bulursa hiç tereddüt etmeden harekete geçeceğinden eminim.

"Onun bir Mavestelli olduğunu biliyor muydun?" Onu izlerken sesim alçaldı, cevabını hesaplıyordum.

Erik gözünü bile kırpmıyor. Sigara içiyor, dumanı üflüyor ve sonra iç çekiyor. "Evet. Bu hiçbir şeyi değiştirmez." Sigara izmaritini karın üzerine atıyor ve sert bir duruşla ayağa kalkıyor.

Erik'in sinirli tavrına uyum sağlayarak konuyu değiştiriyorum. "Neden buradasın Teğmen? Fury Squad'ın bir göreve hazırlandığını sanıyordum?" Saçımdaki karı temizlemek için başımın arkasını ovuyorum, ama bunun yerine kan buluyorum. *Kahretsin*. Ne zamandır kanadığımı merak ediyorum.

Erik omuz silker. "Küçük bir görevdi. Birkaç gün önce döndük, bu yüzden bu dönemki denemeleri izlemek için ben de geldim." *İzliyor muymuş?* Somurtarak bakarım. "Senin deli saçması olmadan pek bir şey yapamayız. Yeni takım arkadaşınla her küçük şeyde çıldırma. Onu da diğerlerini kullandığın gibi kullan, sadece öldürme." Ayağa kalkar ve bana uzun, sert bir bakış atar. "Siyah seviye görevlerde daha fazla kayıp veremeyiz ve önümüzde büyük bir görev var, beni hayal kırıklığına uğratma. Sana ihtiyacımız var, Mori." Elini uzatır, ben de tutarım. Erik beni ayağa kaldırır ve sırtıma bir kez vurur.

"Deniyorum, Teğmen. O çok zeki ve onu gerçekten seviyorum. Sanırım benden daha uzun yaşayacak olan o olacak." Sesim kısık çıkıyor. Dudaklarımdan ve çenemden sıcak bir şey akıyor. Kanı silemeden Erik'in gözleri burnuma kayıyor. "Ben iyiyim," diyorum. Bu noktada sesim robot gibi geliyor.

Erik önümde yürüyor ve bizi sığınağa geri götürüyor. "Buna ne kadar süre inanacaksın acaba?" diye karşılık veriyor.

Zaten sorgulamaya başladım, ona söylemeyi düşünüyorum.

Emery bunu sağladı.

EMERY

SICAK DUŞLAR herkes tarafından açgözlülükle kullanılıyor. Under'da katlandığımız onca soğuktan sonra bu beklenen bir şey. Ben de istisna değilim. Çoğu kişiden daha erken uyanıyorum ve elimden geldiğince sıcaklığı ve buharı sonuna kadar tadını çıkarıyorum.

Cameron dün gece geri dönmedi. Uykuya dalmam uzun sürdü, ama sonunda uykuya daldım. Uykum birkaç saat sürdü, ama daha fazla dinlenebileceğimi sanmıyorum, özellikle de diğerleri yataklarından kalkıp duşlara koşturmaya başladılar.

Kafeteryaya gidiyorum ve Cameron'ı oturmuş bir çörek yerken buluyorum. Buradaki yemekler Yeraltı'ndakilerden çok daha iyi. Böylesine korkunç bir ilk sınavdan sağ kurtulduğumuz için neredeyse ödüllendiriliyor olmamız rahatsız edici. İkincisinin ne olacağını düşünmek bile korkutucu.

İki fincan kahveyi masaya koyduğumda Cameron bana sert bir bakış attı. Minnettar olup olmadığını umursamadan birini ona doğru ittim. Dün geceki olaydan sonra bu sadece nazik bir jestti.

Yemek yerken hiçbir şey söylemiyor. Bree ve Damian masamıza oturmadan önce kahvesi soğuyor.

"Günaydın," diye cıvıldıyor Bree. Haftalarca sadece ben ve Cameron vardı, ikisinin de burada olmasına şaşırdım. Bree'nin gözleri berrak ve güne başlamaktan heyecanlanmış görünüyor. Yarasına göre hafif topallıyor, umarım revirde ağır kesici bulmuştur. Keşke ben de onun gibi düşünebilsem. Benimki, Wraith'in ya da Cameron'ın elinde ölmek arasında sıkışmış durumda.

Zorla bir gülümseme takınıyorum. "Günaydın."

Damian esniyor ve bu beni de esnetiyor. "Bugün ölmeye hazır mısınız?"

Cameron'ın gözleri hâlâ ifadesiz. Kollarını göğsünde sıkıca kavuşturmuş.

Bree tabağını masaya koyarken iç geçirir. "İki saniye bile olumlu olamaz mısın?" diye mırıldanır ve çayından bir yudum alır.

Damian, ne yapacağına karar vermeye çalışır gibi çenesini kaldırır. Tabağımdan bir parça domuz pastırması alıp ona uzatırım, çünkü erken kalkanlar hepsini çoktan yemiştir. "Al. Öldürülmeden önce iyi bir şeyler yesen iyi olur," diye şaka yaparım.

Beni bir süre düşündükten sonra gülümser ve teklifimi kabul eder. "Gördün mü? Emery anlıyor." Bana göz kırpar. Umarım bu, şimdilik ateşkes ilan ettiğimiz anlamına gelir.

Bree başını sallar ve güler. "Huzur içinde yemek yiyebildiğim sürece umurumda değil."

Cameron öfkeyle nefes alır ve dikkatimi çeker. Gözleri yarı açık ve Damian'a öfke dolu bakışlar atmaktadır. "Ona bir kez daha göz kırparsan, gözünü oyacağım." Damian'a alaycı bir şekilde göz kırpar ve sözlerini vurgulamak için son cümleyi söyler.

Damian irkilir ve hızla yemeğine bakar. *En azından Cameron'dan korkması gerektiğini biliyor.* İş o noktaya gelirse, ikisinden birini öldürebilir miyim emin değilim, ama Cameron tereddüt etmez. Karanlık Güçler için yararlı olması dışında hiçbir şeyi umursamıyor.

"Sence ikinci denemeyi ne zaman açıklayacaklar?" Bree tabağını kenara iterek konuyu değiştirir.

Cameron'a bakıyorum, çünkü bu konuda en ufak bir fikri olan tek kişi o. Gözlerimi hissediyor ve bana bakıyor. "Meydan okumanın ne olduğuna bağlı. Adams öğle yemeğinden önce ya da dün geceki gibi deneme başlamadan birkaç dakika önce açıklayabilir." Siyah yüzüklerinden birini çıkarıyor ve sıkılmış bir şekilde masanın üzerinde topaç gibi döndürüyor.

Yüzüğün yarattığı titreşimler boynumda ürperti yaratır. "Bu sefer savaş bıçakları dışında başka silahlar da alacak mıyız?" diye fısıldarım, bize en yakın masaların bizi duyabildiğini ve bazılarının bize baktığını fark ederek. Mori'ye soru sorabilmemiz haksızlık. Bu sadece onların bize olan öfkesini artırıyor.

Cameron omzunu kaldırır ve gözleri benimkilere bakar. Soğuk kahve fincanına bakmadan önce gözlerinde bir anlık bir özür ifadesi belirir. Parmağını fincanın kenarına sürer. "Genellikle ikinci turda tüfek ve tabanca alırsınız, ama bu her yıl değişir, bu yüzden fazla umutlanma."

Masamız sessizleşir, ama birkaç dakika sonra Drill Çavuş Adams tüm salona seslenir. Bu adamın kötü sırtışına rağmen, her gittiği yere korku yayılır; tek paylaştığı kötü haberlerdir.

"Dikkat, öğrenciler. Sadece elliniz kaldı ve ilk denemenin finalini uygulamak için patlatılacak iz sürücü yok, bu yüzden seçmenize izin veriyoruz.

ikinci deneme için takımlarınızı oluşturun. Her takımda beş üye olması gerekiyor. Ben olsam, onları akıllıca seçerdim, çünkü bu denemede sadece dört takım finale kalacak. Hiçbir takım arkadaşı geride bırakılmayacak. Bu, takımınızdaki her öğrencinin, ölü ya da diri, sizinle birlikte çizgiyi geçmesi gerektiğı anlamına gelir. Ancak herkes bir şekilde orada bulunmak zorundadır, aksi takdirde takımınız elenecektir." Sesi kafeteryada yankılanır. Sadece çatal bıçakların masaya konma sesi ve birkaç dehşete kapılmış öğürme sesi, öğrenciler arasındaki sessizliğı bozar.

Yani, birinci turda öğrenciler arasındaki iyi niyet ve ateşkesi parçaladılar ve şimdi bizden bunları yeniden bir araya getirmemizi mi bekliyorlar? Zalimce.

Adams kötücül bir şekilde sırttı. "Silahlar gece yarısına beş dakika kala dağıtılacak. O zamana kadar takımınızı organize edin ve hazırlayın." Masadan indi ve odadan çıkarken birkaç sağ kolu onu takip etti.

Dikkatimi tekrar masamıza çeviriyorum.

Damian kekeler, "Yani bu kadar mı? Bir kişi ölüirse, tüm takım..."

Cameron elini boynuna götürür ve eliyle patlama hareketi yapar. "Ölmüş olurlar, ama sadece cesetlerini kontrol noktasına sürüklemesiniz," diye cevaplar sıradan bir şekilde.

Bree'nin yüzü solmuş, Damian ise bir kez olsun konuşamıyor gibi görünüyor. Diğer öğrenciler de aynı fikirde olmalı ki, birkaç saniye sessizlik hakim, sonra ortalık karışıyor.

Çoğu insan, dün acımasızca ortadan kaldırılan ittifaklarını yeniden kurmaya çalışıyor. Arnold ve Wraith'in en çok insanın kendilerine katılmak için yalvardığına şaşmamak gerek. Dün düzenlediğimiz pusuda bazı arkadaşlarını kaybettiler, ama yine de yeni üyelerle kolayca ikiye bölünebilecek güçlü bir gruba sahipler.

Wraith'in gözleri Cameron'a odaklanmış durumda. O adamın bakışlarında keskin bir karanlık dolaşıyor. İntikam ya da belki de gurur. Arnold daha az üzgün ve daha çok güç düşkünü görünüyor, ayaklarının dibindeki insanlarla doyuma ulaşmış gibi.

Wraith ayağı kalkıp, onunla konuşmaya çalışan tüm öğrencileri görmezden gelerek bize doğru yürürken boğazımda bir düğüm oluşur. Bree keskin bir nefes alır ve koltuğına çöker. Omuzlarımı düzeltir ve masanın altında yumruklarımı sıkarım.

Wraith yanına oturduğunda Cameron sırtlıyor. İki adam yan yana, sıradan insanlar arasında gladyatörler gibi görünüyorlar. Omuzları geniş, birbirlerini ölçerken çenelerindeki kaslar geriliyor.

"Sen ve o cüce bizim ekibimize katılmalısınız," diyor Wraith kendinden emin bir şekilde, gözleri sonradan aklıma gelmiş gibi bana kayıyor. Onu kolayca göz ardı edilebilecek bir bakışla süzdüm. Yaptığı onca şeyden sonra bizim onlarla ortak olacağımızı gerçekten düşünüyor mu? Cameron'ın sırtına sapladığı savaş bıçağından bahsetmiyorum bile.

Adi herif.

Cameron ayağını Wraith'in bacaklarının arasındaki sandalyenin kenarına koyar ve sandalyeyi tekmeler. Wraith geriye doğru uçar ve yere düşer. Yalakaların hayret nidaları dışında tüm kafeterya sessizliğe bürünür.

Wraith bir saniye içinde ayağa kalkar, öfkeyle Cameron'a yaklaşır ve ona yumruk atacakmış gibi davranır. Arnold masasından kalkar ve kavga çıkacakmış gibi buraya doğru yürümeye başlar. *Kahretsin, bu kötü.* Bree ve Damian kalkar ve masadan birkaç adım uzaklaşır. Ben oturmaya devam ederim ve burada ihtiyacım olursa diye sakladığım yedek bıçaklardan birini kınından çıkarırım. Wraith bana temkinli bir bakış attığında bıçağı daha sıkı kavrarım.

"Orada ne var, cüce?" diye bağırır, sağlam elini masaya vurur ve bana uzanır. Cameron daha hızlıdır, Wraith'in başının arkasını yakalar ve alnını masaya vurur.

Wraith, vücudu masanın kenarından kayarken inler. Cameron, yakasından tutup onu kaldırır ve gözlerine bakarak, "Çık git buradan, yoksa seni çıplak ellerimle öldürürüm," diye mırıldanır. Wraith, Cameron'ın sesindeki saf küçümseme karşısında korkuyla gözlerini genişletir.

Arnold, arkadaşının tarafını tutar ve bize alaycı bir şekilde bakar. "Hepiniz öldünüz." Cameron'ın ayaklarına tükürür ve masalarına geri döner.

Cameron'ın gözleri öfkeyle doludur. Bana başını sallar. "Gidelim." Damarlarımda dolaşan adrenalın yutkunurum ve onu takip etmek için ayağa kalkarım. Diğerleri bizi daralmış gözlerle izlerler ve sonra takımları belirleme çılgınlığına devam ederler.

Cameron'ın ceketinin arkasını çekerek omzunun üzerinden dikkatini çekerim. "Kalıp bir takım kurmamız gerekmez mi?" Terli avuçlarımı pantolonuma silerim, kalbimin gürültüsünü yatıştırmaya çalışırım. Takım görevlerine alışkın değilim. Hayatımı ve güvenimi başkalarına teslim edemem.

"Kiminle birlikte olacağımız önemli değil. Orada ölmemize izin vermeyeceğim," diye mırıldanır, revirin bulunduğu koridorda ilerlerken önüne bakar. Cameron bizi bir kapı ilerideki eğitim odasına götürür. Kaşlarım kalkar. *Neden oraya giriyoruz?*

Buradaki ışıklar loş, ama yine de bu silah odasının ne kadar sağlam ve yeni olduğunu görebiliyorum. Sanki yıllardır hiç dokunulmamış gibi görünüyor, ya da Karanlık Güçlerin temizlik ekibi çok titiz çalışıyor. Atış poligonunun sonundaki mankenlerde sadece birkaç çizik var ve zeminde Under üssünde olduğu gibi çok sayıda leke ve iz yok.

"Daha önce bu denemeyi yaptın mı?" diye soruyorum, tüfeklerin etrafında dolaşırken. Under'da gördüğüm gibi modifiye edilmiş, beyaz detayları olan gümüş renkli bir ACE 32 var. Ona çekiliyorum ve bu gece muhtemelen öldürmek için ateş etmek zorunda kalacağım için nişanımı gevşetmeye karar veriyorum. Tekrar uzun menzilli bir silaha sahip olmak iyi hissettiriyor, ama bu diğerlerine de avantaj sağlayacak.

Cameron iki yelek alır ve ben farkına bile varmadan birini bana fırlatır. Yeleği yakalar ve ona hoşnutsuz bir bakış atarım.

"Evet, aslında. Ve doğru şekilde hazırlanan akıllı öğrenciler kazanma şansının en yüksek olduğunu biliyorum. Rafta duran bandı al ve ellerini sar. Yeleği de giy," diye dalgın dalgın emir verir. Gözleri silah masalarını bir şey arar gibi tarar.

Dediğini yapıp avuç içlerimi tıbbi bantla sarıyorum, ama buradaki işimiz bitene kadar yüksek kaliteli yeleği giymemeye karar veriyorum. "Bu şeyleri denemelerde yanımızda götürebilecek miyiz?" diye soruyorum, denemenin ne olduğunu öğrendiği için tamamen yeni bir zihniyete girmiş gibi görünmesi beni tedirgin ediyor. Metodik bir şekilde hareket ediyor, botuna sokmak için fazladan bir bıçak ve yedek bir şarjör alıyor.

Cameron başını sallar. "Silahlar da dahil," der daha sessiz bir sesle.

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "O zaman Adams neden bir şey söylemedi?"

"Karanlık Güçler, risk alan askerleri ödüllendirir. Hevesli olanları. Takımlarının hayatta kalması için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olanları, bu hile yapmak anlamına gelse bile."

Tahmin etmeliydim. "Karanlık Güçler, şüpheli olmayan hiçbir şey yapmazlar, değil mi?" Gözlerimi elimdeki ACE 32'ye indirdim. Bizim gibiler için uygun bir yer. Dünyanın karanlık yüzünde hiçbir şey adil değildir. Şaraplarına koyduğum bir şişe zehirle dört muhafızı öldürdüğüm zamanı düşünüyorum. Patronları tarafından ödüllendirildiklerini sanıyorlardı. Zavallı aptallar.

Cameron gülüyor, sesi derin ve gözlerimi ona çekiyor. Gülümsemesi zayıf, ama yine de hayranlık duyuyorum. "Şüpheli işler bizim işimiz. Ya kafirler gibi kirli işlere bulaşırsın ya da Karanlık Güçler seni yutar, güzel kız."

Ona sert bir bakış atıp tüfeğimi kaldırıyorum ve atış poligonunun sonundaki mankenleri hedef alıyorum. "Bana Severance Executioner adını aziz olduğum için vermediler *Mori*," diye mırıldanıyorum ve tetiği çekiyorum. ACE 32, ucundaki susturucu sayesinde sessizce ateş ediyor ve mermi havada güzelce süzülüyor.

Mermi alınının ortasına isabet ettiğinde ilk mankenin kafası patladı. İkincisinin omurgasına doğrudan bir darbeyle kafasını kopardım ve üçüncüsünün kalbini parçaladım.

Bir elimle tüfeği sıkıca kavrar, diğer elimle yanımdaki masanın üzerindeki tabancalardan birini kapar ve arkamdaki balistik mankenin boğazına doğru tetiği çekerim.

Cameron kollarını kavuşturmuş, ama beni izlerken bakışlarından şehvetli arzuyu gizleyemiyor. Duvardan iterek bana doğru dönüyor, vücudu benimkine bir santim uzaklıkta. Kokusu beni boğuyor ve keskin bir nefes alıyorum. Bana *neredeyse* dokunması beni çıldırtıyor. Tek istediğim, acımasız ellerinin tekrar tenime dokunması.

"Ama sen bir azize gibisin, Em. Sorun da bu. Bir oturuşta yiyip bitirebilecek kadar tatlısın. Öldürebiliyor olman, bir yoldaşını kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bildiğin anlamına gelmez. Yaptığın korkunç şeylerin acısını çekmek. Dışarıda, medeniyette, sana verilen kötü insanları öldürüyordun. Burada ise, öldürmeyi *seçtiğin* insanların canını alacaksın. Senin gibi hayatta kalmaya çalışan öğrencilerinkini. General Nolan'ın peşine gönderdiği herifinkini. Buna dayanabilir misin?" Cameron yavaşça etrafımda dolaşıp tekrar önüme gelene kadar yürüyor ve gözlerimin içine bakıyor.

"Dün hayatlar sonlandırdım ve bebek gibi uyudum, yoksa çoktan unuttun mu?" Yalan söylüyorum. Berbat bir şekilde uyudum. Ama hayal kurmak ve kendimi soyutlamak, zihnimi düzgün tutmak için bildiğim tek yöntemler. Reed bana bunu öğretti ve bu beni kendimden kurtardı.

Başını eğip sıırttı. "O zamandan beri içinde bir boşluk var. Gözlerinde suçluluk duygusunun biriktiğini görebiliyorum. Sadece bunu kabullenmemeyi seçiyorsun. Ayrılık seni hayatta tutacak, en azından bunu yapacak kadar akıllısın."

Alt dudağımı ısırıyorum. Bunu nasıl görüyor? Bana bakarak tüm bunları bilmesi beni rahatsız ediyor. O kadar şeffaf mıyım? Öyle olmaya çalışmıyorum. Onun kadar kalpsiz olamıyorum. Onun gibi her şeyimi kaybetmedim.

"Gördün mü? Senin sorunun bu. Kalbini sanki sana bir şey kazandıracakmış gibi savuruyorsun. Başkalarına değer vermek sana *hiçbir şey* kazandırmaz. Bu konuda ilk hayal kırıklığını ben yaşatayım.

hayal kırıklığın olayım. O parçanı kaybedeceksin. Er ya da geç olacaksa, en azından denemeler bittiğinde benden daha iyi durumda olmayacağın için, erken olması daha iyi. Bu sözleri duygusuzca söylüyor.

Yere bakıp onun bakışlarından kaçmaya çalışıyorum, ama soğuk parmakları çenemi buluyor ve başımı ona doğru çeviriyor.

"Burası iyi bir yer, Em."

"Gerçekten mi? Çünkü pek iyi görünmüyorsun, Cameron. Benim hiçbir şeyi anlamadığımı söylüyorsun, peki ya sen? Ben de senin içini görebiliyorum, biliyorsun." Sözlerime sanki vurulmuş gibi geri çekilir ve gözlerini kısar.

Aramızdaki mesafeyi açmak için bir adım geri atarım, ama o da hemen mesafeyi kapatır ve beni duvara dayar. O başını duvara yaslayıp dudakları kulağıma değene kadar eğilir ve fısıldar, "O kurnaz diline dikkat et." Nefesi boynumu ısıtır ve tüm vücuduma sıcaklık yayılır.

"Yoksa ne olur?" diye sorarım yumuşak bir sesle, yanağımı ona doğru çevirerek tenlerimiz birbirine değene kadar.

Cameron'un boğazı titrerken, parmaklarını yavaşça benim parmaklarımla birleştirir ve elimi belimin arkasına getirir. Dudaklarımın üzerine fısıldayarak, "Dersini alana kadar seni cezalandıracağım. Artık konuşamayana kadar." der.

Gözleri dudaklarıma kayarken, elimi tutan eli gevşer.

"Şimdi şefkatli olmak mı istiyorsun? Dün gecedен sonra mı?" diye soruyorum acımasızca ve sonunda soğukkanlılığı kırılıyor.

"Bu şefkat değil. Bu açlık."

O, cinsel arzularına teslim olur ve sanki ilk ve son öpücüğüymüş gibi beni öper. Bir eliyle boğazımı okşarken, diğer eliyle elimi arkamda sıkıca tutar. Sözüne sadık kalan Cameron, beni tutkuyla tüketir. Dudaklarımız aynı ritimde hareket eder ve kalplerimiz birbirimizin göğsüne vahşice çarpar. Onu herkesten daha iyi tanıdığımı hissediyorum, ama aynı zamanda hiç tanımadığımı da.

Dili ağzımın içine dalıp her santimimi keşfederken dudaklarımdan bir inilti kaçıyor. Elleri de onu takip ediyor, bileğimi bırakıp sanki bana ilk kez dokunuyormuş gibi vücudumun kıvrımlarını ve çukurlarını okşuyor. Bu sefer daha nazık, başparmağı göğsümün kenarını izlerken neredeyse hüzünlü.

Cameron başını geri çekip dişlerini sıkıyor. Boynundaki damarlar belirginleşiyor, sanki ikimizin arasındaki her şeye kendini kaptırmamak için kendini zor tutuyor.

bu duyguya kapılmamak için kendini zor tutarken boynundaki damarlar belirginleşir.

Dudaklarımı boynuna bastırıp kollarımı yavaşça gövdesine doladım, parmaklarımı kaburgaları boyunca gezdirdim. Ben "Neden korkuyorsun Cam? Ben sadece bir kadını. Sen sevmekten acizsin, unuttun mu?" diye fısıldadığımda titredi.

Vücudu kaskatı kesilir ve bir an için, küçük zeka savaşımızı kazandığımı düşünürüm. Ama burnunu burnuma yaklaştırır ve ruhuma bakar. "Sonunda seni bağışlayacağımı düşünüyorsun, değil mi Emery? Son şarkı söylenene kadar kırılğan parçalarını bir arada tutmaya çalışıyorum. Sen son gördüğün şey ben olana kadar."

O kadar da kötü bir manzara değil, diye düşünüyorum, soğuk titreme damarlarıma girmesin diye uğraşarak.

Onu tekrar öperken dudaklarından güldüm. "Ne şairsin. Korkarım delirdin," nefes nefese söyledim. O inleyerek beni duvara itti, saçımı yumrukladı ve tenime ateş saçtı.

Cameron elini gömleğimin altına sokar ve göğüslerimi okşar. "Sadece sen beni bu çılgınlığa sürükleyebiliyorsun. Sana yapmak istediğim şeyler hayvani." Pantolonumun fermuarını açarken alt dudağımı ısırır. Dişlerinin acısıyla inlerim, ardından dilinin yumuşak dokunuşuyla.

Beni bir kez daha öper, sonra geri çekilir ve gözlerime bakarak önümde diz çöker. Ben sırtımı duvara dayayarak ayakta kalırım.

"Kıpırdama," diyor, pantolonumu indirirken ve benim tahrik olduğumu görünce inliyor. "Vücudun benim dokunuşuma ne kadar aç, bak sevgilim." Parmağını yarıklarımın arasına sokuyor ve klitorisime kadar ovuşturuyor. Çenem gevşiyor ve ellerimi duvara dayayıp, saçlarını tutarak ağzını zonklayan merkezime zorla sokmamak için direnmeye çalışıyorum.

Cameron bana bakar, gözleri o kadar sevimli ki içimde bir şeyleri uyandırır. Tek yaptığı, uzun zamandır öldüğünü sandığım şeyleri ortaya çıkarmak gibi görünüyor.

Gözlerini benden ayırmadan dudaklarını merkezime getirir ve dilini amımın içinde gezdirir. Ağzını klitorisimin etrafına kapatır ve sanki bir zevki tadıyormuş gibi gözlerini kapatır. Sonra uyluklarımı kavrayıp dilini içime gömerken düşük bir inilti çıkarır.

Zevk içimi kaplarken dizlerim titreyerek haykırıyorum. Cameron, sanki gerçekten aklımı kaybetmemi istiyormuş gibi merkezimi yalıyor. Ellerim onun güzel, yumuşak saçlarını buluyor ve o beni vahşi bir hayvan gibi emip yalarken kalçalarım hafifçe sallanıyor.

Hızla doruğa ulaşıyorum ve o beni tamamen yutarken çığlık atmamak için dişlerimi alt dudağıma geçiriyorum.

Benim boşalmamı açgözlülükle yalıyor ve ben onun ellerinde kıvranıp nefes almam için bana bir dakika vermesini yalvarana kadar durmuyor.

Cameron sonunda durur ve dudaklarını yalar, ben ise duvarın aşağısına kayarak kığım sparring matına değene kadar kayarım. Nefesim düzensizdir ve beni bir saldırı tüfeği kadar hafıfmişim gibi kaldırdığında nefesim kesilir.

"Ne yapıyorsun?" diye nefes nefese soruyorum, elimi göğsüne bastırarak. Beni dövüş bıçaklarının bulunduğu masanın üzerine koyarken, şehvetle dolu gözleri benimkilere bakıyor. O abanoz bıçağı eline aldığıında, nabzım hızlanıyor ve damarlarıma korku doluyor.

"Ağlayana kadar seni becereceğim, ama kendimi kaybedersem diye" — bıçağı elime koyar — "benimle güvende hissetmeni istiyorum Em. En azından bir kişinin benimle güvende hissetmesini istiyorum" diye fısıldar, gözleri kaçır, acı çekiyor.

Onun itiraflıyla göğsümde bir acı dalgası yayılır. Onun için savunmasız olmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum. Cameron savunmasızlık *göstermez*.

Bıçağı alıp ona güven verici bir gülümseme atıyorum. Duruyor, başparmaklarını pantolonuna takıyor ve sanki bir kurbanmışım gibi masanın üzerinde uzanmış bedenime bakıyor. Gözlerimi ondan ayırıyorum, benim için hiçbir şey hissetmediğini bilmek kalbimin yüzeyine mantıksız duyguların yükselmesine neden oluyor.

Bu sadece seks.

Bir an sonra, pantolonunun yere düşme sesi bakışlarımı tekrar ona çevirir. Penisini zonkluyor ve ucundan ön sıvı sızıyor.

Onun kendini yumruklaması ve ucunu benim girişime hizalamasını izlerken dudaklarımı yalıyorum. Cameron içime girerken saçları alnına düşüyor. Kalınlığıyla beni açarken kaşları çatılıyor ve ağzı açılıyor. Basınç ve zevk karnımı doldururken sırtım kavisleniyor.

"Siktir, sikimi çok sıkı sarıyorsun," diye inliyor, kalçalarını benimkilerle aynı hizaya getirirken dudaklarını köprücük kemiğıme bastırıyor. Boynuna inliyorum. Hiç kimse beni onun doldurduğu kadar doldurmamıştı. Kalçalarım ona doğru itiliyor, hareket etmesini ve beni boşaltmasını istiyor.

Cameron gülüyor ve çenemin arkasındaki yumuşak deriyi ısıırıyor. Benim çığlıklarına boyun eğiyor ve içime girmeye başlıyor. Bacaklarım beline doluyor ve parmaklarım omuzlarına gömölüyor.

Beni bu kadar şefkatle kucaklaması ama kalçalarını bu kadar acımasızca itmesi, zihnimdaki her düşüneyi ekseninden saptırıyor. Onun her parçasını istiyorum.

Onun günahkar bedeninin her damlasını, onun ölümcül dokunuşunu.

Hepsini istiyorum.

Parmaklarım saçlarını okşuyor, avuçlarım nazikçe yanaklarına dokunuyor, o ise üstümde ağır ağır nefes alıyor. Bilge gözleri benimkilerle buluşuyor ve kalbini buzla kapatan donukluk biraz eriyor. Yavaşlıyor, önce sevgiyle ruhuma bakıyor, ama sonra bakışlarında yavaşça korku belirliyor.

Hızla göğsünü göğsüme yaklaştıır. Sıcaklık ve kokusu beni sarar.

"Bana  yle bakmandan nefret ediyorum," diye kulağıma fısıldadı, sesine o soğukluk geri dönmüştü. Bana sertçe girdi, ben de  ı lık attım. Ne oldu lan?

Derin bir nefes alıp omzunu ısıdırırım.

O homurdanır ve titreşim göğsümden geçip kalbime ulaşır. "*Seni* korumak zorunda kalmaktan nefret ediyorum," diye ba ırır ve bu beni korkutur. Sonra daha yumuşak bir sesle, "Sen başıma gelen en kötü şeysin," der. Sesi kırılır.

"Cameron." Sesimin bu kadar  zg n olmasından nefret ediyorum. Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışıyorum.

"Bu seni son kez beceriyorum. Bir daha bana dokunmanı istemiyorum. *Bundan nefret ediyorum.* Ellerinin tenimde hissettirdiğı duygudan nefret ediyorum," diyor alçak, küçümseyen bir sesle. Kolları omuzlarımı sarıyor ve göğsüm onun göğsüne de ene kadar beni kaldırıyor.

"Senden nefret ediyorum," derim, gözyaşlarımı tutmaya çalışarak onu kendimden uzaklaştırmaya  alışırm, ama kolları beni sıkıca sarar. "Senden nefret ediyorum! Bu psikopat yeraltı dünyasında seninle birlikte olmak istediğimi mi sanıyorsun?!" Bana verdiğı bıçağı düşürürüm ve yumruklarımı kaburgalarına vururum.

Beni bırakmıyor; sadece masadan kaldırıyor, penisi hala içimde sert bir şekilde duruyor ve beni tutmaya yardımcı oluyor, beni karanlık bir köşeye taşıyor. Sırtını duvara dayıyor ve yere oturana kadar kayıyor, ben de kucağında kalıyorum.

Aramızdaki ba  beni daha da  fkelenendiriyor. Ne halt ediyor bu adam?

Onun sıcak ve soğuk tavır değişikliklerinden bıktım artık. *Kendini sabote eden pislik.*

"Cameron, bırak beni," diyorum sert bir sesle.

Kollarını gevşetip yanlarına indirir, ama alnı omzumda kalır. Birkaç saniye sessizlik devam eder. Duygularım kafamın içinde ateş gibi yanar.

"Benden nefret etmiyorsun, Em. Sorun da bu, anlamıyor musun?" diye mırıldanıyor. Neden bunu bu kadar üzgün bir şekilde söylemek zorunda? Nefesi boynumda sıcak ve omurgamdan aşağı ürpertiyor.

İçimde derinlerdeki penisinin nabzını hissederek yutkunuyorum ve yavaşça omuzlarını geri itiyorum, ta ki başını kaldırıp duvara yaslanana kadar. Gözleri yarı kapalı ve içimi delip geçiyor, kırık ve yaralı, ama yüzünde zayıf bir gülümseme var.

"Seni mahvedeceğim. İçinde kalan son ışık parıltılarını da çalacağım." Bakışlarında bir sertlik belirir. Taş kalpli bir adamın kararlılığı. "Bana umutsuzluktan başka bir şey getirmedi."

Ayağa kalkarken, gözyaşlarım düşmeden önce öfkeyle gözlerimi kırıştıyorum.

Elleri sertçe kalçalarımın ineri ve beni yerinde tutar.

Gözlerimiz birbirine kilitlenir. *Ne cüretkarlık ama.*

Düşüncemi netleştirmek için ona yaklaşıyorum. "Senden hoşlanmıyorum *Mori*. Sen tam bir pisliksin."

O sırtıyor, ama yüzünde bir anlık acı belirliyor. Cam iki parmağıyla göğsümü dürtüyor. "Çekil üstümden."

Alt çenem titriyor ve kalbimin duvarlarını bir kez daha kapatmaya zorluyorum. Onu hayatıma aldığım için kendimi çok aptal hissediyorum. Onun acımasız ve aşağılık olduğunu biliyordum. Onun tamir edilemeyecek kadar kırık olduğunu biliyordum... Öyleyse neden? Neden hala bu kadar acı veriyor?

CAMERON

Hiç bu kadar ölüm arzulamamıştım. O gözler. Bana sanki gerçekten bir canavar gibi bakışı... Ölmek istememe neden oluyor.

Hap şişesini sallayarak beş tane hap çıkarıyorum ve daha hızlı etki etmeleri için çiğniyorum.

Hiçbir şey hissetmek istemiyorum. Onunla tanıştığımdan beri, istemediğim duygularla boğuşuyorum.

Siktir... *Ne yapıyorum ben?*

EMERY

Yıllardır yaşadığım ilk şans sonunda ayağıma geldi. Bree ve Damian, benim kışlaya dönmemi beklediler ve Cameron'la birlikte bir takım kurmak istediklerini söylediler. Kabul ettim, çünkü denemelerin geri kalanında düşmanım olacağını düşündüğüm bu ikisi, sonunda tanıdıklarım olmuştu.

Tabii ki, Cameron'ın yelekler ve silahlarla ilgili paylaştığı sırrı onlara anlatmak zorunda kaldım. Silah odasına girdiğimizde, onun hala burada olmadığını görünce rahatladım.

"Bunu yapabileceğimizden emin misin?" diye sordu Bree tereddütle. Gözleri siyah mat bir tabancaya takıldı.

Başımı salladım. "Siren çalmadan yeleği giyebildim ve tabancayla da denedim. Diğerlerinin dikkatini çekmemek için daha küçük seçenekleri tercih etmeliyiz." Damian, beyaz yeleklerden birini heyecanla giyip bir tabanca ve ayak bileği hançeri aldığı anda yüzünde geniş bir gülümseme belirir. Gözleri keskin nişancı tüfeğine takılır. Ne yazık ki, onu yanımızda götürmek için çok büyük.

"Keskin nişancılık eğitimi mi aldın?" diye soruyorum inanamadan, az önce üzerinde seviştiğim bıçak masasına bakmamaya odaklanarak.

Damian gururla çenesini kaldırır. "Altı aydır eğitim kampında olan bizler, senden çok daha fazla eğitim aldık, çaylak," diye azarlar. Bree gülümseyerek başını sallar ve elindeki siyah tabancayı dener.

"İlk geldiğinde nasıldı?" diye soruyorum, parmağımı beyaz ve gri benekli KA-BAR'ın üzerinde gezdirirken. Karla iyi uyum sağlaması gerekir ve masadaki tek beyaz bıçak bu, bu yüzden elimdeki bıçakla değiştiriyorum.

"Şey, ilk geldiğimizde yüzün üzerinde kişiydik... *çok* daha fazlası. İlk birkaç hafta en kötüsüydü, çünkü bize yemek, yatak, her şey için savaştırdılar," diyor Bree ve bu anıyı hatırlayarak yüzünü buruşturuyor. Gözlerim büyüyor ve o başını sallıyor. "Evet. Bu, aramızdaki zayıfları ayıklamak için kullandıkları ilk yöntemdi. Sonra işler benim hayal ettiğim

ancak, orduda hiç bulunmadığım için karşılaştıracak bir şeyim yok."

Damian ekliyor: "Burada kimlerin askeri deneyimi olduğunu tahmin et." Sesi alaycı ve ben hemen aklıma gelenleri söylüyorum.

"Arnold ve Wraith." İsimleri dilimde ekşi bir tat bırakıyor.

"Bingo." Bana parmak tabancası yapar.

Gözlerimi devirip gülümsüyorum. Damian ve Bree'nin kaç yaşında olduklarını merak ediyorum. Benim yaşlarımda görünüyorlar, ama daha genç de olabilirler. "Kaç yaşındasınız? Sanırım hiç resmiyetten öteye geçmedik." Kafamın arkasını ovuşturuyorum. Muhtemelen benim yaptığım kadar garip bir durum değildir, ama insanlarla sohbet etmeye alışkın değilim. Hayatımın yarısını Reed ile geçirdim ve ara sıra yaşadığım kaçamaklar dışında başka bir şey yok.

Bree, Damian'ın koluna kolunu doladı ve başını onun omzuna yasladı. "Eğer bilmiyorsan, biz bir nevi birlikteyiz." Başımı salladım. Bu oldukça açıktı. "Aslında ikimiz de Bostonluyuz. Ben yirmi, o yirmi iki yaşında." Ona gülümsedi. Damian'ın ona baktığında gözlerinin yumuşadığı hali, her kızın sevilmek istediği haldi.

"İkiniz de aynı anda mı getirildiniz?" diye soruyorum. Bunun olasılığı ne kadar?

Damian cevap vermeden önce birbirlerine bakışır. "Evet, orada da ikiliydik. Ne yaptığımızı sorma, sana söyleyemeyeceğimizi biliyorsun."

Tanrım, sadece hayal edebiliyorum.

"Ya sen, Emery?" Bree, silah deposundan son seçimlerimizi yaptığımızdan emin olduktan ve kimse şüphelenmeden kışlaya geri dönmeden önce sorar.

"Ben sadece insanları öldürürken yakalanan zengin bir pisliğin kızıyım."

Kendi babası tarafından ihbar edildi. "Yirmi dört yaşındayım."

Koridora döndüğümüzde ikisi de düşünceli bir şekilde başlarını salladılar. Gülümsemeleri çok rahat ve gevşek görünüyordu. Under'daki herkes bir şekilde geçmişini geride bırakmak zorunda kalmıştı. Bu bana da belki benim de yapabileceğim umudu verdi. *Belki artık cellat olmak zorunda değildim.* Bu düşünceyle dudaklarım gülümsedi. Gözlerim, sırtını duvara dayamış sigara içen Cameron'a takıldı.

Gözleri ikisini de tarar, beni görmezden gelir ve başka yöne bakar. *Tam bir çocuk.* Ona söylemek istediğim çok şey var, ama bunun bir işe yaramayacağını bildiğim için yanından geçip giderim. Bree ve Damian, beni takip ederken birbirlerine

tereddütlü bir bakış atarak beni takip ediyorlar. Cameron'ın ayak sesleri arkamızda yankılanıyor.

Öğleden sonra, kalan öğrenciler takımlarını belirlerken yavaşça geçer. Eminim bizim takım, son kalan kişiyi alacak. Hiçbirimiz bunu umursamıyoruz, bu yüzden elimizden geldiğince dinlenip bekliyoruz.

Akşam yemeğini bitirdiğimizde, benim boyumda bir öğrenci masamıza yaklaşır. Yüzünde sert bir ifade vardır ve gergin görünmektedir.

"Geriyeye sadece ben kaldım," diye mırıldanır ve gözlerini omuzlarımızdan ayırmaz. Saçları açık kahverengi, kısa ve kıvrıkcıktır, yanaklarında ve burnunda çiller vardır. Yüzyılın en masum genç adamı gibi görünür. Onu Under'da birkaç kez görmüştüm. Onu hatırlamam bir saniye sürer. Ah, o da benim gibi genellikle kütüphanede olan çocuk. Her zaman kendine saklanır.

Tanrım, ilk denemeden nasıl kurtuldu ki?

Cameron ona soğuk bir bakışla bakıyor, bu da zayıf adamı daha da içine kapanık hale getiriyor gibi görünüyor.

Herkesin tuzlu selamlarına bir nefes veriyorum.

"Adın ne?" Gülümserim ve yanımdaki koltuğu işaret ederim.

O, kabul edip oturmadan önce bir an duraksıyor.

"Bryce. Hepinizin adını zaten biliyorum, kendinizi tanıtmaya gerek yok." Masadaki herkese tereddütlü bir bakış attıktan sonra tekrar başını eğdi. Bryce'ın, düşmemesi için gözlüğü gibi başına bağlanmış büyük, dairesel bir gözlüğü vardı. İnanılmaz derecede zeki görünüyordu.

Burada öğrendiğim kadarıyla, zeka çok önemli. Her şey kas gücü değil. Sonuçta, onun hala hayatta olmasının bir nedeni var.

"Peki, Bryce, gruba ne sunabilirsin?" Damian sert bir şekilde sorar. Bu, Bree'nin ona kaşlarını çatmasına neden olur, ama o da Bryce'ın burada olmasına biraz çekiniyor gibi görünüyor. Bu konuda bir seçeneğimiz yok.

Bryce'ın gözleri büyür ve başını sallar. "Savaşmak veya insanları öldürmek konusunda pek iyi değilim. Yani doğrudan değil." Sesinde yumuşak bir ton vardır. Bu, şimdiye kadar çekingen bir hava yaydığı için biraz ürkütücüdür.

"Tanrım, sen insanları zehirliyorsun, değil mi?" diye patlar Bree.

"Evet, ama denemelerde başkalarını zehirlemek zor. Yani, silahlar ve bıçaklar ile ölümcül bir şişe tam olarak eşit şartlarda değil, ama tuzaklar benim uzmanlık alanlarımdan biri." Cameron hariç, hepimiz utanç dolu bir bakış paylaşıyoruz. O kollarını kavuşturmuş, sessizce Bryce'ı değerlendiriyor.

"Ne tür tuzaklar?" diye soruyorum, onu bir dakika öncesine göre daha ilginç buluyorum. Bryce, hayatta kalma şansı en az olan kişi gibi görünse de, sakın bir havası var.

Bryce, soruma gülümser, yöntemlerini açıklama fırsatını sevmiş gibi görünür. "Benim en sevdiğim, basit zehirler ve çivilerin karışımıdır."

"Çivi mi?" diye Damian hayretle sorar.

"Evet. Onları zehire batırıp, diğerlerinin kullandığı ortak yollara şeritler halinde tuzaklar kuruyorum. Daha doğrudan bir yol tercih edenler için zehir, savaş bıçaklarında da kullanışlıdır."

Bu adam hariç, kelimenin tam anlamıyla hepimiz.

"Sen çok korkutucusun," diye azarlıyorum. Under'da onun gibi biri olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Zehirlerin hangilerinin daha hızlı etki ettiğini ve ne gibi etkileri olduğunu öğrenmek için bilgi ve araştırma gerekir. Acaba kütüphanede bunca zaman bunu mu araştırıyordu?

İlk denemede onun tuzaklarından birine basmadığım için Tanrı'ya şükür. Bryce endişeyle dizlerini ovuşturur. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Damian gülerek Bryce'ın sırtına bir şaplak atar ve "Evet, kimi kızdırmamam gerektiğini biliyorum diyelim. Yemeğimi, beni öldürüp öldürmeyeceğini düşünmeden yemek istiyorum, teşekkürler," der. Bree onun eğlencesine katılmıyor; yüzünde yeni takım arkadaşımız için endişe dolu bir ifade var.

Cameron'a anlamlı bir şekilde bakarım. "Bir şey söyleyecek misin?" Beni açıkça görmezden gelir ve bizim gibi fısıldaşan diğer grupları izlemeye devam eder.

En çok hedef alınacak takımlardan biri olduğumuz açık. Artık Bryce için de endişelenmemiz gerekiyor. Vücudu zayıf, derin bir nefes alsa düşebilir. Ama eminim ki, biz farkına bile varmadan hepimizi öldürebilecek tek kişi odur.

"Onun sorunu ne? İkiniz kavga mı ediyorsunuz? İkinizin kavga etmeye vakti yok." Bree'nin sesi sert. İkimizi de sert bakışlarla süzüyor. "Orada hepimiz birbirimize güveniyoruz. Bu sorunu çözebilir misiniz?" Ayağa kalkmadan önce eliyle ikimizi işaret ediyor. "Hadi Bryce, seni hazırlayalım."

Bryce şaşkınlıkla dudaklarını büzüyor, sonra isteksizce onu ve Damian'ı takip ediyor.

Harika, bu da bana pisliği bırakıyor. Kollarımı kavuşturup sandalyeme yaslanıyorum. Konuşmuyoruz. Sessizlik hoşuma gidiyor. Her saniyeyi diğer takımları incelemeye

diğer ekipleri incelemeye çalışıyorum, hangisinin diğerlerinden daha fazla yük olduğunu ve hangisinin takip edilmesi gerektiğini belirlemeye çalışıyorum.

Başparmağımı ısırırken bacağı sallanıyor. Cameron'ın eli sertçe uyluğuma iner ve beni irkiltiyor.

Ona kötü bir bakış attım. "Ne?" diye tersledim.

Sonunda bana baktığında yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Onlara gergin olduğunu gösterme." Elimi ağzımdan çekip uzaklaştırdı.

"Öyle mi? Peki, tahmin et ne oldu, ben gerginim."

"Bu duruşma çok çirkin." Gülümsüyor, ama gözleri boş. "Gergin olmalısın, ama bunu göstermek başka bir mesele." Cameron'un uyluklarındaki eli sıkılaşıyor ve ben gururumu yutmak zorunda kalıyorum. Kafeteryadaki herkes bize bakıyor. Kabul etmek istemem ama o haklı.

"Bir olay çıkarmadan önce elini çek," diyorum sıkı bir gülümsemeye tehditkar bir şekilde. *Tanrım, bu boktan durumun geri kalanını atlatmam için bana güç ver.*

Cameron karanlık bir kahkaha atar. "Aslında bunu görmek isterim." Eli meydan okurcasına kasılır.

"Sen bilirsin." Elini tutup çekiyorum, sonra aniden ayağa kalkıp gitmek için hazırlanıyorum. Eli bileğimi kavlıyor ve beni sandalyeye geri çekiyor. Daha fazla göz bize çevriliyor ve onun küstahlığı yüzünden yanaklarım yanıyor.

"Hepsi bu mu?" diye alay eder, gözlerinde küçük bir ışıltı dans eder. "Senin gibi bir veletten daha fazlasını beklerdim."

"Öyle olsaydı sıkıntıdan ölmez miydin?" Yüzüne bir tokat atarım. Ses, silah sesi gibi odada yankılanır ve etrafımızdaki sesler kesilir.

Cameron'ın gözleri kayıtsız kalırken, dudaklarının kenarında bir kan lekesi belirir. Dilini o lekenin üzerine geçirir ve tadını çıkarır.

"Hepsi bu mu?" Bu sefer bana geniş bir gülümseme atar ve bu, ruhumdaki el bombasının pimini çeker.

Onu sandalyesinden indirip yüzüne iki yumruk atarım, ama o bacağıyla yakalayıp bükerek beni yere atar ve hızla üstüme çıkar. Kalbim saniyede yüz kez atarken, öfkem onun yüzüne birkaç santim uzaklıkta vahşi bir çığlık şeklinde dışarı çıkar.

Cameron kollarımı tutarken gözünü bile kırpmadı. Dudaklarından damlayan kan yanaklarımdan akarken cildimi yakıyordu.

"Ne manzara ama, canım. Sen resmen delisin." Derin sesi, kendimi ondan kurtarmak için bir kez daha boşuna çabalarken beni kıvrandırıyor.

"Çekil üstümden!" diye bağırıp çırpınıyorum. Gözleri zaferle kısılıyor ve beni bırakıyor. Onun altından çıkıp, bana bakan tüm yüzleri incelerken birkaç kez derin nefes alıp veriyorum. Bree, Damian ve Bryce de aralarındalar, yüzlerinde sert ifadeler var. *Lanet olsun, ne yapıyorum ben?* Dişlerimi sıkıp ayağa kalkıyorum, taktik pantolonumdaki kiri silkeliyorum.

Daha fazla rezil olmadan bu işi bitirelim.

EMERY

SÖZ VERİLDİĞİ GİBİ, dışarıda toplanmış, talim çavuşunun konuşmasını dinliyoruz. Bizi beş nakliye kamyonuna yönlendiriyor ve nereye gittiğimize dair neredeyse hiç açıklama yapmadan kamyonlara binmemizi istiyor. Sanırım bu deneme için farklı bir yere götürülüyoruz, böylece bölgeyi tanımayacağız.

Engibeli arka yollarda bir saatlik yolculuktan sonra kıkım ağrıyor. Bree'nin omuzu benimkine yaslanmış, Bryce ise diğer tarafımda oturuyor. Cameron kamyonun arka kapısına yaslanmış, gözleri birkaç dakikada bir sertçe benimkilere kayıyor. Şu anda ona bakmayı reddettiğim için bunu sadece göz ucuyla fark ediyorum.

Bryce rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor. "Mori'nin takımındaki kötü davranışları nedeniyle cezalandırıldığını anladım, ama neden sana bağlandı?" diye fısıldıyor, nefesi soğuk havada buharlaşıyor. Kamyonun kasası, soğuk havayı bizden uzak tutmaktan başka bir işe yaramayan ince brandalarla örtülü.

"Uzun versiyonunu mu, kısa versiyonunu mu istersin?" diye soruyorum isteksizce. O sırtarak gözlüklerini düzeltir. "Kısa versiyonunu lütfen."

"Sahada ortaklarını öldürme sorunu var. Bu, General Nolan'a *iyi davranabileceğini* kanıtlamak için son şansı."

Bryce yüzünü buruşturur. "Kahretsin, ve sen de kobay mısın?"

"Her şey o kadar da kötü değil. Beni öldürmemeye karar verirse, onunla aynı takımda olacağım." Bryce'a sahte bir gülümseme atıyorum ve o da kıkırdıyor. Ses, Cameron'ın dikkatini çekiyor. Bakışlarının derime işleyip kalbimin hızlanmasına neden olmasını görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Senin için onu sessizce halledebilirim." Bryce cebine uzanır ve küçük bir şişeyi görmem için yeterince gösterir, sonra tekrar cebine sokar. *Tamam, Bryce bir üst seviye korkutucu*, diye not alırım. İnsanları zehirlemeyi bu kadar rahatça konuşması rahatsız edici.

"Teklifin için teşekkür ederim, ama onu öldürmek istesem bile, zehirin işe yarayacağından emin değilim. Yıllardır Karanlık Güçlerin ona verdiği her şeyi yutmuş durumda." Bu sözleri söylerken sesim giderek azalıyor.

Kanlı burnu ve vücudundaki spazmlar hafızamda canlanıyor. Ona karşı empati duymaya başlamadan önce hızla gözlerimi kırıpıyorum. Hâlâ kızgıyım.

"Ah, her zaman bir yol bulunur." Gözleri yere bakarken gülümsüyor. Sanırım zihnindeki kütüphaneyi tarıyor ve aklına gelen en iyi karışımı bulmaya çalışıyor.

"Onun bunu duymasına izin verme." Bunu söylerken Cameron'ın görmemesi için ağzımı kapatıyorum.

Kamyonlar durduğunda Bryce omuz silkiyor. Ani hareketle vücudumuz sallanıyor ve sıramız geldiğinde emredildiği gibi dışarı çıkıyoruz.

Karanlık dünyaya karşı gözlerimi kısıyorum. Artık ormanın daha derinlerindeyiz ve hava şaşırtıcı bir şekilde daha sıcak ama çok da değil.

Adams, beyaz taktik kıyafetler giymiş ve o kadar iyi uyum sağlamış ki, onu dik bir uçurumun kenarında neredeyse göremiyorum. Bize bakıyor ve herkesin toplanmasını bekliyor.

"Öğrenciler, ikinci denemeye hoş geldiniz: Hiçbir Takım Arkadaşı Geride Kalmasın. Daha önce açıkladığım gibi, bir sonraki denemeye geçebilmek için takımınızın beş üyesinin de bu denemenin sonuna ulaşması gerekiyor. Ölü ya da diri olmaları önemli değil, ancak tüm takımınızla birlikte ulaşamazsanız, eleneceksiniz. Sadece yirmi yer var, bu yüzden yeşil işaretine en son ulaşan takım elenecek. Orada şiddetli ve kan dökülmesine hazır olmanızı tavsiye ederim, ancak tüm takımın başarısı söz konusu olduğunda, düşünceli, daha az agresif bir yaklaşımın size yararlı olabileceğini unutmayın."

Gözlerim Arnold ve Wraith'in takımına kayıyor. Drill sergeant'ın tavsiyesinin aptalca olduğunu düşünerek birbirlerini dürtüyorlar. *Bu sizin cenazeniz.*

Adams konuşmaya devam ederken askerler grup içinde dolaşarak tüfekleri dağıtıyorlar. "İzleyicileriniz yeni sınırlara göre yeniden ayarlandı. Gördüğünüz gibi

vadinin karşısındaki yeşil ışık mı?" Uzakta parlak neon yeşili bir ışık yavaşça yanıp sönüyor. O kadar küçük ve uzak ki, küçük bir kasabanın deniz feneri falan sandım. *Hayatta olmaz, bu imkansız.* Ellerim yanlarımda sıkılaşıyor. Bu havada o kadar yolu nasıl geçip diğer mangalardan kaçacağız? Umarım ekipmanımızdaki ısı arttırıcılar dayanır.

"O ışık sizin can simidiniz. Görevde ikinci bir şansınız yok. Eve dönüş için tek şansınızı kaçırsanız, her şey biter. O noktaya ulaşmak için üç gününüz var. Erler, lütfen takımları bırakma noktalarına kadar eşlik edin," Adams sözlerini bitirir ve kolayca çıkıntıdan atlar. Bir işaret fişegi çeker

ıkarır ve gökyüzüne ateşler. "Bir sonraki kırmızı işaret fişegini ateşlediğimde başlayacaksınız. İyi şanslar, öğrenciler, kimlerin başaracağını görmek için sabırsızlanıyorum."

Bree ve Damian, Cameron ve Bryce'a belirsiz bir bakış atarlar. Onların endişelerini anlıyorum, ama Mori, deli olsa bile, diğer herkesten çok daha güvenli hissettiriyor bana.

Bir asker ekibimizi yönlendirirken, bir diğeri arkamızı koruyor. Diğer ekipler de aynı şekilde yönlendiriliyor. Sessizce ilerliyoruz. Herkes aynı düzeyde adrenalin hissediyor gibi görünüyor, bu da havayı adeta uğultulu hale getiriyor.

Beş dakika sonra, dikkatlice sivri kayalıklardan aşağı inip dik bir tepenin eteğinde duruyoruz. Buradaki orman, ilk denemeden çok daha yoğun. Arazi, kardan çıkıntı yapan keskin taşlarla dolu ve çalıların arasında takılmadan ya da çam köklerine takılmadan yürümek neredeyse imkansız.

Silahlı adamlar ellerini tüfeklerine koymuş, bizim gibi işaret fişeginin patlamasını bekliyorlar. Gözlerim Cameron'a kayıyor, taktik teçhizatıyla giyinmiş halini inceliyorum. Önündeki ormanı incelerken geniş omuzları uzun bir nefesle inip kalkıyor.

Onu bu kadar çekici bulmamam gerekirdi, ama elimde değil. Maskesini yüzüne takarken bakışlarımız kesişir, maskeyi aşağı çekerek sadece kafatası ve o ürkütücü gözleri görünür hale gelir.

Gözlerimi kırıp maskemizi de aşağı çekiyorum. Hâlâ bu maskeleri takmak zorunda olmamız çok saçma, ama gölgelerde kaldığımız sürece sorun olmaz.

Damian, Bree'ye kaskını takmasına yardım ediyor. Sakin ve hazır görünüyorlar. Ben de onların seviyesine gelmeliyim. Bryce bile, buradaki deneyimini yansıtan bir sükunete sahip. Aniden, diğerleri gibi ben de aylarca Yeraltı'nda kalmış olmayı diliyorum. Teke tek görevlerde veya küçük grupları ortadan kaldırmada verimli olsam da, Karanlık Güçlere hazır değilim. Hiç de bile.

Yutkunup gözlerimi ileriye dikip karanlık ormanı taradım ama hiçbir şey bulamadım. O gece Teğmen Erik'in bana ödünç verdiği gece görüş gözlüklerine sahip olmak için neler vermezdim. Midem bulandı. Onları bana vererek bana yardım etmeye mi çalışıyordu? Şimdi düşününce, onları geri istemedi; ben kendi isteğimle ona verdim.

Her şeyi fazla düşünmeyi bırak.

Kırmızı işaret fişegi gökyüzüne uçar ve etrafımdaki her şey sessizleşir. Ceketimin fermuarını tek bir hareketle açarken sadece kalbimin hızlı atışı duyulur. Diğerleri de aynısını yapar. Yeleğimin kayışından beyaz susturuculu tabancayı çıkarır, sonra ceketimin fermuarını hızla kapatarak cephanelikten aldığım geliştirilmiş yeleği gizlerim.

Tabanca kemerime takıyorum ve askerlerin dağıttığı ACE 32'yi sıkıca kavıyorum.

Cameron omzunun üzerinden bize bir bakış atar ve başını sallar. "Yakınımda kalın. Em, sen benim yanımda ol," diye emreder ve çömeler, sonra uzaktaki yeşil ışığa doğru yavaşça ilerler.

Onun sert tavırları kalbimi hızla attırdı, ama şu anda tamamen farklı görünüyor. Görevdeyken böyle olduğunu hayal ediyorum. Neredeyse normal görünüyor — odaklanmış ve herkesi güvenli bir şekilde varış noktasına ulaştırmaya kararlı.

Onun arkasında kalıyorum ve sık sık onun tersi yöne bakıyorum. Bu bana çok yabancı geliyor; alışmanın bu kadar zor olacağını düşünmemiştim.

Damian ve Bree bir bütün gibi hareket ediyorlar, sırt sırta, ayakları birbiriyle tamamen senkronize. Yanlışlıkla sürekli Cameron'ın botlarının arkasına basıyorum ve her seferinde o kısa, sinirli bir nefes veriyor. Bryce bile adımlarında daha zarif.

Cameron donup kalıyor ve çömeliyor. Hepimiz aynı anda onun hareketini takip ediyoruz. Sol elini kaldırarak bize hareketsiz kalmamızı işaret ediyor. Onu uyaran şeyi bulmak için çalırların arasında telaşla arıyorum. Ağaçlar rüzgârla yavaşça sallanıyor, ama ormanın altı ölümcül bir sessizlik içinde.

Kan kokusu havayı kaplamış ve ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. Silah sesi duyulmuyor, bu yüzden ya diğer ekipler sessizce yaklaşmayı tercih ediyorlar ya da bizim gibi silah deposundan susturucu almayı akıllarına getirmişler.

Yirmi metre ötede bir dal kırılır ve bizi uyarır. Cameron bir saniye içinde susturuculu tabancasını kaldırır ve tereddüt etmeden tetiği çeker. Bir vücudun yere çarpma sesi duyulur. Sonra hiçbir şey.

Cameron dönüp bize bakar. "Bu bir puma. Diğer ekipler buradaki tek tehlike olduğunu bir an bile düşünmeyin." Ayağa kalkar ve Zippo çakmağını çıkarır, sigarasını yakar ve bana ilgisizce bakar.

Gözlerimi başka yöne çevirip diğerleriyle birlikte dağ aslanını incelemeye başlıyorum. Hiç bu kadar yakından görmemişim. Kürkü kısa ve açık kahverengi. Pençeleri

kolaylıkla kafam kadar büyüktür. Bu şey, hiç düşünmeden yetişkin bir insanı taşıyabilir. Cameron onu şakağından vurdu. Karanlıkta onu görebilmesi ve bu kadar isabetli bir atış yapması imkansız görünüyor, ama deneysel hapların yapması gereken de bu değil mi?

En azından şu anda durumu stabil.

Bree, pumanın üst dudağını kaldırarak, başka bir yaratığın kanıyla kırmızıya boyanmış dev dişlerini ortaya çıkardı. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hay sıçayım. Pumalar denemelerden haberdar mı?" İlk başta saçma gelebilir, ama dağ aslanları memeli beyinleri olan zeki hayvanlardır. Bu araziler her yıl denemeler için kullanılıyorsa, evet, bu sezon Dark Forces öğrencilerinin masada olduğunu bilirler.

"Ne oluyor lan, bu mümkün değil." Damian emin değil gibi görünüyor, ama onay için Cameron'a bakıyor.

Bryce ilk yanıt veren olur ve benim düşüncelerimi diğerlerine aynen yansıtır.

Cameron, sigarasını işaret parmağı ve başparmağıyla söndürür ve maskesini tekrar aşağı çeker. "Yola devam edelim. Bu gece en az iki mil yol kat etmemiz gerekiyor. Tetikte olun."

Gece uzayıp gidiyor. Neyse ki, olaylı ve sessiz geçiyor, ancak dondurucu soğuklar ateş eden elimi hazır tutmamı zorlaştırıyor. Uygun bir dinlenme yerine vardığımızda parmaklarımı zar zor hissedebiliyorum.

Güneş ışığı seçtiğimiz tepenin zirvesine ulaşıyor. Ağaçların yakınında kar yok ve çevrede çok az kar olması, daha iyi bir iklime doğru gittiğimizin cesaret verici bir işareti.

Gökyüzü aydınlanırken uzaktaki yeşil ışık soluyor. Arkamı bir ağaca dayayarak yere oturduğumda bacaklarım jöle gibi titriyor. Uzun bir nefes verip önümüzdeki vadiyi seyreliyorum. İşaret lambasına ulaşmamız için sadece iki gün ve birkaç saatimiz kaldı, ama bütün gece yürüdükten sonra hiç ilerleme kaydetmemiş gibi görünüyoruz.

Bree yanıma çöküyor ve ceketinin fermuarını yarıya kadar açarak sinirli bir nefes veriyor. "Bu delilik. Neden bu bir deneme ki? Karanlık Güçler gerçekten böyle ülkenin her yerine mi gönderiliyor? Böyle *yerlere* mi?" diye söyleniyor.

Cameron onu görmezden gelir, tüfeğini göğsüne sıkıca bastırır ve arkamızdaki ormana bakar. Gözlerinin altındaki koyu halkalar yorgunluğunu gösterir ve daha önce ne için kavga ettiğimizi unutmamızı kolaylaştırır.

Bir daha bana dokunmanı istemiyorum. Bundan nefret ediyorum. Ellerinin tenimde hissettirdiği duygudan nefret ediyorum.

Oh, evet. *Siktir et onu.*

Kızgın bir şekilde kollarımı dizlerime doluyorum.

Bryce ve Damian karşımızda oturuyor, sırtları dağ kenarına dönük. Arkalarında yükselen güneşin oluşturduğu manzara çok güzel. Bulutlar ağaçların tepesine düşüyor ve nefes kesici bir sisli orman manzarası yaratıyor.

"Tabii ki, Karanlık Güçler hakkında hiç bir şey okumadın mı?" Bryce ona karşı ifadesiz bir yüzle bakar ve kız şaşkın şaşkın bakar.

"Onları nerede okuyabilirdim ki?"

"Kütüphanede," deriz Bryce ve ben aynı anda ve birbirimize onaylayarak başımızı sallarız.

Kız ellerini havaya kaldırır. "Oraya giren tek kişiler siz ikinizdiniz... inekler." Dudaklarını büzüştürür. "Geri kalanımız insanları nasıl öldüreceğimizi ve takım arkadaşlarımızı nasıl hayatta tutacağımızı öğreniyorduk."

Gözlerimi devirmekten kendimi alıkoyuyorum. "Kitaplara şöyle bir göz atsaydın, bu tür tehlikeli yerlerde hayatta kalmakla ilgili tüm bilgileri fark eder ve iki ile ikiyi birleştirirdin." Manipülasyon ve zorlama taktikleri ile ilgili psikoloji kitaplarının da bolca olduğunu söylemiyorum. Gözlerim Bryce'inkilerle buluşur, içlerinde beni tedirgin eden hesaplayıcı bir şey vardır. Zayıf olduğunu kesinlikle saklamaya çalışmaz.

Eğer ben o kitapları okuduysam, onun da okuduğunu varsaymak hiç de zor değil.

"Nöbeti sırayla tutacağız. Tekrar hareket etmemiz için sadece birkaç saat uyku vaktimiz var yine yola çıkmamız gerekiyor, o yüzden boş boş konuşmayı bırakın," diyor Cameron alçak sesle. Bize bakmak için arkasını dönmüyor bile.

Damian burnunu çekip mırıldanır, "Sanırım bugün, birkaç haftadır duyduğumdan daha fazla konuştuğumu duydum."

"Kapa çeneni, biraz uyu, aptal." Bree ona MRE yemek paketlerinden birini atar. Damian onu cebine atar ve ona göz kırpar, sonra daha rahat bir şekilde dinlenmek için bir yol arar. Fazla seçeneğimiz yok, bu yüzden oturarak uyumak zorunda kalacağız.

Ne kadar denersem deneyeyim, uyuyamıyorum. Sırtım ağrıyor. Ayaklarım beni öldürüyor. Kemiklerim tutulmuş. İki saat bir anda geçiyor ve sonunda daha da rahatsız oluyorum.

Cameron hareket eder ve Damian'ı bir sonraki nöbet için uyandırmak üzereyken ben araya girerim. "Hey," diye fısıldarım, "Bir sonraki nöbeti ben alabilirim. Zaten uyanığım."

O, benim kalkıp kollarımı başımın üzerine uzatmamı izliyor. Bu hareketle biraz ısınabilirim. Kıyafetlerimiz donarak ölmemizi engelliyor ama bizi soğuğa karşı tamamen koruyamıyor.

Cameron'un durduğu yeri devralıyorum ve kan dolaşımımı hızlandırmak için bacaklarımı ve kollarımı hareket ettiriyorum.

"Dinlenebildin mi?" Sesi beni ürküttü.

Onu görmezden gelmeyi düşünürüm, ama bunun bir işe yaramayacağını anlarım ve yavaşça başımı sallarım. Bana yaklaştıkça çam kokusu huş ağacı kokusuna dönüşür.

"Sen sadece baş belası olursun..."

Keskin bir nefes vererek sözünü kesiyorum. "Neden beni rahat bırakmıyorsun? Yararlı olmaya çalışıyorum. Burada uyuyamıyorum ve muhtemelen bu geceye kadar da uyuyamayacağım, o yüzden siktirip gidebilir misin?" Omuzlarımın üzerinden ona attığım ağır bakış onu duraklatıyor. Maskesini çıkardığını görünce şaşırırım; beyaz saçları dağınıktır. Daha rahat olmak için yakasını aşağı çeker ve boynundaki dövmeleleri ortaya çıkar.

Gözlerimi ondan ayırıp dik duruyorum.

O gitmeyip, orada garip bir şekilde durmaya devam edince, tüfeğimi daha sıkı tutar ve daha derin çalılıklara doğru yürümeye başlarım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sorar hemen ardından, adımları hemen arkamda

Onu tekrar vurma, diye kendimi azarlıyorum.

"Bölgeyi devriye gezeceğim. Biraz dinlen, yoksa *baş belası olacaksın*," diyorum.

alay eder, sonra elini ağzına götürdüğünü duyarım. Dönüp kaşlarımı kaldırıyorum, onun saçmalıklarına tahammülüm yok, ama gülmesini engellemeye çalışan çarpık ifadesine gülmek için kendimi zor tutarım.

"Bu çok saçmaydı." Gözleri eğlenerek kısılmış, ama ben hala kızgınım.

Göğüslerimiz birbirine sadece otuz santim uzaklıkta olduğunda durur. Bana bakmak için başını eğmek zorunda kalırken, ben çenemi yukarı kaldırmak zorundayım.

"Ne istiyorsun, Mori?" diye soruyorum, kısa ve öz.

Ağzı düzleşir ve yüzündeki eğlence kaybolur. "Bana öyle demeni sevmiyorum." Sesi yumuşak ve derindir.

"Ne? Kod adın mı?" Bir adım geri çekildim, ama o da hemen peşimden geldi. "Bana Cameron de," diye mırıldandı.

Bunu yapmasından nefret ediyorum. O kadar sıcak ve soğuk ki. "Ben senin oynayabileceğin bir oyuncak değilim. Kendini özel gördüğün için her zaman istediğini elde edemezsin, *Mori*," diye bağıryorum, o da kaşlarını indirirken çenesindeki kasları gerginleşiyor.

"Seni yalnız bırakmamı mı istiyorsun?" der acımasızca ve ben keskin bir şekilde başımı sallıyorum. Bilge gözleri bir an beni inceler, sonra pes eder ve kampa dönmek için arkasını döner.

Bu en iyisi. Ne de olsa, er ya da geç benim sonum olacak. Arkadaş ya da aramızda olan her neyse, birbirimize karşı kayıtsız kalabiliriz. Bunun bir tanıdıklık ilişkisi olmaktan çok daha fazlası olduğunu bilerek dişlerimi sıkıyorum.

Kampa geri döndüğümde bir saatin büyük bir kısmı geçmişti. Geri dönmeden önce makul bir mesafe yürüdüm. Orman, özellikle bu saatte, ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Şu anda beni izleyen ekipler olduğu hissi sürekli aklımı kurcalıyordu. Her adım bir öncekinden daha ağır geliyordu.

"İşte buradasın," diyor Bree neşeyle. Herkes uyanık ve hazır yemeklerini yiyor. Gözlerim Cameron'a kayıyor. O yemek yemiyor, sadece aşağıdaki vadiye bakıyor. "Al, sen de ye." Bana bir tane uzatıyor ve ben ona nazik bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

"Teşekkürler, Bree." O da gülümsüyor ve önümüzdeki gün için esneme hareketleri yapmaya başlıyor.

Acaba yakında yola çıkacak mıyız? Umarım bu gece sabah olduğundan daha fazla dinlenebilirim.

"Yola çıkmadan önce bıçaklarınıze zehir sürmek isteyen var mı?" Bryce, şişeyi sıcak kek gibi sallıyor. Tanrım, maskesi takılı olmadığında çılgın gibi görünüyor. Geyik rengi saçları her yöne doğru büyük bukleler oluşturuyor. Bu bukleler, zararsız görünümüne katkıda bulunuyor.

"Ben isterim," diyorum ve beyaz savaş bıçağını kınından çıkarmadan önce ağzıma bir kraker atıyorum. Bryce parmağını şişeye batırıyor ve bıçağın üzerine kırmızı sıvıyı düzgün bir çizgi halinde sürüyor. Kendinden açıkça memnun bir şekilde gülümsüyor. Kaşlarım çatılıyor. "Hepsi bu mu?"

"Hepsi bu," diyor gururla ve diğerlerine bakıyor. Hepsi başlarını sallıyor. Omuzlarını silkiyor. "Siz bilirsiniz."

Gülümserim ve karışımın kurumasını beklerim, sonra bıçağı kınına sokarım. "Bu ne işe yarıyor?" diye sorarım, merakım galip gelir.

Bryce geniş bir gülümsemeyle cevaplar. "Güçlü bir pıhtılaştırıcı ile karıştırılmış güçlü bir felç edici madde."

Gözlerim büyüdü. "Hay sıçayım."

Cameron bize bakar. "Ölümçül gibi görünüyor."

"Amaç da bu zaten, Mori," diyor Bryce sinir bozucu bir sesle. Ses tonu tüylerimi diken diken ediyor. Daha fazla konuşmak için ağzını açtığında, Cameron'ın gözlerinin arkamızdaki bir şeye odaklandığını görüyorum. Gözleri bir saniyede büyür ve korkunç bir şeyin olmak üzere olduğunu anlarım.

"B-bekleyin!" Damian arkamızdan bağırır, sesi havada silah sesi gibi yankılanır.

CAMERON

Beş kişilik bir ekip, neredeyse yirmi fit uzaklıktan tepeye tırmanırken kalbim göğsümde güm güm atıyor. Onları neden zamanında duymadım? Yanıma uzanıp ACE 32'mi kaldırırken gözlerim kısa bir süre Emery'ye kayıyor.

Pop pop pop.

Damian'ın beklemleri için yaptığı yalvarış reddedildi. Onu göğsünden üç kez neredeyse sıfır mesafeden vuruyorlar ve bu güç onu geriye doğru uçuruyor. Silahımın ucunu ilk atıcıya doğrultuyorum ve mekanik olarak iki kez ateş ediyorum, omurları parçalanırken kafası havaya uçuyor.

Takım arkadaşlarım donup kalır, sanki ben ölümün habercisiymişim gibi bana bakar. Aptallar, bir saniye zamanları varken kaçmalıydılar. Soldaki ikisini burun köprülerinden kolayca vururum. Kafaları şiddetle geriye doğru savrulur ve dizleri aynı anda yere çarpar. Kalan iki üye nefes nefese koşmaya başlar.

Kan damarlarımdan fışkırır ve dudaklarım manik bir gülümsemeyle kıvrılır. *Evet, işte ihtiyacım olan buydu.* Bıçağımı kınından çıkarır ve kendi ekibime bakarım. "Onları kaçıramayız," derim acımasızca, kurumuş dudaklarımı yalayarak.

"Neden olmasın? Beş saniye içinde tek başına yarısından fazlasını yok ettin," gözlüklü inek çocuk diyor.

Aptallar. Hepsi Fury Squad'ı öldürecekler. Gözlerim Emery'ye kayıyor, o da bana iri, kırpışan gözlerle bakıyor. Sanki hiç bu kadar ölümcül bir şey görmemiş gibi.

"Sence bu mücadeleyi ilk denemede nasıl kazandım?" Onları bu sözlerle bırakıp iki kadetin peşinden koşuyorum.

Emery, beni takip ettiğini duymadan önce küfür ediyor. Fildişi bıçağını kınından çıkardığı sesi dudaklarıma bir gülümseme getiriyor. Onun öldürmesini izlemeyi neden sevdiğimi bilmiyorum, ama seviyorum. Bana verdiği endorfinler gerçek dışı.

İki öğrenci bizden kaçma şansına sahip değiller. Sinirleri ve dağ yamacının dik eğimi nedeniyle birkaç kez yere düşüyorlar. *Bu yüzden rakip takımın boyun eğme*

Yüksekliğin avantajına sahipken saldırmamalısınız. Onların aptallığını heyecan verici bulmaktan kendimi alamıyorum. Bu rahatlamaya sandığımdan daha çok ihtiyacım var. O adamın kafasının kopmasını izlemek lanet olası bir şaheser gibiydi. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Daha fazlasına.

Havada daha avantajlı bir konum sağlayan bir kayadan atlıyorum ve nişan alıp savaş bıçağımı elimden geldiğince sertçe geride kalan adama fırlatıyorum. Bıçak, dizinin arkasından geçip onu yamaçtan aşağı yuvarlanmasına neden oluyor. Sert bir şekilde yere inerken göğsümden derin bir kahkaha yükseliyor ve hızla ona yaklaşıyorum.

Kadın bir öğrenci. Çığlıkları korkunç ve utanmazca hayatı için yalvarıyor, bacağına sarılıp, kafam çok iyi olduğu için anlayamadığım kelimeler mırıldanıyor. Tek gördüğüm kırmızı.

Güzel, muhteşem kırmızı.

Onun göğsüne diz çöküyorum ve gözleri fal taşı gibi açılıyor, korku her nefesini kesiyor.

Emery beni izlemek için durmaz, hiç duraksamadan kalan kadeti kovalamaya devam eder. *İşte benim kızım.* Gözlerim onu istediğimden bir saniye daha uzun süre izler ve altındaki kadet bu fırsatı değerlendirir.

Bacağından bıçağımı çekip uylukuma saplarken çığlık atıyor. Metal uyluk kemiğime sürtünüyor ama bacağımdaki basınç ve kaslarımın arasında hissettiğim sıkışma dışında hiçbir şey hissetmiyorum.

Ona boş boş bakıyorum.

Benim ne olduğumu anladığında yüzü dehşetle soluyor. Gerçekten duygusuz, acımasız bir canavar.

Alt dudağımı ısırırken ona "*Çığlık at*" diye fısıldamak istiyorum. *Sevgili Emery'nin yaptıklarını duyacak kadar yüksek sesle çığlık at.*

EMERY

Son kadeti kovalarken, aklımdaki her düşünceyi boşlukta çığlık atarak haykırıyorum. Havayı kaplayan keskin korku yüzünden boğazım kusmukla doluyor. Onu çok kolay öldürüyor. Otomatik pilotta gibi hareket ederken korku beni tüketiyor. Kafamda aynı sözler tekrar tekrar yankılanıyor.

"Kendini özel sanıyorsun, değil mi? Kalbini söküp almayacağımı mı sanıyorsun?" İlk tanıştığımızda bana böyle demişti. Blöf yaptığını sanmıştım, ama o kızın ölümünü duyduktan sonra, ona olan korkumla boğuluyorum.

O ben olabilirim, ölürken, çığlık atarken ve hayatımın bir parçasını kurtarmak için yalvarırken. Kadeti yere indirirken bu düşünceleri kafamdan silkeliyorum. Yere düşüp birkaç kez yuvarlandığımızda o homurdanıyor. Aynı anda oturup, birbirimize ateşli gözlerle bakıyoruz, ağır ağır nefes alıp bıçaklarımızı sıkıca tutarken birbirimizi ölçüyoruz.

Ölümcül bir hırıltı havayı keser ve ikimizin de başı o yöne döner. Midem bulanır. *Bu kadar uzatması mı gerekiyordu?*

"Bırak beni, zaten öleceğim... Lütfen, onun gibi ölmeme izin verme. Yemin ederim, ekibin beni bir daha görmeyecek. Lütfen!" diye yalvarır adam, ayağa kalkmaya çalışırken, güvensiz bir bakışla gözlerime bakar. Ben de kendime güvenmezdim. Mori'ninkine benzeyen bir maske takıyorum.

Zorunlu olmadıkça öldürmeyi tercih etmiyorum. Bree, Damian ve hatta Cameron'dan önce, muhtemelen onu öldürürdüm. Ama onların yanında olmak beni yumuşatıyor, Reed ve babamın bana zorla giydirdiği eski derimi dökmek istiyorum. Eski hayatımdan uzaklaştığım için, gerçekte kim olduğumu daha iyi anlıyorum. Daha önce merhameti hiç denemedim. Bunun bana nasıl ters tepebileceğini göremiyorum, bu yüzden denemeye hazırım.

Bir an durakladım, sonra başımı salladım. "Acele et."

Gözleri rahatlamayla doldu ve keskin bir nefes vererek yoğun çalınlara doğru koşmaya başladı.

Ayaklarımın üzerine kalkarken dudaklarımdan uzun bir nefes çıkar. Bileğim acıyor ama çok kötü değil. Cameron'ı geçtiğim yere geri dönerim ve onun yaptığını görünce ağzımı kapatırım.

Kızın maskesi hâlâ takılı, bu yüzden kim olduğunu bilmiyorum, ama gözleri kan çanağına dönmüş ve başının arkasına kaymış. Cameron'ın bıçağı, kızın açık ağzına saplanmış ve başını donmuş toprağa sabitlemiş. Göğüs kafesi açılmış, birkaç kaburga kemiği kırılmış ve dikkatsizce karın üzerine atılmış. Vücudundan yükselen buhar gözlerimi yakıyor.

Neden bu kadar güzel ki? Maskesi kanla kaplı halde bana bakan o, o bilge gözleri benim hayranlığımı içine çekip bir şey söylememi bekliyor.

"Buna *gerçekten* ihtiyacım vardı." Cameron sonunda sessizliği bozdu. Sesini duyunca irkildim. Mori gerçekte böyle biriydi. Neden benim kadar deli birini tanımak beni bu kadar ürpertir?

"Sen..." Kelimelerim yetersiz kalıyor.

Cameron ayağa kalkar ve yavaşça etrafımda döner.

"Kötü mü?" boynumda nefesini hissediyorum, parmakları belimin alt kısmını okşuyor. Dönüp, aç gözleriyle yüz yüze geliyorum. Maskesini indirmiş, çarpık bir gülümseme ortaya çıkıyor. "Zalim mi?" dudaklarıma fısıldıyor ve sıcaklığı kalbimin atışını hızlandırıyor. Maskenin üzerinden alt dudağımı ısıırıp alnını alnıma dayadıktan sonra bir elini sırtıma dolayarak beni kendine çektiğinde tüm vücudum titrer. Burnunu yanağıma sürter, saçlarıma ulaştığında derin bir nefes alır.

Onun gözlerindeki vahşi parıltı karşısında bir kez daha geri çekildim, omurgamdan bir titreme geçti. Şu anda kendinde mi, değil mi, anlayamıyorum.

"Güzel." Sesim sessiz, ama aramızdaki boşluğu dolduruyor. Cameron'un gözleri, sözler onu vurmuş gibi genişliyor.

Bu sefer beni takip etmiyor. Aşağıya bakıyor ve o tek kelimeyi sindirmeye çalışıyor gibi görünüyor. Bu fırsatı değerlendirip onu inceliyorum. Cameron tamamen kan içinde. Kanın çoğu ona ait değil, ama uyluğunda bir savaş bıçağı saplanmış durumda, sadece sapı görünüyor. Bunun farkında mı acaba? Nefesimi düzenleyip titrememi durdurmaya çalışıyorum.

"Cameron. Uyluklarından bir bıçak çıkmış," diyorum yavaşça.

Gözleri kısıılır ve ağzının köşeleri yukarı doğru kıvrılır. "Farkındayım." Dişlerini şaklatır, bıçağı tek hamlede çıkarır ve yarasını sarmak için hızla kınına sokar. Bacak cebinden bandı çıkarır ve uyluğunu sıkıca sarar.

Yüzümü buruşturdum. "Sen bayılmadan ve diğer ekipler bizi saldırmaya gelmeden geri dönelim. Bu sabah zaten çok zaman kaybettik."

beni öldürme ihtimalini aklından uzaklaştırmaya çalışıyorum. Gözlerinde hâlâ o vahşi bakış var. Sanki yarısı burada, yarısı ise kafasının içinde uzak bir yerdeymiş gibi.

"O kadın bunun için var." Ölü kadete işaret eder. Kaşlarımı kaldırırım. "Bir uyarı. Hem de çok iyi bir uyarı. Böyle birini bırakan birini kovalamaya çalışır mıydın?" der gevşek bir gülümsemeyle.

Kanım donar ve başımı sallarım. "Hayır, tabii ki yapmam." "Aferin kızım. Benim gibi erkeklerin peşinden koşma." Nefes nefese kaldığı için sesi kısılmıştır

ve burnundan kan akmaya başlar. Gözlerimi kaçırırım, ona değer verdiğimi son gösterdiğimde olanları hatırlarım.

Ki ilgilenmiyorum.

Cameron'a önümde yürümesi için işaret ediyorum. Onu gözümün önünden ayırmak şu anda bir seçenek değil. Onun yöntemlerini merak ediyorum. Gözlerimin parçalanmış kadına kaymasını engellemek zor, ama başarabiliyorum. Boğazımın arkasında hissettiğim demir kokusu yardımcı oluyor.

O, topallamadan, rahatça yürüyor. Hala onun hiçbir şey hissetmediğine inanmakta zorlanıyorum. Bunu ilk elden görmek bile o kadar gerçek dışı geliyor ki. *O bir zombi gibi.* Eldivenli elleri parlak kırmızı, hala kara damlıyor ve iz bırakıyor.

"Bakışlarını hissedebiliyorum. Hâlâ benimle ilgilenmeye değer olduğumu düşünüyor musun, Em?"

Hemen cevap vermiyorum. Sanki onun düşündüğü bir şey için yem gibi geliyor ve ben ne olursa olsun ona boyun eğmek istemiyorum. "Az önce 'İlk seferinde nasıl kazandım sence?' dedin. Bununla ne demek istedin?" diye mırıldanarak yetiniyorum. Ayaklarının arkasındaki karda kalan ayak izlerine odaklanıyorum.

Çaresiz hissetmeye alışkın değilim ve Cameron beni çaresiz hissettiriyor. Yaralı olsa bile, gerekirse tek başına bütün bir ekiple başa çıkabileceğinden şüphem yok. İlaçlar gerçekten bu kadar etkili mi? Bugün tek başına kaç tane hap aldığını merak ederek cebine bakıyorum.

Adımları yavaşlar. "Gerçekten bilmek istiyor musun?" der, yumuşak bir sesle. Birkaç saniye düşünürüm ve sonra "Evet" derim.

Cameron omzunun üzerinden bana bakıyor. Gözleri yine donuklaşmış ve tehlikeli adrenalın patlaması geçip gitmiş gibi görünüyor. Yanına vardığımda adımlarımı yavaşlatıyorum.

"İster inan ister inanma, ben *her zaman bu kadar* kötü değildim," diye sahte bir gülümsemeyle mırıldanıyor. Yüzündeki diğer her şey taş gibi sert. "Ben de herkes gibiydim ve ölme ihtimalim de aynıydı. Hatta belki daha fazlaydı, çünkü Teğmen Erik tarafından özel olarak seçilmiştim. Under'daki öğrenciler böyle şeyleri fark ederler, bilirsin."

"Seni seçenin o olduğunu bilmiyordum," diye mırıldanıyorum, Erik'in Cameron'ı tanıdığım sabah antrenmanını izleyişini hatırlayarak. Cameron'ın test ilaçlarını almaya devam etmekte bu kadar kararlı olmasının sebebi o mu? Onu gururlandırmak istiyor. Bu düşünce beni hüzünlendiriyor.

Babamı asla gururlandıramadım. Ama bunun çoğu benim erkek olmamamdan kaynaklanıyor, sanırım. Ne başarırsam başarayım, lanet olası bir penisim olmadığı sürece onun gözünde değersiz sayılırdı. Eğer onun kızı değil de oğlu olsaydım, beni bu kadar kolayca ihbar eder miydi diye merak ediyorum. Yerlerimiz değişmiş olsaydı, Reed'e bunu yapacağını sanmıyorum.

Cameron başını sallar. "Öyleydi. Beni korkunç bir dünyaya soktu, ne yazık ki benim çok uygun olduğum bir dünyaya." Bana alaycı bir gülümseme atar, ben de ona küçük bir gülümsemeyle karşılık veririm. "Bu deneme benim için de ikinci denemeydi. Beni kalkan olarak kullanıp, cesedimi bitiş çizgisine taşımaya çalışan bazı pisliklerle takım oldum. İki takımın birlikte çalıştığını bilmiyorduk. Son gün bizi kuşattılar. Koluma bir kurşun ve boğazımın yarısı kesilerek kurtuldum."

Yüzümü buruşturuyorum. "Bu korkunç."

O gülümsedi. "Acıyı hatırlamak zor, ama o zaman hissettiğimi biliyorum. Çok acı vericiydi, ama kendi canlarını korumak için benim bedenimi kullanmalarına duyduğum öfke kalbimde karanlık bir ateş yaktı, Em. İçimdeki kötülüğü uyandırdı. Ayak bileklerine ipler bağladım ve dördünün cesedini de işaret kulesine sürükledim. Grubumuzdan tek hayatta kalan bendim." Gözleri sert ve uzak bakıyordu.

Kahretsin. Belki de o adamı bırakmamalıydım. Alt dudağımı ısırıyorum. Birinin bütün ekibini taşıyabileceğini düşünmemiştim.

Cameron derin bir nefes alır ve bana yan gözle bakar. "Sonuncuyu bıraktığını biliyorum."

İçimden bir ürperti geçer. Kahretsin, yakalandım. Yalan söylemenin anlamı yok. "Nereden bildin?" diye fısıldarım. Utanç yanaklarıma yayılır ve keşke onu öldürseydim diye düşünürüm.

"Bıçağın temiz, canım. Gözlerim ve beynim var."

Dudaklarımı sıkıca kapatıp aşağıya baktım. Fildişi bıçak pek de iyi bir fikir değildi galiba.

"Yalvardı... ve bizim için sorun yaratacağını düşünmedim." "Sadece nedenini merak ediyorum. Daha önce böyle bir şey yapmazdın yapmazdın, biliyorsun, cellat olarak." Nedenini gerçekten merak ediyor gibi görünüyor.

Omuzlarımı düşürdüm. "O, zorla giydirilen bir kılıftı... ve kim olduğumu ya da yaptıklarımı değiştiremesem de, biraz daha

kendim olabilirdim. Onu bırakmanın bir sorun yaratacağını düşünmemiştim." İlerlemek için tek yol kalpsizlik mi? Reed kesin bir "evet" derdi.

Cameron durur ve omzumu çevirir, böylece ona bakarım. Artık manik değildir, sakın ve soğukkanlı Cam'e dönmüştür — ne yazık ki gerçekten değer verdiğim kırık asker.

"Sence o da senin için aynısını yapar mıydı?" diye sorar dürüstçe.

Düşünmeme gerek yok. "Hayır."

"Ya sen ya onlar, Emery. Arada bir şey yok. Ortada bir yol yok. Eğer onlar senin ekibinde değillerse, önce kendini ve kendi ekibini seçmelisin. Her zaman. Ailende alıştığın şeyden farklı olduğunu biliyorum. Bir isim ve hedef verilmesi kolaydır. Birisi sana ne yapacağını söyler, sen de yaparsın. Ama burada, onlara fırsat verirsen seni canlı canlı yiyeceklerini bilmelisin."

Elini kaskıma koyup başımı yukarı kaldırıyor, böylece ona bakıyorum. Onda sadece üzüntü ve özlem görüyorum. Bakmak acı veriyor, bu yüzden başımı geri çekiyorum. *Daha önce söylediği saçmalıkları bu kadar kolay affetmeyeceğim.*

"Anlıyorum," diye karşılık veriyorum.

"Anlıyor musun? Bu ciddi bir mesele," diye ısrar eder. "Biliyorum!"

"O zaman bu kadar çocukça davranmayı bırak. Ve iyi tanımadığın insanlardan bir şeyler kabul etmeyi bırak." Cameron savaş bıçağıma uzanır ve kabzadan çıkarır. Onu alırken elini yakalamaya çalışırım, ama o elimi itekler. "Bıçağına zehir sürmek çok kötü bir fikir."

Bir avuç kar alır ve bıçaktaki kırmızı izi siler. İşini bitirince bıçağı bana geri verir. İtiraz etmek ve onunla tartışmak isterim, ama bıçağının az önce uyluğuna saplandığını düşününce vazgeçerim.

"O şüpheli çocuğun bıçağıma zehir sürmesine izin versem, şu anda ölmüş olurum." Benden uzaklaşır.

Kendimi tamamen bitkin hissediyorum. Kampımıza dönerken onun yanında yürüyorum.

Damian göğsünden üç kez vurulduğu için oldukça sarsılmış durumda. Yükseltilmiş bir yelek giydiği için şanslı. İlk denemede kullandığımız standart yelekler, bu kadar yakın mesafeden atılan kurşunlara dayanamazdı. Tanrıya şükür ona ve Bree'ye bundan bahsetmiştim, aksi takdirde Damian ölmüş olurdu ve biz de iki gün boyunca onun cesedini taşımak zorunda kalırdık.

Bryce tüm bu zorlu süreçten hiç etkilenmemiş gibi görünüyor ve Cameron ile ben kalan ekip üyelerini kovalarken birkaç zehirli tuzak kurdu. Onları yerleştirip üzerlerine kar serpiştirerek tamamen gizledi.

Cameron, sanki *"Bu biraz şüpheli, sence de öyle değil mi?"* der gibi bana keskin bir bakış attı ve bizi doğu dağlarına doğru dik bir yokuş aşağı götürdü. Bryce'ın Bree'nin birkaç adım arkasında yürüdüğünü izledim. Cameron dışında hepimiz sarsılmış durumdayken, o sürpriz saldırıdan sonra endişe verici bir şekilde sakindi. *Onda farklı bir şey vardı.* Ama bunun onun kötü niyetli olduğunu düşünmek için yeterli olup olmadığından emin değildim. Hepimiz biraz tuhafız.

Yeşil işaret gündüz görünmüyor, ama dün gece tam doğuda olduğu için o yöne doğru gidiyoruz. Güneş bizi ısıtmaya yetmiyor. O kadar üşüyorum ki, her otuz dakikada bir ellerimi eldivenlerin içinde yumruk yapıp parmaklarımı ısıtmak zorunda kalıyorum.

Ara sıra silah sesleri duyuluyor ve dalgalar halinde havada yayılıyor, ama şansımıza gün boyunca kimseyle karşılaşmıyoruz.

Güneş batmaya başladığında, Cameron dağ yamacında bir mağara bulur. Bu, filmlerde gördüğünüz, zemini düz ve kamp yapmak için mükemmel olan mağaralara benzemiyor; tabanı keskin kenarlı kayalarla dolu ve küçük bir dere yarıkların arasından geçiyor. Yukarıdaki sarkıtlardan damlalar damlıyor ve biz mağarayı dikkatlice geçerken kasklarımıza vuruyor. Bu yer hiç ışık görmemiş. En azından hepimizin boynunda donuk yeşil bir ışık çubuğu var, bu yüzden karanlıkta yolumuzu bulamıyoruz. Cebimde dört tane kaldı ve bunları idareli kullanmayı planlıyorum.

Aniden, Under'ın konforuna geri döndüğümüzü hissediyorum. Burası da aşağısı kadar ürkütücü.

Cameron, arkada nispeten düz bir alan bulduğumuzda durur. Artık yol açıldığına göre gardımızı indiririz ve birkaç saat dinlenmeye karar veririz. Dün gece uyumak imkansız görünüyordu, ama bu gece çok yorgunum. Uykuya dalmakta hiç sorun yaşamayacağımı biliyorum ve bunu sabırsızlıkla bekliyorum.

Bryce girişi çivi tuzaklarıyla doldurmuş olsa da Cameron, bir kişi nöbet tutmadan bizi göndermiyor. Karanlık Güçler ekibinde her zaman birinin nöbet tutması muhtemelen bir protokol.

Bree ilk nöbeti üstleniyor ve uyuyacağımız yerden biraz uzakta bir kayanın üzerine oturuyor. Damian, hazır yemeklerini yiyemeden bayılıyor. Torba elinde kapalı kalıyor ve ondan yumuşak horlama sesleri geliyor.

Benimkinin içindekileri ısıtıyorum. Öncelikle mısır ekmeğine, sonra elma püresine odaklanıyorum. Bu paketteki protein tozu çikolata aromalı. Suyla karıştırıp hızlıca içiyorum, tanıdık tadı olabildiğince uzun süre tadını çıkarıyorum.

Cameron yanıma oturur, küçük mağaranın karşısında oturan Bryce'ı dikkatle süzer ve sonra ekmeğini ısıtır.

"Zehirleyiciye güvenme mi?" diye alaycı bir şekilde soruyorum.

O alaycı bir şekilde güler ve bir ısırık daha alır. "Sonsuzluk kuralı: kimseye güvenme."

"Doğru gibi." Reed'in de aynen böyle söyleyeceğini düşünerek gülümserim.

Yemeğimizi sessizce bitiriyoruz. Yastık olmaması çok kötü, ama bu gece ağaçlara yaslanmak yerine uzanıp uyuyabileceğimiz için minnettarım. Kafam yere değdiği anda uykuya dalmaya başlıyorum.

Cameron arkama yerleşir. Birden uyanırım ve omzumun üzerinden ona "*ne oluyor lan*" bakışı atarım, çünkü son hatırladığım kadarıyla benim dokunmamdan nefret ediyordu.

"Uyu," diye yumuşak bir sesle emreder.

Kaşlarımı çatıp fısıldarım, "Benden nefret ettiğini ve bana dokunmak bile seni tiksindirdiğini sanıyordum ve..."

"*Sus*," diye alaycı bir şekilde mırıldanır ve başım tekrar yere değene kadar elini kaskıma hafifçe bastırır. "Seni koruyorum."

Karanlığa bakıyorum, Bree'nin mağaranın girişini izleyen silüetini zar zor görebiliyorum. "Neyden koruyorsun? Senin de uyuman lazım."

O başını sallar. "Görevlerde uyumam."

Ya o gezegendeki en güçlü askerdir ya da kelimenin tam anlamıyla sefil ve yavaş bir ölümle ölmeye kendini adamıştır. Aslında her ikisi de olabilir, diye karar veriyorum.

"*Hiç mi?*"

"Hiç."

Dudaklarımı sıkıp fısıldıyorum, "Bryce hakkında seni bu kadar tedirgin eden ne?"

Cameron bir an sessiz kalır, sonra göğsünü tamamen sırtıma dayar ve dudaklarını kulağıma yaklaştırır. "Bizi inceliyor. Her birimizin en küçük alışkanlıklarını gözlemliyor ve önceki baskında yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmadı. Onun son seçilen öğrenci olduğunu sanmıyorum. Çok zeki ve kendinden emin. Asıl bağlılığı bize değil." Sesinden çok emin olduğu anlaşılıyor.

Eğer birine güveniyorsam, o da Cameron'dur. Ve o, Karanlık Güçler dünyasında benden çok daha sezgiseldir. Şimdi o bahsedince, Bryce'ın kavgadan beri bıçağıma göz diktiğini fark ettim. Onu kullanıp kullanmadığımı mı anlamaya çalışıyordu? Yoksa bıçağın ucunda hala zehir olup olmadığını mı?

Bir aydınlanma yaşayınca dudaklarımdan küçük bir çığlık kaçıyor. "Savaşta bize yardım etmeyecekti de neden bıçağına zehir sürdü?" diye fısıldıyorum. Bryce bize yakın dövüşte iyi olmadığını söylememiş miydi? *Uydurduğu tavırlarında bir hata.*

Cameron düşük bir sesle mırıldanır ve titreşim omurgamdan geçerek beni ürpertir. "Aynen öyle. Şimdi biraz dinlen."

O göremeyecek olsa da kaşlarımı çattım. "Bana emir vermeyi kes. Bugün hiç durmadın."

Yumuşak bir kahkaha atar ve parmağıyla örgümü döndürür. Bu hareket beni gülümsetir ve gözlerimi kapatırım.

EMERY

Sinyale doğru yürüyüşümüze devam ettiğimizde hava hala karanlıktı. Çam ağaçları onu görmeyi kolaylaştırmıyordu, ancak dalların arasında bir boşluk bulduğumuzda uzaktaki yeşil ışık biraz görünür hale geldi. Bu gece yıldızlı gökyüzü çok genişti.

Durup manzarayı içime çekiyorum. Montana'daki manzarayı o kadar çok hatırlatıyor ki, bir an için kendimi evimde hissediyorum. Gerçi son aile operasyonundaki başarısızlıktan sonra, artık bir evim olmadığını düşünüyorum. Nolan'ın ölüm belgesine ne yazdığını ve bunu kimseye inanıp inanmadığını merak ediyorum. Umarım annem hala benim gerçekten ölüp ölmediğimi merak ediyordur. Reed beni aradı mı? Beni önemseyen biri varsa, o da odur.

Bree beni dırter ve endişeli bir bakış atar. Düşüncelerimi silkeler ve ona güven verici bir gülümseme atarım. İkimiz de Cameron, Damian ve Bryce'in peşindeyiz. Yavaş ilerliyoruz, ama işaretine yaklaştıkça daha dikkatli oluyoruz. Diğer ekipler de muhtemelen yakındadır.

"Ne düşünüyordun?" diye sorar Bree.

Öne bakmadan önce ona bir göz attım. "Ailem, benim ölüp ölmediğimi umursuyorlar mı? Gerçekten olmak istediğim kişi olabildim mi diye merak ediyorlar mı?" Sesim kayıtsızdı, ama bu düşünceyi yüzüme vurmak acı vericiydi. Bryce, sözlerime omzunun üzerinden bir bakış attıktan sonra tekrar öne baktı.

Gözleri sempatiyle kısılır. "Oh, oraya gitme. Geçmiş hayatımı düşünmeye başladıktan sonra bir ay kadar bir rutine düştüm." Güler ve çenesini kaldırıp gökyüzüne bakar. "Şu anki hayatın bu. Bugün bitebilir. Yarın bitebilir. Ya da Mori'den daha uzun süre burada kalabilirsin. Kesin olan bir şey var: eski hayatına asla geri dönemezsin. O yüzden üzerinde durmanın bir anlamı yok. O kız öldü ve bu aslında iyi bir şey olabilir. Koşulların nasıldı bilmiyorum ama artık özgürsün, sadece kendin olabilirsin."

Başımı sallayıp gülümserim. "Evet, haklısın."

"Tabii ki haklıyım." Bree, maskesinin kumaşını çekerek sırtarak çenesini kaldırır.

Damian omzunun üzerinden bize bakıp kaşlarını çattı. "Odaklanın, ikiniz. Dedikodu saati değil."

"Kapa çeneni." Bree botunu onun kışına koyar ve güler.

Yumuşak seslere ve hafif mizaha kendimi kaptırırken, Cameron'ın hala bu anların tadını çıkarma kapasitesine sahip olup olmadığını ya da bunlara kapılmamak gerektiğini daha iyi bilip bilmediğini merak ediyorum.

Omzunun üzerinden attığı soğuk bakış, bana ikincisinin doğru olduğunu söylüyor.

Son gün gerçeküstü geliyor. Güneş gökyüzünün ortasında, biz ağaçsız bir araziye geçiyoruz. Cameron bize yaklaştığımızı ve bundan sonra yüksek alarında olmamız gerektiğini söylüyor. Cameron hareket etmemiz için işaret verene kadar, neredeyse otuz dakika boyunca alanı gözetliyoruz, yere yatıp vadinin her iki tarafında herhangi bir hareket olup olmadığını bekliyoruz.

Cameron gibi yere yakın duruyorum ve onun hemen arkasında kalıyorum. Tetik parmağım neredeyse donmuş durumda, ama her şeye hazırım. Bu, geçmişte yaptıklarımın çok farklı, böyle açıkta olmaya alışkın değilim. Savunmasız ve birinin bize ateş etmesini bekliyoruz. Şu anda izleniyor olabileceğimiz düşüncesi beni ürpertiyor.

Damian yanıma geliyor ve diğer uca vardığımızda, duyulabilir bir nefes alıyor. "Siktir, başarabileceğimizi sanmıyordum," diyor, eğilip ellerini dizlerine koyarken birkaç derin nefes alıyor.

Bryce gözlüklerini düzelterip buğusunu almaya çalışıyor. "Ben de öyle, domuz gibi terliyorum." Sırtımın alt kısmına ve boynuma yapışan soğuk teri hissederek başımı sallıyorum.

Cameron, Bryce'ın yeleğinin omuz askılarını tutup onu öne doğru çeker. "Hadi gidelim, burada kalamayız. Burası güvenli değil."

Damian inler ve Bryce'ın yanına yürür. Bree yanıma gelir ve sırtıma vurur. "Bu ilk deneme kadar kötü değildi. Böyle şeyleri bütün gün yapabilirim." Son kelime dudaklarından çıkar çıkmaz bir silah sesi duyulur ve kurşun yüzünü kıl payı ıskalar. Yanındaki ağacın gövdesinde bir delik açılır. Ağaç parçaları üzerimize yağar ve panik kalbimi hızla çarptırır.

"Yere yatın!" diye bağırır Cameron. Anında dizlerimin üzerine çöküyorum ve onun gözlerinin ateşli bir şekilde atıcıyı aradığını izliyorum.

Kulağımda kanım gürültüyle atıyor, ayak seslerini duymamı zorlaştırıyor. *Kahretsin.* Tüfeğimin dürbününü gözüme götürüyorum ve bize saldıran ekibi çılgınca arıyorum. Görebildiğim tek şey ağaçlar, çalılar ve kayalar. Gözlerim yapraklardan daha koyu bir şeyin üzerinde hızla kayıyor. Geriye doğru izini sürüyorum, kalbim bir an duruyor.

Maskeli bir öğrenci bana doğru bakıyor. Tereddüt etmiyorum. Tetiği çekiyorum ve kurşunu boynuna gönderiyorum. Onlar geri çekiliyor ve yanlışlıkla silahlarını ağaçların tepesine ateşliyorlar. Cameron onları hızla takip ediyor ve bir kurşunu daha alına gönderiyor.

"Hareket edin!" diye bizi teşvik ediyor. Bree, bir ağacın arkasına saklanan bir öğrenciye ateş ederken, Bryce ve Damian önümüzü koruyor. Bizi uzaklaştırıyorlar ve kalan takipçileri atlatmak için elimizden geldiğince gizlice hareket ediyoruz. Ne kadar aramaya çalışırsam çalışayım onları bulamıyorum, ama orada daha fazlasının olduğunu biliyorum.

Bu silah sesleri diğer mangaları da buraya çekecektir. İçimde biriken korkuyu yutuyorum, zaten zirveye ulaşmış adrenalinim daha da yükseliyor. İşaret ışığı artık çok yakın, yeşil ışık birkaç saniyede bir yanıp sönüyor ve azalan güneş ışığı da görünürlüğünü artırıyor.

Bryce dik bir yokuş aşağı kayıyor ve uçuşunun kenarındaki ağaca tutunuyor. "Dikkatli inin!" diye bize bağıyor. Damian ve Bree önce iniyor, Bryce'in tutunduğu aynı çam ağacına tutunuyorlar.

İlk adımımı atıyorum, onlar gibi kaymaya hazırlanırken bıçak baldırıma saplanıyor. Acı bacağıma yayılıyor ve beni yere yapıştırıyor. Bryce bir şeyler bağıyor ama kulaklarımda çınlayan seslerden dolayı duyamıyorum, yokuş aşağı yuvarlanıyorum. Her yuvarlandığımda dünya dönüyor ve her şey bulanıklaşıyor. Ağaçların arasından silah sesleri geliyor.

Oof. Vücudum aniden durduğunda nefesim kesilir. Görüşüm bulanık, ama kendimi zorlayarak ayağa kalkar ve bacağıma saplanmış bıçağı çıkarırım.

Bree, uçuşundan aşağı yuvarlanmamı engelledi. Şok içinde ona bakıyorum. Daha önce ondan şüphe duymuş olsam da, artık kesinlikle duymuyorum.

"Kalk, Emery! Saklanacak bir yer bulmalıyız," diyor sert bir sesle, ceketimin yakasından tutup beni diğerlerinin yanına çekiyor.

Baş dönmesi geçince, hızla etrafa bakıyorum. "Mori nerede?" diye soruyorum.

Bryce küfür eder ve yokuşun tepesine bakar. Cameron tek başına üç öğrenciyle dövüşüyor. Ya tüfeklerini kaybetmişler ya da Cameron silahlarını çoktan ellerinden almış. Dört kişi daha yanındaki yokuşta koşarak ona doğru hücum ediyor, ACE 32'leri hazır durumda.

Cameron üç kadeti kolaylıkla alt ediyor, çoğunlukla bıçaklarından kaçınıyor ve savunmada kalıyor, ama aynı anda kaç kişiyle daha başa çıkabileceğini bilmiyorum.

"Ona yardım etmeliyiz. Bree ve Damian sol tarafa geçin, Bryce, sen benimle gel, sağdan yanlarına yaklaşacağız," diye emir verirken tüfeği sıkıca kavradım. "Gidelim."

Zirveye geri dönmemiz otuz saniye sürer. Cameron ikisini çoktan öldürmüştür ve üçüncü kişiyi de vurmak için tüfeğini kaldırmaktadır. Dört yeni gelen kişi ona odaklanmayı bırakıp bize döner.

"Bu cüce mi? Buraya gel, seni küçük orospu!" Wraith'in acımasız sesini her yerde tanırım. Katil gözleri her zamankinden daha soğuk ve aç. Yaralı kolu silahını kullanmasına engel olmuyor gibi görünüyor. *Kahretsin.*

Bryce sol tarafındaki ağaca, ben de sağ tarafımdaki ağaca saklanıyoruz. Wraith tüfeğini kaldırıp bana ateş ediyor. Sanırım onunla birlikte olan Arnold, Bryce'a da aynı acımasızlıkla ateş ediyor.

Küfredip, tüm mermilerini attığı tarafa dönerek ona iki el ateş ettim. Biri ıskaladı, diğeri beline saplandı.

Wraith çığlık atar ve dizlerinin üzerine çöker. Fırsatı değerlendirip Arnold'a ateş ederim. Kolayca korkar ve siper almak için yokuşa atlar. Bryce, anlayamadığım bir şey bağırır ve onun peşinden gider.

Hızla silahımı Wraith'e doğrultup tetiği çekerek vahşi köpeği öldürmek için ateş ediyorum, ama tam ölümcül atışı yaparken biri omuzlarımı itiyor. Mermi doğrudan yere isabet ediyor. Saldırgana doğru dönüp bakıyorum.

Gözlerim fal taşı gibi açılır. Bu, bağışladığım adamdır. Elleri kanla kaplıdır ve batmakta olan güneşin ışığında gözlerinin akını zar zor görebiliyorum.

Cameron haklıydı, diye düşünüyorum son kez, adam göğsüme ateş ederken. Kurşun geçirmez yelek giymiş olsam da, acısı dayanılmaz. Kurşun göğüs kafesimi delip geçip geçmediğini anlayamıyorum, ama aldığı darbe beni tepeden aşağı yuvarlıyor, ancak bu sefer Bree düşüşümü durdurmak için orada değil.

Kenardan yuvarlanıp vadiye düşüyorum.

Duyduğum son şey, aşağıdaki vadide yankılanan Cameron'ın boğuk çığlığı.

CAMERON

EMERY'nin pembe örgüleri, muhtemelen ölümüne düşmeden önce gördüğüm son şeydi. İçimde bir şey kırıldı ve ciğerlerimden dehşet dolu bir çığlık çıktı, "Emery!" Onu kovalamaya çalıştım, ama ekibimi zayıflatmaya çalışan pislikler beni durdurdu.

En irisi savaş bıçağını gözüme doğru savurur ve gözümü keser. Acıyı hissetmiyorum, ama o tarafımdaki görüşüm tamamen kırmızıya döner ve sıcak bir sıvı yüzümün o tarafına damlar.

Bu pislikler ne yaptıklarının farkında değiller.

KA-BAR bıçağımı yumruklayarak iri adamın çenesine saplarım. Adam hareketsiz kalır, beyni muhtemelen ona bahşetmeyeceğim son düşüncelerini toplamaya çalışıyordur. Dizimi sertçe kaldırıp bıçağı kafatasına saplarım, bıçağın sapı çenesiyle aynı hizaya gelene kadar.

Trol gibi yere yığıldı. Gözlerim diğerlerine kaydı. Yüzleri bembeyaz oldu ve kaçmaya çalıştılar. Bree ve Damian, benden kaçan ikisini durdurmadan önce kendi kadetlerini öldürdüler.

Derin bir nefes alıp dönerek yokuş aşağı koşmaya başlıyorum.

"Bekle! Mori, çok dik!" diye bağılıyor Damian.

Umurumda değil, diye düşünüyorum, ayaklarım kenardan kayarken. Ayak bileğimden ikinci bıçağımı çıkarıyorum ve onu kullanarak inişimi yavaşlatıp, dağ yamacından aşağı düşerken dik durmaya çalışıyorum.

Gözlerim aşağıdaki zemini tarar ve karla kaplı vadinin dibinde kırmızı, pembe ve siyah lekeler gördüğümde kanıma korku doldu. Hareket etmiyor.

Ne yapacağım? Ne yapmam gerekiyor? Panik damarlarımdan akıyor. Bu his o kadar nadir ki, bıçağımı tutamıyorum. *Tanrım, bu kadın bana ne yapıyor böyle?* Eldivenli elimi çivi gibi toprağa ve kayalara gömüyorum ve hızla dibe doğru ilerliyorum.

Ayaklarım yere değdiği anda, düşmüş bir melek gibi yere yığılmış olan bedenine koşmaya çalışıyorum, ama bacaklarım titriyor ve beni dizlerimin üzerine çökertiyor. Nefesim kesiliyor ve dişlerimi alt dudağıma sıkıştırırken sesim boğuk çıkıyor

Alt dudağımı ısıırıyorum. Düşerken dişlerimi incitmiş olmalıyım, yoksa beni felç eden sadece endişem mi? Anlayamıyorum.

Tek gördüğüm o.

Hareketsizce yatıyor, toprağa kanını akıtıyor.

O olmasın. Lütfen, o olmasın. Benden ne istersen al, ama Em olmasın.

Ön kollarımla kendimi destekleyerek, kar ve çakıl üzerinde vücudumu sürükleyerek onun yanına ulaşıyorum. Fetal pozisyonda kıvrılmış durumda. Vücudu çok küçük. Tek istediğim onu güvende tutmak ve kollarımın arasında sarmak. Emery'nin yanına oturup, onu nazikçe çevirmek için elimi ona uzatıyorum, ama ona dokunmadan önce elim birkaç santim kala donuyor.

Ya ölmüşse?

Kalbim, sanki bir hançer saplanmış ve kanamaya başlamışım gibi keskin bir acı ile sızlıyor. Yıllardır hissettiğim en büyük acı bu. *Hayır. O iyi. O iyi.*

"Emery," diye fısıldıyorum, etrafımızı saran sessizliğe karşı sesimin ne kadar kısık çıktığını fark ederek yüzümü buruşturuyorum.

Kıpırdamıyor ve giysileri o kadar kalın ki nefes alıp almadığını anlayamıyorum. Elimi çekip göğsüme sıkıca bastırıyorum. Hayatım boyunca ellerim hiç bu kadar titrememişti.

"Emery," diye daha yüksek sesle söylüyorum. Hala hiçbir şey yok.

Bulutlar kararıyor ve nefesim zorlaşırken dünya kendi içine çöküyor gibi görünüyor. Histeriye kapılırken başım dönüyor ve dudaklarım uyuşuyor. *Bu his ne?* Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Hiçbir şey için bu kadar üzülmemiştim.

Bundan nefret ediyorum.

İki elim de başıma gider ve kaskımı ve maskemi çıkarıp yanıma atarım. Nefes alamıyorum lan. Saçımı tutar ve gözyaşlarımı geri çekerim. Kafamı sallar ve "Kendine gel lan" diye bağırırım. Kendime gelmeye çalışırken yumruğumu birkaç kez kafama vururum.

Çenem titrerken, kendimi zorlayarak ona yaklaşıyorum, kollarımı vücuduna dolayarak onu göğsüme çekiyorum. Dudaklarından küçük bir nefes kaçır ve dondurucu havada kıvrılır.

O nefesi duyduğum anda, ruhumun her parçası paramparça oldu.

Başımı nazikçe onun başına yaslayıp, "Seni kaybettim sandım" diye mırıldanıyorum. Sesim kırılğan.

Hafif bir inilti çıkarır ve gözlerini yavaşça açar. Vücudumdan bir ürperti geçer ve sadece bakışlarıyla beni büyüleyen ve kemiklerime kadar zayıflatan bir hisse kapılırım. Dünya buna bağlı olsa bile şu anda kıpırdayamam.

"Cameron?" Sesi o kadar sessiz ki, neredeyse duyamıyorum.

"Başka kim olabilir ki?" Sözler boğazımda düğümleniyor ve onu daha sıkı sarıyorum.

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirir, ağzının köşesinde bir kan lekesi vardır. "Benden nefret ettiğini sanıyordum."

Onu bir an şaşkınlıkla izliyorum, böyle bir anda şaka yapmaya bile cesaret edebilmesine şaşıyorum, sonra rahatlama hissiyle gülüyorum. O da gülüyor ve yüzünü buruşturarak karnını tutuyor.

"Ah."

Göğsümde endişe hissediyorum. "Ayağa kalkabilir misin? Neren ağrıyor?" Kendi hızında ayağa kalkmasına izin veriyorum. Çenesi geriliyor ve acı çektiğini ima ediyor. Onun acı çektiğini düşünmek midemi bulandırıyor. Onun tüm acısını ortadan kaldırmak istiyorum.

Elinden geldiğince dik durur ve bir adım atmaya çalışır. Bacağı pes eder ve düşmeden önce kalçalarını tutarım ve endişemi belli etmemek için zayıf bir gülümseme gösteririm.

"Ben iyiyim," Emery beni ikna etmeye çalışıyor, ama o dünyanın en kötü yalancısı. Yalan söylediğinde gülümsemesi her zaman çok uysal oluyor.

Çömeliş onu incelerken, aldığı tüm yaraları bir bir sayarım. Kolu normalde tuttuğundan daha aşağıda duruyor, bu yüzden omuzu çıkmış olabilir. Yüzü oldukça kötü bir şekilde sıyrılmış, ama en çok hasar bacaklarında görünüyor. Bıçaklanan baldırı hala kanıyor, ama bu kadar çok kanayanın bıçak yarası olması ve düşme sonucu değerli kafası olmaması beni rahatlatıyor.

Dudaklarım düzleşir, hızla ilk yardım çantasını çıkarır ve bacağını sarmaya başlarım.

"Cam... Gözün ve burnun kanıyor." Yumuşak sesi bana biraz rahatlık veriyor. Sadece o benim gibi birini önemser. Ona acımasız davrandıktan sonra bile. Neden beni önemsiyor? Hak etmediğim halde neden bana karşı nazik olmaya devam ediyor?

Onun sevgisini istemiyorum, çünkü bu onun sürekli tehlike altında olacağı anlamına geliyor, ama şimdi onu kaybetmeye de dayanabileceğimden emin değilim.

Onun kalbime çok yakınlaştığından endişeleniyordum, ama şimdi bundan eminim.

EMERY

CAMERON bacağımı sarmaya devam etmeye çalışıyor ve ona duyduğum endişeyi görmezden geliyor, ama ben ellerimi omuzlarına koyuyorum.

"*Cameron*. Bana bak." Szlerimden hayal kırıklığım okunuyor.

Bir an durur ve ellerini kucağına bırakır, kaşlarını çatarak. "Nerede kanadığım umurumda değil, Em." Gözleri sonunda benimkilerle buluşur ve varlığının her zerresi onun ruhunun derinliklerine dalar. Yaralı gözünden sanki ağlıyormuş gibi kan akar. Elimi yanağına götürürüm ve başparmağımla kırmızı akıntıyı silerim. Elime yaslanır ve gözlerini kapatır. "Benim için önemli olan sadece senin yaralanman... İyi misin?" diye mırıldanır ve avucuma yumuşak bir öpücük kondurur.

Zaten hayatımı çalmıştı, şimdi de kalbimi aldığından korkuyorum.

Dizlerimin zerine çöküp, özlemine çektiğim o kasvetli adaçayı rengi gözlere bakıyorum. Ortamı yumuşatmaya çalışıyorum. "Senin yapamayacağını söylediğini sanıyordum..." O ne eğilip, sözlerimi dudaklarımdan öpüyor. Tüm düşüncelerim onun yumuşak kucaklamasında eriyor.

"yle bir şey demedin." Dudaklarımdın üzerinde sırtıyor.

Ona kaşlarımı kaldırarak bakıyorum. "zr dilemeden olmaz."

"zr dilerim. Binlerce kez özür dilerim, tamam mı?" diye fısıldayarak alnıma nazikçe öper, sonra ayağa kalkar. Bana elini uzatır, ben de minnetle tutarım. Gözündeki kanı temizlemek için birkaç kez gözlerini kırpar ama kan akmaya devam eder.

"Al." Eldivenimle olabildiğince kanı sildikten sonra, üzerine bir parça gazlı bez bastırıyorum. "Bunu orada tutman gerekecek." O da öyle yapıyor. Ona ifade etmek istediğim endişemi içime atıyorum. Bu, sığınağa dönene kadar beklemek zorunda. Hala zamanla yarışıyoruz.

Cameron gevşek koluma bakar ve ağzını sıkılaştırır. "Yukarı çıkmaya başlamadan önce onu yerine oturtmam gerekecek," der isteksizce. Bunun olacağını biliyordum. Daha önce omzumun yerine oturtulması gerekmişti ve bu hiç de hoş bir şey değildi.

Başımı sallayıp başka tarafa bakıyorum, kolumu ağzıma götürüp ısırıyorum. Cameron kolumu gerekli pozisyona sabitliyor. "Hazır mısın?"

diye soruyor. Ona tekrar keskin bir şekilde başımı sallıyorum ve o tereddüt etmeden kolumu yerine oturtuyor. Koluma inleyerek birkaç derin nefes alıp tekrar ona dönüyorum.

"Bu çok acıttı."

O da anlayışla gülümser. "Dağdan düşmemiş olsaydın." Kıkırdar. "Gitmeliyiz, zamanımız azalıyor."

Başım dönüyor ve tüm vücudum ağrıyor. Onu daha fazla endişelendirmek istemiyorum, bu yüzden onun yanında yürümek için elimden geleni yapıyorum. Yavaşça yokuşa doğru ilerlerken kolunu destek olarak kullanmama izin veriyor.

Dağın yamacına bakıyorum ve kalbim duruyor. O kadar dik ki, ikimizin de yürüebilmesi bir mucize. İşaret lambasının yeşil ışığı karanlık gökyüzünde sabit bir şekilde parlıyor ve yanıp sönüyor.

"Ne kadar zamanımız kaldı?" diye soruyorum, topallayarak ve tüfeğimi ararken. Düşerken üzerine düşmüş olsam, kırılmış bile olabilir. Avucumu alnıma bastırıp iç çekiyorum, her şey çok bulanık. Kenardan düştüğümü ve sonra Cameron'ın bana bakıp beni şefkatle tuttuğunu hatırlıyorum.

Bu düşünceyle yanaklarım kızarıyor. Dışarısoğuk olduğu ve kanla kaplı olduğumuz için Cameron'un fark etmemesine seviniyorum.

Yıldızlardan saati anlayabilecekmiş gibi gökyüzüne bakıyor. "En fazla bir saat derim. Tırmanabilir misin?" Gözleri tekrar bana dönüyor ve ben kararlı bir şekilde başımı sallıyorum. Yüzünde şüpheli bir ifade belirliyor ve sırtarak başını sallıyor. "Hadi ama aşkım, atla."

Dizlerinin üzerine çöküyor. Bu hareket kalbimi sızlatıyor. İlk denemenin sonunda beni asla böyle taşımayacağını söylememiş miydi? Gülümsememi bastırıyorum.

"Ben yapabilirim," derim hafifçe. Enerjisini koruması gerekiyor. Yanından geçip giderim.

Cameron bileğimi yakaladı, bakışlarımı ona çevirdi ve gözlerinde yalvaran bir ifade gördüm.

Oldukça kolay pes ediyorum.

Dağın en az dik kısımlarında zikzaklar çizerek beni sırtında taşıyor. *Tanrım, böyle büyük dağların sadece Montana'da olduğunu sanıyordum.* Derin bir nefes alıp, Cameron'ın toprak kokusuyla karışık çam kokusunu içime çekiyorum. Temiz hava, bu kokuları muhteşem bir şekilde harmanlıyor. Beni zahmetsizce taşıyan, bacaklarımın arasında hareket eden kaslı bacaklarına odaklanmamak

zor.

Başımı omzuna yaslayıp nefesini dinliyorum. "Hey, Cam." "Evet?"

"Nolan'ın Karanlık Güçlerden kartlarımızı kazanmamız gerektiği konusunda söyledikleri doğru mu sence?" Yeleğinin üzerinde küçük bir daire çizdim.

Bir an düşünür. "Evet, tabii ki, neden bu konuda yalan söyleyin ki?"

Cameron çok uzun süredir Karanlık Güçlerin bir parçası ve onların laboratuvar faresi olmaktan gurur duyduğu için onlardan kurtulmak konusunda pek istekli değil, bu yüzden üstlerine olan güvenine sadece başımı sallayarak karşılık veriyorum.

"Henüz kimse kartlarını kazanmamış olması tuhaf geliyor, hepsi bu." Bunun arkasında daha fazlası olduğunu seziyorum, ama çok fazla endişelenmeden önce bir takıma girene kadar beklemem gerekecek. Denemeleri geçemeyebilirim bile.

Bütün vücudum yanıyor, omzum acımasızca zonkluyor ve bacağım mahvolmuş durumda. O yaranın düzgün bir şekilde iyileşmesi haftalar alacak ve benim iyileşmek için o kadar zamanım yok. Geri döndüğümüzde alçıya alıp çok fazla ağrı kesici almam gerekecek.

Cameron gibi hissiz değilim. Üçüncü deneme benim için son olabilir.

"Cam," diye tekrar mırıldandım.

Başını nazikçe benimkine yaslar. "Em?" "Beni almaya geldiğin için teşekkür ederim."

Sadece onaylayan bir homurtu çıkarır, ama başparmağını sevgiyle bileğimin üzerinde gezdirir.

Takımımızın geri kalanı, onları son gördüğümüz zirvede değil, bu yüzden işaret lambasına doğru ilerlemeye karar veriyoruz. Başka bir yere gitmiş olamazlar, oradan başka. Deneme sona erdiğinde orada olmazlarsa, biz bittik demektir.

Sırtın tepesindeki ölü öğrencilerine kayıtsızca bakıyorum. Kanları, düştüğüm uçurumun kenarına doğru akan küçük bir dere oluşturuyor. *İyi ki kurtulduk.* Onların da bizim gibi hayatta kalmaya çalıştıklarını görmezden geliyorum.

Cameron haklıydı; Alt Duruşmalar, etrafınızdaki dehşete karşı sizi soğuk yapar. Bir nefes daha almak için yapacağımız şeyler trajiktir.

Ölmek istemiyorum. Özgür olmak istiyorum.

Birlikte topallayarak yürüdük ve beş dakika sonra yeşil ışığa ulaştık. Diğer üç takım ayrı ayrı gruplar halinde duruyordu. Her takımda sadece iki veya üç kişi ayakta idi, geri kalan takım arkadaşları ölmüş ve buraya taşınmıştı.

Bree, Damian ve Bryce'ı gördüğümde rahat bir nefes alıyorum. Onlar da bizi gördüklerine çok seviniyorlar.

"Yemin ederim, siz ikiniz ölümsüzsünüz," diyor Damian, bana kocaman bir kucaklama verip sırtıma elini koyarken. Bree bana tatlı bir gülümsemeyle bakıyor ve Damian'ı benden ayırdıktan sonra sırası gelince beni kucaklıyor.

Cameron yüzünü tekrar taş gibi yapar ve kollarını sıkıca kavuşturur, görünüşünü korumak için, sanırım.

Bryce ikimize de başını sallar. "Dağdan düşüp tekrar tırmanabilen pek fazla insan yok." Bizim burada olmamızdan gerçekten mutlu görünüyor. Cameron'a bir bakış atarım ve zehir seven yoldaşımız konusunda hala şüpheyile dolu olduğunu görürüm.

"Sanki çok kolaymış gibi konuşuyorsun," diyorum düz bir sesle, diğer kurtulanların kim olduğunu incelerken.

Herkes maskelerini indirmiş, ayaklarının dibindeki ölü üyeleri yokmuş gibi görmezden gelerek rahatça sohbet ediyor. *Onlarla arkadaş olmasaydım ben de aynı şekilde davranır mıydım?* Hayır, davranmazdım diye düşünüyorum. Üçünü de sevmeye başladım ve Cameron şu anda benim bir parçam gibi.

İki iri adam alçak sesle konuşuyor ve benim onları izlediğimi fark edince bize bakıyorlar. Wraith ve Arnold. Neden bu ikisinin, diğerlerinden farklı olarak, üçüncü denemeye kalktığına şaşırmadım? Her yerleri kurumuş kanla kaplı ve tüm yoldaşları ölmüş. Yerde hareketsiz yatan devî tanıyorum; ben tepeden aşağı yuvarlanmadan önce Cameron'la dövüşüyordu. Çenesinin altında bir dövüş silahının ucu zar zor görünüyor.

Bu manzarayı görünce irkilirim, ama çok etkilenmişim ki bunun beni etkilemesine izin veremem.

"Üçüncü vuruşta olacaklarına inanamıyorum," diye şaka yapıyor Bree. Acaba daha önce hayatında beyzbol oynamış mıdır? Ellerinde bunun için gerekli nasırları var.

"Son maça kalacaklarını tahmin etmiştim," diye karşılık veriyor Bryce, ayağını kaydırarak gözlüğündeki tozu kolunun içiyle silerek.

Cameron burun kıvrıyor. "Onları ele veren ne oldu? Takım arkadaşlarını korumak için gösterdikleri çaba mı?" Sesinde alaycı bir ton var.

Bu anı olduğu gibi kabul ediyorum, beşimiz denemenin sonuna kadar gelen tek tam takımız. Bunun bir anlamı olmalı, değil mi? Göğsüm gururla doluyor. Belki de Karanlık Güçler'de ve bir takımda olmak o kadar da kötü olmayacak. Garip bir şekilde, burası benim evimden daha çok evim gibi geliyor.

Black Hawk'ın sesi gökyüzünde bize doğru yankılanıyor. İşaret noktası, taştan yapılmış yüksek bir platform ve iniş için bolca yer var. Alçalışını sabırla bekliyoruz. Wraith'in hiçbir şey denememesine şaşıyorum, ama muhtemelen ormanda geçirdiğimiz birkaç günün ardından o da bizim kadar yorgun.

Adams helikopterden iner ve hepimizi baştan aşağı süzer. *Berbat görünüyoruz. Biliyoruz. Bizi buradan çıkarın.* Huysuz tavrımı baldırımdaki yaraya ve düşüşten dolayı vücudumun her yerinde hissettiğim ağrılara bağlıyorum. Geri döndüğümüzde aynada kendime bakmaktan şimdiden korkuyorum, ama sıcak bir duş buna değecek.

"Tebrikler, öğrenciler, son sınava kadar geldiniz," diyor Adams, bizi izlemeye devam ederken sinsî bir gülümsemeyle. Muhtemelen şu anda o adamın kafasında milyonlarca çılgın düşünce dolaşıyor. Sınavları o mu hazırlıyor, yoksa önceden belirlenmiş mi? Kesinlikle beni meraklandırıyor. "Hadi o zaman, sığınağa geri dönelim."

Diğer takımlardan birkaçı, ayaklarının dibinde yatan ölü takım arkadaşlarına bakıyor.

"Onları bırakın, biz hallederiz," diye bağıyor eğitim çavuşu helikopterin pervanelerinin gürültüsünün üstüne.

Sığınaka dönüş yolculuğu, buraya gelmemizden dört kat daha kısa sürüyor. Açık kapıdan giren hava akımı olmasına rağmen, küçük alan demir kokusuyla doluyor. Kırmızı ellerime bakıyorum ve bir saat içinde kaç kişiyi yıkayacağımı merak ediyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum.

Cam'in dediği gibi, ya ben ya da onlar.

EMERY

HERKES duşta ama şimdi burası çok boş geliyor. Sadece on üçümüz kaldık.

Kanalizasyonun etrafında biriken su parlak kırmızı. Pembe saçlarım, kanın etkisiyle pastel renginden daha da koyu bir kırmızıya boyanmış. Elime biraz daha şampuan sıkıp, yaralanmamış tarafımla saçlarımı şiddetle ovuyorum.

Cameron bir elini duvara dayamış, başını su akışına bırakmış. Soluk saçlarında da kırmızı lekeler var. Gözlerim onun vücudunu takip ediyor, boynundan gövdesine ve kollarına uzanan dövmelemin izini sürüyor. Kasları hala gergin, sıcaklığın etkisiyle yavaşça gevşiyor. Omuz kemiğindeki yara duruşma sırasında biraz açılmış olmalı; sırtından ve kaburgalarından aşağıya koyu kırmızı bir kan akıyor.

Bakışlarımı hissediyor ve yavaşça bana doğru bakıyor. Yaralı gözü kapalı ve kanaması büyük ölçüde durmuş. Diğer gözü ise kapakları kapalı, yorgun ve düşüncelere dalmış. Bakışları vücuduma kayıyor, morlukları ve kesikleri inceliyor. Gözlerinin bir süre üzerinde durduğu tek yara, zonklayan baldırım. Dikiş atmam gerekiyor, ama önce iyice temizlemek istedim. Enfeksiyon kapmak istediğim son şey.

Son bir durulama yaparken ona "Ben iyiyim" diye güvence veriyorum. Saçımdaki lekeler hala belirgin, ama eskisinden daha iyi. Duşu kapatıp kendime bir havlu sarıyorum. Kırmızı lekeler hızla kumaştan sızıyor ve yüzüme bir kaş çatma çizgisi çiziyor.

Cameron, duşun musluğunu açarken hafifçe nefes verir. Beline bir havlu sarar ve bana doğru yürür. "Yaranı saralım." Bir an durup yüzümdeki ifadeyi inceler ve sonra ekler: "*İkimizin de yaralarını saralım.*"

Barakadan geçerken yürüyüşünü inceliyorum. Burada durum duşlardan daha kötü, yani bacakları sandığından daha fazla yaralanmış. Dikkatim odaya kayıyor. Odanın ortasındaki tüm yataklar boş; kalan birkaç ittifak odanın kenarlarında toplanmış durumda. Arnold ve Wraith, koridora açılan kapıya en yakın olanlar.

Bree ve Damian'ı arıyorum ama yatakların arasında onları bulamıyorum. Muhtemelen dinlenmeden önce akşam yemeği yiyorlardır.

Şu anda yemek düşüncesi midemi bulandırıyor. O kadar acımasız ve anlamsız bir ölümden sonra yemek yiyemem. Kan kokusu uzun süre burnunda kalıyor, her lokma iğrenç bir tada sahip oluyor.

Gözlerim sıyrılmış ve kızarmış parmaklarıma kayıyor. Derimin altında mor çürükler oluşmaya başlamış bile.

"Hey cüce, acaba bakıcın son denemede seni koruyabilecek mi?" diye bağıyor Wraith, biz hızla yanlarından geçerken. Arnold onun yorumuna kıkırdıyor.

Ağzımı açıp ona kötü bir cevap vermek üzereyim, ama Cameron bileğimi tutar ve beni ilerlemeye zorlar. Birkaç kapı geçtikten sonra omzunun üzerinden bana sert bir bakış atar.

"Onunla tartışmanın anlamsız olduğunu biliyorsun," diye mırıldanır ve tekrar önüne bakar. Bileğimi sımsıkı tutan eli sıcaktır.

Onun dokunuşunun yumuşaklığı yüzümü kızartıyor. "Biliyorum."

"Biliyor musun, ben de ilk kez Under'a geldiğimde sana çok benziyordum. Hırçındım." Bu fikir ona çok komik gelmiş gibi konuşuyor.

"Senin arkanda seni kollayan ve aynı zamanda arkandan bıçaklamaya çalışan biri yoktu, o yüzden *o kadar da* benzer olamazdık," diye sırtarak mırıldanıyorum.

Cameron başını sallar ve güler. "Sanırım bu konuda haklısın. Ama yine de seni kızdırmanın ne kadar kolay olduğunu görmek eğlenceli," diye mırıldanır.

Revirdeki ışıklar tek tek yavaşça yanmaya başladı. Bir an için hepsi yanmayacak sandım, ama bir süre sonra yanmaya devam ettiler.

"Atla, seni iyileştirme sırası bende." Cameron masayı okşayarak gülümser. İnleyerek pantolonumu indirip soğuk çeliğin üzerine çıkarım. Uyluklarım, metalin soğuk dokunuşuyla yanar, sonra yatışır ve ısınır.

Ona her yerimin ağrıdığını söylemek istiyorum. O kadar çok acı çekiyorum ki, zar zor kendimi tutuyorum, ama benden zayıflık göreceğinden korkuyorum. Onun hakkında, kendini kaybetmesine neden olan şeylerin, ekibindeki zayıflıklar ve birini öldürdükten veya kendini zorladıktan sonra olduğunu bilecek kadar bilgi topladım. Acım arka planda kalabilir.

Sıcak parmaklarını baldırımın arkasına kaydırarak yarayı temizlemeden önce değerlendiriyor. Masanın kenarını sıkıca tutuyorum ve çenemi sıkıyorum, vücudumun yaşayacağı şoka hazırlanıyorum.

Cameron gözlerini yüzüme çevirir. Bunu beklemiyordum, ama yüzümdeki endişeyi açıkça görmüştür.

Yavaşça doğrulur ve ellerini ceplerine sokar, bana, içime bakar, sesi kalbime işler. "Sana açmam gereken bir şey var."

Onun rahatsızlığının arttığını izlerken dudaklarım kurur. Yanakları kızarır ve gözleri gerginlikle dolar. "Ne oldu?"

Cameron ellerini cebinde yumruk yapar, çenesini gerer ve bakışlarımdan kaçır. "Gerçekten, *gerçekten* acı çekmeni istemiyorum. Senin acı çekmeni görmeye dayanamıyorum. Bu... hoşlanmadığım şeyler yaşamama neden oluyor ve senin acı çekmediğin zamanlar daha çok hoşuma gidiyor."

Ona şaşkın bir bakış atıyorum. Benden hoşlandığını mı söylemeye çalışıyor?

Omuzlarını gerginleştirip bana bakarak mırıldanır, "Kendimden ya da ekibimden daha çok değer verdiğim pek bir şey yok ve neden ya da nasıl kalbimin içine girmeyi başardığını bilmiyorum ama..." Elini cebinden çıkarır ve avucunun ortasında duran iki küçük siyah hapi bana uzatır.

Nefesim kesilir ve dikkatimi tekrar ona veririm. "Cameron... Bunları alamayacağımı biliyorsun. Beni öldürürler."

Gözleri huzursuz düşüncelerle doludur. "İlk birkaç tane sana zarar vermez, bunlar en son geliştirilmiş versiyonlar. Nolan, başkalarının da denemeye hazır olduğunu düşünüyor, bu yüzden birkaç tanesinin sana zarar vermeyeceğinden eminim."

Bacağımda zonklayan bir ağrı hissediyorum ve sırtımda hissettiğim sarsıntı omuzlarımı derinden ağrıtıyor. Gözlerime birkaç damla yaş geliyor.

"Bana doğruyu mu söylüyorsun, Cameron? Yoksa beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" Sesim duygusuz. Gözleri acı içinde kısılr.

"Söz veriyorum Emery, seni öldürdüğümde kalbine bıçağımı saplayacağım. Geldiğimi göreceksin. Hayatını alacağımı şüphesiz bileceksin." Dudaklarının köşeleri, sanki az önce söylediği şey asla olmayacakmış gibi masumca yukarı kıvrılır. Buna hemen inanırım. "Haplar her şeyi o kadar hızlı alır ki, bir dakika önce ne kadar acı çektiğini bile hatırlamazsın."

Avuçlarındaki haplara bakıyorum. *Ölüm hapları*. Ama ikimiz de biliyoruz ki, bacağımdaki yara yüzünden hızlı yürümek bir yana, koşmam imkansız. Son deneme koşmayı gerektiriyorsa, bittim ben. Omuz ağrım o kadar şiddetli ki, acı içinde bağırmadan göğsümün üzerine kaldıramıyorum.

Onları itiraf edebileceğimden daha fazla istiyorum. Ölüm burada sadece bir kumar aracıdır. Her şey bir bahistir. Onları almazsam, muhtemelen öleceğim. Onları alırsam, ölebilirim. Karşı karşıya olduğum ihtimaller bunlar.

Cameron parmaklarını avucunun üzerine bastırır ve hapları ağzına atar. Kaşlarını karışıklıkla birleştirir.

Üzerime eğilir ve enseme kavrar, başımı yukarı kaldırırken dudaklarını dudaklarıma bastırır. Gözlerimi kapatır, kokusunu içime çeker ve dudaklarının dudaklarıma değdiği hissi hafızama kazırım.

"Üzgünüm, aşkım. Ölmana izin veremem," diye fısıldadı dudaklarımin üzerinde, öpücüğünü derinleştirip hapları ağzıma attı. Acı hapların tadı dilimin üzerinde yayılırken gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Cameron, gözlerimiz birbirimizin ruhunu düzgünce görebilecek kadar uzaklaşır. Başımı yukarıda tutmak için saçımı avuçlar ve diğer elini çeneme getirir.

Hapları yutmak istemiyorum, ama bir sonraki denemede işe yaramaz olduğum için ölmek de istemiyorum. Gözyaşları yanaklarımdan süzülüyor, ama ifademi duygusuz kalmaya zorluyorum.

"Yut." Boğazımı ovuşturur. Bu his ağzımı sulandırır ve aniden ağzımdakileri yutma isteği duyarım.

Cameron'ın yumuşak ifadesi kaybolmuş, yerine duygusuz gözleri ve onların ardındaki soğuk, kalpsiz arzusu gelmiştir. Bir gözü tamamen kan çanağına dönmüş, diğeri ise gün gibi açıktır. Onun büyüleyici güzelliğine bakarken, başından beri haklı olduğumu anlıyorum. Güzel erkeklere güvenilmez. Cameron doğası gereği her zaman acımasız ve aldatıcı olmuştur.

"Yut," diye tekrar emretti, boğazımı daha fazla sıkarak. Artık daha fazla dayanamıyorum.

Hapları yutuyorum.

CAMERON

Bana bakışları, göğsümün içindeki o hoş olmayan acıyı yeniden uyandırıyor. Emery'nin gözleri ihanet ve öfkeyle dolu.

Hapları yuttuğundan emin olduktan sonra boğazını ve saçlarını bırakıyorum.

İlaçların ilk kez kullananlar üzerinde nasıl bir etki yarattığını iyi bilirim. Tam olarak iki dakika sonra bayılacak ve uyandığında artık acı çekmeyecek. Hayatında hiç yaşamadığı kadar büyük bir coşku yaşayacak.

"Beni istediğin kadar nefret edebilirsin Em. Senin ölmene izin veremem," diyerek ondan uzaklaşıp bacağını dikmek için gerekli malzemeleri hazırlıyorum. Cevap vermediğinde ona dönüp bakıyorum.

Tokat.

Bana vurduğu kuvvet beni şaşkına çevirir. Yanağımın yüzeyinde keskin bir karıncalanma hissediyorum, ama bana vurmasına şaşırıyorum. Onun bu davranışına karşı sabrım azalıyor.

"Onları istediğimi söylemedim," diyor Emery, sanki daha fazla gözyaşı dökmek için kendini tutuyormuş gibi fısıldayarak.

Ona bakıyorum, şu anda onu rahatlatmak için ne söyleyebileceğimi bilemiyorum. Uyandığında her şey daha iyi olacak.

Ameliyat masasından kalkmaya çalışır ve dengesini kaybeder. Gözleri şaşkın ve kaşları karışıklıkla çatılmıştır. Onu dikkatlice yakalarım.

"Cam? Ne oluyor?" omzuma yaslanarak mırıldanıyor. Kolları ve bacakları çoktan gevşemiş durumda.

Başımı onun başına yaslıyorum. "Ben seni iyileştirirken sen biraz uyuyacaksın." Elimi başının arkasına koyup onu soğuk çelik masaya geri yatırıyorum.

Gözleri kapanırken uykulu bir şekilde gülümser. "T-tamam," der ve ağır göz kapakları sonunda kapanır.

Onun yüzündeki pembe saç tutamını çekerek dudaklarımdan zoraki bir kaş çatma geçer. *Onun ölmesine izin veremem.* Nolan'a kendimi toparlayabildiğimi kanıtlamak için görevimi tamamlamaktan daha çok, bencil nedenlerden dolayı. O benden nefret etse bile.

Bundan sonra ne olacağı umurumda değil. Üçüncü duruşma için olabildiğince hissiz olması gerekecek.

Haplar cebimde ağırlık yapıyor. Beş tane alıp, onun başına geldiği gibi, taze bir hiçlik hissinin beni de kaplamasını istiyorum.

Ama odaklanmam gerekiyor. Gözlerimi onun yaralı bacağına yöneltiyorum ve temizlemeye, dikmeye ve bandajlamaya başlıyorum. Yirmi dakika içinde işimi bitiriyorum.

Revirdeki lavabonun hemen üzerinde bir ayna var. Mümkünse kendime bakmamaya çalışıyorum, ama bu gece kendimi kendim gibi hissetmiyorum.

Merak ediyorum. Onun ne gördüğünü bilmek istiyorum. Kanı mürekkep gibi ellerimden akıyor ve işimi bitirince yavaşça aynaya bakıyorum.

Kasvetli, kalpsiz bir adam bana bakıyor. Yüzündeki uyuşturucuların etkisiyle, bu dünyadaki kısa ömrü boyunca yanakları keskin ve çökmüş. Yüzündeki yaralar, gömleğinin altında hala duran yaralara kıyasla hiçbir şey. Gözleri yorgun. Çok yorgun. Biri o kadar kırmızı ki, sanki beyaz kısmı kanla dolmuş gibi.

Acı çekiyormuşum gibi görünüyorum. Aynadaki adamı tanımıyorum.

Parmaklarım gözümün etrafındaki yara izini nazikçe okşadıktan sonra göğüs kafesime doğru kaydı. *Anne, neden beni öldürmeye çalıştın?* Beni kestiği yeri çizgiyle işaretlerken ona acımasızca bakıyorum. Bu neredeyse on yıl önceydi, ama o gün içimde kırdığı şeyi asla unutmayacağım. Artık kimseye güvenim kalmamıştı, kimsenin beni görüp korumak isteyeceğine dair umudum kalmamıştı. Beni önemsemesine dair umudum kalmamıştı.

Elimi kalbime bastırıyorum ve gözlerimle aynada Emery'yi arıyorum. Burada geçirdiği diğer gecelerden daha derin bir uykuya dalmış. Onu sayısız saatler boyunca uyurken izledim, benim annem gibi, berbat ailesinin onayını arayarak, huzursuz bir şekilde.

Ona fısıldadıklarımı hiç duydu mu? Ona güvende olduğunu söylediğimi. Dayanabildiğim sürece, ona hiçbir şeyin zarar vermesine izin vermeyeceğimi söylediğimi. Ben bile.

Buna izin vermeyeceğim.

Gözlerim bir kez daha yansımanı buluyor.

Ona zarar vermeyeceğim. Onu öldürmeyeceğim.

Keşke kendime güvenebilseydim. Avucuma beş hap döktüm ve yuttum, sonra Emery'yi masadan kaldırıp odanın köşesine götürdüm, sırtımı duvara dayadım ve yere oturana kadar kaydırdım. Işıkları söndürdükten sonra uzun süre saçlarını nazikçe okşadım ve tatlı sözler fısıldadım.

uzun süre fısıldarım. Karanlıkta, sadece benim gibi canavarca birinin görebileceği bir şey.

EMERY

Karanlık ormanda çıplak ayakla ve annemin bana aldığı elbiselerden birini giyerek koşarken PARLAK IŞIKLAR PARLIYOR. Son denemede avlandığımı biliyorum, ama kim tarafından olduğunu bilmiyorum. Neden taktik teçhizatımı giymedim? Cameron nerede?

Adımımı yanlış atıyorum ve yere düşüyorum. Yan tarafımda acı hissediyorum ve ayağa kalkmayı düşünemedim takipçim üzerime atlıyor.

Bir tüfeğin namlusu alnıma doğrultuluyor ve maskeli askeri tanıdığımda ensemdeki tüm tüyler diken diken oluyor. Gözleri tembel, ilgisiz bir şekilde kapaklanmış, parmağı tetiği okşuyor.

"Cameron? Benim, Emery!" Onu kendine getirmeye çalışıyorum, ama o sanki ben yokmuşum gibi bana bakıyor.

"Mori. Benim adım Mori ve maalesef senin zamanın geldi, Emery. Sana verdiğim söz." Sesi ay ışığının akıntısı gibidir. Tetiği çeker ve ben onun yaşadığı karanlık okyanusta boğulurum.

Gözlerim birden açılır ve kalbim o kadar hızlı atar ki, birden dik otururum. Karanlık ama normalden çok daha iyi görebiliyorum. Henüz ışıklar sönmedi mi? Koridorda tavan ışıklarını ararım ama her şey kapalıdır.

"Nasıl hissediyorsun?" Sesi omurgamda bir titreme yaratıyor. Kafama hiç çaba harcamadan kurşun sıktığı görüntü yeniden gözümün önüne geliyor, ardından bana iki ölüm hapi yutturduğu gerçeği.

Ona bakıyorum, gözlerinde uykulu bir ifade var. Bana uzanmaya çalışıyor ama ben hızla kucığından atlayıp odanın ortasına geri dönüyorum. Yüzü düşüyor ve yüz hatlarında acı dolu bir kaş çatma beliriyor.

Karanlıkta yüzünü görememem gerekir. Görememem gerekir... Dikkatim bedenime yönelir. Bayılmadan önce o kadar çok acıyan ve bir sonraki denemede öleceğimden korktuğum bölgeleri ellerimle okşarım. Omzum ağrısız ve tamamen işlevseldir, bacağımda hiç rahatsız etmez, ama etmelidir.

"Artık acı yok." Şoktan sesim kısılmış.

Cameron ayağa kalkar ve bana yaklaşır. Ben temkinli bir adım geri atarım. Durur ve bir an beni süzer, sonra elini kaldırarak bana

"Seni iyileştirdim, Em."

Kaşlarım çatılır ve göğsümde bir sancı olur. "Senden bunu istemedim." Bir an için morali bozulmuş gibi görünür. Odanın bir ucundan diğcr ucuna rahatça yürürüm ve dudaklarımın üzerinde küçük, belirsiz bir gülümseme belirir. "Artık acı çekmiyorum."

Sözlerim üzerine gözleri parlar. Uzatılan elini tutarım.

"Karanlığı artık olduğı gibi görebiliyor musun?" diye kulağıma fısıldadı. Tüylerim diken diken oldu. Hayatım boyunca hiç bu kadar hafif hissetmemiştim.

Bunu bana dayattığı için ona kızgınım. Ama hissettiğim rahatlama daha güçlü. Sadece doğru olduğunu düşündüğü şeyi yaptığını biliyorum ve o kadar yozlaşmış ki, ben kabul etsem de etmesem de bunu yapacağını bilmeliydim.

"Evet." Yanağıını geniş göğsüne dayıyorum.

Uzun, uzayan saniyeler boyunca sessiz kalır. Geri çekilirken, başparmağıyla düşünceli bir şekilde alt dudağıını okşar. "Şimdi beni gerçekte olduğum gibi görebiliyor musun? Senin için ne kadar ahlaksız olabileceğimi?"

"Evet," diyorum nefes nefese, gözlerimle onun güzel yüzünün her keskin açısını, her koyu yara izini ve dövmesini içime çekiyorum.

"Ve sen beni bunun için kabul ediyorsun?"

Kötü kalpli, feci şekilde yaralanmış askerimin özlem dolu bakışlarını karşıladıktan sonra başımı salladım.

"Güzel." Çenemi yukarı kaldırır. Parlak gözleri dikkatimi çeker dikkatimi istiyor. "Artık kendimi tutmam gerekmiyor." O, ciğcrlerimde kalan tüm havayı çalarken ben bir nefes veriyorum. Sanki bir daha böyle bir an yaşamayacağımız gibi, beni sertçe, tutkuyla öpüyor.

Omuzlarını kavrarım, parmaklarım gergin boynunda kayarken o beni yutar. Dili ağzımı açmaya ikna eder ve ben pes ederim, beni yok etmek için yaratılmış canavara karşı gardımı tamamen indiririm. Bir an için ayrılır, bir yığın havluyu yere atar ve beni onların üzerine yönlendirir. Üzerimde durur.

"Beni karanlıktan çıkardın, Em. Sen kucağıma düşmeseydin, sonsuza kadar hiçbir şey hissetmeyecektim. Ruhsal ölümden çok sonra bile kalpte hala kalan şefkatin ne olduğunu unutmuş olacaktım," diye fısıldıyor öpüşmelerimizin arasında.

Bu sözler kalbimi acıtıyor. Onun olmasaydı, ben de hangi karanlık yerde kalmış olurdu acaba? Belki de hayatta bile olmazdım.

Ama Şu anda çok yumuşak davranıyor. Bundan sonra beni yine reddedecek mi? Onun acımasız ve sevimli anları arasında daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum.

"Cameron, ben senin için neyim?" diye soruyorum, o dilini boğazımda gezdirip kulağımın arkasını ısırırken.

"Yine mi? Gerçekten bilmek istiyor musun?" diyor yavaŐa, gülümsemesi eğlenceli bir Şekilde yükseliyor. Şehvetle dolu gözleri benimkilere yükseliyor, beni son parçasına kadar yutuyor.

Başımı sallıyorum. İlk seferinde nasıl tepki verdiğini çok iyi biliyorum.

"Sen o uçurumdan atladığını gördüğümde... içimde bir Şey kırıldı. Her Şeyin sonu gelmişti." Bir an durdu, kollarını başımın iki yanına koydu ve gözlerimin içine baktı. "O anda, seni geri kazanamazsam bir daha nefes almak istemeyeceğimi anladım. Ne yapmam gerekirse gereksin, seni elde tutabilmek için yapardım," diye mırıldanarak dudaklarımın üzerine sahiplenici bir Şekilde eğildi.

Ağzımın kenarları alaycı bir glmsemeyeyle yukarı kıvrıldı. "Soruma cevap vermedin," dedim yumuşak bir sesle, içim kelebekler gibi çırpınıyor olsa da. Cameron'ın böyle sözler söyleyebileceğini düşünmemiştim, hele ki bana.

Gözlerini kısar ve gözlerinde bir parıltı belirir. "Sen benim ruhumun taŐıyıcısısın." Cevabımı beklemeden dudaklarını dudaklarıma indirir ve beni ŐaŐkınlıđa boğan nefesimi yutar.

Ne ağır bir yük. O beni ateşli bir Şekilde öperken, pantolonumu aşağı indirip gömleğimi açgözlülükle kaldırırken, bu düşünceyle gülümsüyorum. Elleri cildime değdiğinde buz gibi. Kaburgalarım, omzum ya da bacağım ağrımıyor. O kadar rahatlamıŐım ki, parmaklarının dokunduğu her yerde hissettiğim zevke kendimi kaptırıyorum. Daha önce hiç bu kadar rahat hissetmemiştim. Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim.

Ağzımdan bir inilti kaçar. "Bu çok harika bir his," diye mırıldanırım.

Cameron alt dudağımı ısırıp nazikçe çekerken kıkırdar. "nk artık eskiden acı çektiğin yerde acı hissetmiyorsun." Dudakımı bırakır ve dilimde kanın tadı yayılır.

Kanıyor muyum? Gözlerim büyür. Sadece dişlerinin ve ellerinin bana verdiği belirgin coŐkuyu hissediyorum. Bunca zamandır onun için böyle miydi? Cameron, alt dudağımı emip ağrısız bir varoluŐun tadını tam olarak çıkarırken beni izler.

Yüzünde Şeytani bir gülümseme belirir. "Aferin kızım, hissediyor musun? Bu, sana yapacağım Şeylerin sadece baŐlangıcı."

Parmakları boynumdan göğüs kemiğime doğru kayıyor, ardından ürperti dalgaları geliyor. Sonra sıcak dudakları geliyor, dilini meme ucumun etrafında döndürürken dilinden ateş fişkırıyor. Sırtım yerden kalkıyor ve ellerim onun dağınık saçlarını buluyor, yumruk yapıp onu hevesle kendime çekiyorum.

O gülümser ve göğsümün altını ısırır. Zevk boğazıma kadar yükselir ve odada bir inilti yankılanır. Cameron bırakmaz, ama iki parmağını ağzımın içine sokar. Onları utanmadan emerim, onun bana yaptığı gibi sertçe ısırırım.

Göğsünden bir inilti geliyor. "Siktir, beni ısırmanı bekliyordum. Dişlerini seviyorum." Bir kez daha göğsümü diliyle okşadıktan sonra geri çekilip pantolonunun düğmelerini açıyor.

Onun zonklayan sikini serbest bırakmasını izlerim ve onu tekrar içimde hissetme beklentisiyle uyluklarımı birbirine sürterim.

Elini damarlı penisine indirip yavaşça okşarken, çıplak vücuduma bakıp her santimini içime çekiyor.

"Sik beni Cam," diye yalvarıyorum.

Cameron sırtarak, penisini elinde tutarak çömelir. "Önce benim penisimi kullanıp kendini tatmin etmeni istiyorum. Ancak o zaman sana istediğini vereceğim, aşkım." Gözleri yarı kapalıyken penisini birkaç kez pompalıyor. Bu hareketi büyülenmiş bir şekilde izliyorum, varlığımdan o kadar uçmuşum ki umursamıyorum bile.

Sırtarak ayağa kalkarım. Onun yanından geçerken kaşlarını kaldırır. Masadaki tıbbi bandı alırım. Aklım yaramazlıklarla doludur ve şimdi onu şok etme sırası bende olduğunu düşünürüm.

"Ne yapıyorsun, Em..." Cameron, bandı bileklerine sarmaya başladığımda konuşmayı keser. Gözleri hızla yukarıya doğru kayar ve benimkilerle buluşur. Bakışlarındaki heyecan, kalbimin daha hızlı atmasına neden olur.

"Oh, bu tür bir oyun oynamak istiyorsun, değil mi?" diyor karanlık bir sesle. Gözleri açgözlü bir hale gelir.

Ona sırt üstü yatmasını ve onu tavana uzanan iki inç kalınlığındaki su borusuna bağlamamı söylerken tek kelime etmiyorum. O tamamen benim merhametime kalmış durumda. Kolları bağlı, savunmasız.

Onu n penisini bir dakika öncesine göre daha sert. Onun kalınlığı karşısında yutkunuyorum.

Cameron'a dönerek kendimi onun penisinin üzerine indiriyorum. Ucu, uzunluğu beni açarken inlememe yetiyor. Onu yavaşça içime almaya çalışıyorum, ama Cameron'ın kendi planı var.

Kalçalarını sertçe bana doğru itiyor, penisini sonuna kadar sokuyor ve en derin yerlerime çarpıyor. Bağırıyorum ve yüzüstü üzerine düşmemek için ellerimi göğsüne bastırıyorum.

Beni tutmak için ellerini serbest bırakmaya çalışırken boru acımasızca gıcırıyor. Belimi kavramak ve beni üzerinde sallamak için ne kadar çabaladığını görmek beni bir şekilde daha da tahrik ediyor.

Tırnaklarımı kaburgalarına batırıyorum ve o inliyor, kalçalarını sabitliyor ve birkaç saniye beni üzerinde sallandırıyor, sonra hafifçe tekrar sallanmaya başlıyor.

"Şimdiden sözünden dönüyor musun? Kendimi orgazma ulaştırmam gerektiğini söylemiştin." İçimde onun saf ecstasy'sini hissederek başımı geriye atıp gülüyorum.

"*Siktir*, Em, bunları çıkarmalısın. Dizlerin kanayana kadar seni sikmek istiyorum. Benim adımı tekrar tekrar haykırıncaya kadar." Gözleri kalçalarımın hareketiyle birlikte sallanıyor, ağzı açık ve nefes nefese.

"Henüz bitirmedim," diyorum alaycı bir şekilde ve bakışlarında alevlenen ateşi sonuna kadar tadını çıkarıyorum.

Çenesini gerer ve acımasızca kollarını aşağı çeker. Boru kaynak yerinden kopar ve su üzerimize fişkirir.

Keskin bir çığlık atıyorum, ama Cameron'ın dudakları beni hemen susturuyor. Kollarını başımın etrafına doluyor ve bağlı bileklerini belimin altına kaydırıyor. Tamamen kucağında oturuyorum, penisi 20 santim derinlikte.

Su üzerimize dökülürken aramızda yumuşak bir kahkaha paylaşıyoruz. O benim omzumu ısıırken ben de onun omzunu tatlıca öpüyorum. Bana o kadar acımasızca giriyor ki, bizden başka hiçbir şey duyamıyorum. Bağlandığımız yerde. Birbirimizin tenine nefeslerimizi üflediğimiz yerde. Her öpücükte tam olarak anlayamadığım şeyler fısıldadığı yerde.

Çığlıklarımız ve inlemelerimiz giderek artar, ta ki o beni kalçalarıyla sıkıca tutup hareketsiz kalana kadar. Cameron, içime boşalırken boynumdan dudaklarıma kadar öpücükler yağdırır, beni boşalmasıyla doldurur. Penisi birkaç kez titrer ve ben her seferinde dudaklarına karşı yumuşak bir inilti çıkarırım.

"Sen benimsin. Seni asla bırakmayacağım, Em," diye fısıldar.

Gülümserim ve alnımı alnına dayarım.

"Söz verir misin?" Beni korumak için bıçağı aldığı omzuna elimi kaydırırım.

"Her zaman." Sesi odayı ve zihnimi doldurur.

Belki bizim gibi iki canavar gerçekten mutluluğu bulabilir.

CAMERON

"BU NE ANLAMA GELİYOR?" Dün gece çok az uyuduğum için hala sersemlemiş bir halde soruyorum.

General Nolan, ellerini arkasında, yüzünde sert bir ifadeyle koridordan geçerken yanımızdan geçiyor.

Neden beni uyandırdı ki? Üst düzey subayların son duruşmaya katılmasının gelenek olduğunu biliyorum, ama Nolan genellikle gelmez. Bu onun seviyesinin altında bir şey.

Peki neden bu sefer öyle değil?

Nolan siyah metal bir kapının önünde durur ve bir şifre girer. "Senin için tüm deneysel ilaçların sonunu getireceğini düşündüğümüz yeni bir serumumuz var. Eğer bunu atlatırsan, askerlerin zihinsel dengesini koruyacak ve ölümcül etkisini durduracak mükemmel bir karışım bulmuş olabiliriz. Hala hapların etkisiyle çalışması gerekecek, ama sanırım sorunları çözdüm."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Ciddi misin?" diye sorarım.

Kapıyı açarken omzunun üzerinden bana bakar. "Ciddiyim. Hadi bunu halledelim, olur mu?"

Tereddüt ediyorum. "Ya işe yaramazsa?" Nolan omuz silkiyor. "Ne olacağını göreceğiz."

Onu, küçük bir laboratuvar odasıyla biten başka bir koridordan takip ediyorum. Burası, Under'daki laboratuvara benziyor. Bir zamanlar bu ortam beni çok korkuturdu. Nefesimin kesildiğini ve her iğne yaptıklarında ne kadar korktuğumu hatırlıyorum. Herkes, deneme ilaçlarını alan diğer adamların nasıl öldüğünü gördü.

Ama her tedaviden sonra, ben sadece daha güçlü oldum. Daha soğuk. Daha çılgın.

Koltuğun arkasına dolanıp otururken parmaklarımla kol dayanağını okşuyorum. Nolan iğneyi hazırlamış, bu seferki koyu gri bir sıvı.

"Cadet Maves'e karşı kendini kontrol edebildiğini görmek güzel. Senden görmek istediğim kontrol bu, Mori. İhtiyacımız olan asker bu. Dinleyen. İtaat eden. Enjeksiyonların verdiği çılgınlığı kontrol edebilen." Nolan'ın sesi zehirle doluydu, iğneyi derimin altına sokup içime karanlığı itti.

"Bakalım bunu kontrol edebilecek misin." Sanki kontrolümü kaybetmemi istiyormuş gibi konuşuyor. Nefesimi tutarak koluma bakıyorum.

Damarlarım koyu maviye dönüyor ve karanlık vücuduma yayılıyor. Vücudum koltukta geriye doğru sıçırıyor ve nefesim hızlanıyor. Panik içimi kaplıyor.

"N-ne oluyor?" Gözlerim kapanmadan önce boğuk bir sesle soruyorum.

Nolan'ın kahkahasını duyuyorum, sonra şöyle diyor: "Son denemeye hazırsın, Mori."

EMERY

ON İKİ KİŞİ, sığınağın ağzına çıkarılız. Bugün kar yağmıyor. Gökyüzü açık ve kuşlar, sanki neşeli bir sabahmış gibi cüretkarca cıvıldıyorlar.

Işıklar yandığında buraya getirildik. Duş yok, kahvaltı yok... Cameron yok. Gergin bir şekilde etrafa bakıyorum ama onu bulamıyorum. Nereye gitti bu adam?

?

Bree yanımda duruyor ve o da endişeyle kıpır kıpır.

"Katil çocuk nerede?" diye soruyor, bana bakmadan. Hepimiz, ormana giden yolun iki yanında duvar oluşturmuş silahlı askerleri inceliyoruz. Engellenmemiş tek yol dümdüz ileride.

Ter sırtımdan damlıyor ve nefesim kesiliyor.

"Hiçbir fikrim yok." Cevabım kesik kesik ve benim tedirginliğim onun tedirginliğini daha da artırıyor.

Damian kollarını sıkıca kavuşturur ve "General Nolan neden burada?" diye homurdanır. Gözlerim hızla Nolan'ı bulur, sığınaktan rampayı tırmanırken Drill Çavuş Adams ve Teğmen Erik ile konuşmaktadır.

"Hiçbir fikrim yok," diye mırıldanıyorum. Bryce çok sessiz. Bu ona hiç yakışmıyor, ama bu duruşma konusunda özellikle çok gergin görünüyor. O da benim gibi çoğu kişiden daha küçük. Bu yüzden onu anlıyorum, özellikle de teke tek dövüşse gelirse.

Adams, yüzünde parlak bir gülümsemeyle küçük grubumuzun ortasına doğru ilerler, ama bu gülümsemenin gerçek bir sıcaklık içermediğini biliyorum.

"Final sınavına kaldığınız için tebrikler, öğrenciler. Bu tür bir sınav ilk kez uygulanıyor, umarım herkes bugün burada olmaktan gurur duyar." Hepimiz tedirgin bir şekilde yerimizden kıpırdanıyoruz. Wraith ve Arnold bile ilk denemede olduğu gibi hevesli ve güç düşkünü değil, gergin görünüyorlar. Adams yüksek sesle şöyle diyor: "Takip eden bir düşmandan ne kadar iyi kaçabileceğiniz test edilecek. Aranızdan biri av olacak ve silahsız olarak kontrol noktasına kadar hayatınız için koşacaksınız. Diğerleri ise savaş bıçağıyla donanmış avcı olacak. Av, öldürülmeden kontrol noktasına ulaşırsa

kazanırsınız ve avcı öldürölür. Ama av önceden öldürölürse, sonuç bellidir."

Midem düğömlenir. Diğlerleri de kasvetli görölürler, son bir kez diğler adayların yüzlerine bakarlar.

Sadece yarımız buradan çıkabilecek. Gözlerim bir kez daha gardiyanların kimliklerini arıyor, ama onu göremiyorum. *Cameron, neredesin?* Alt dudağımı ısırıyorum.

Drill Çavuş Adams aşağı iner ve yavaşça etrafımızda dolaşarak devam eder: "Toplamda altı grup. Çağrılana kadar olduğunuz yerde kalacaksınız. Karşı koymaya çalışırsanız, yok edilirsiniz. İtaat etmeyi reddederseniz..."

Bree içinden homurdanır. "Dur tahmin edeyim: öldürölürsünüz."

Adams onu duyar ve başını bizim yönümüze çevirir. Bree gerginleşir, gözleri büyür ve dikkati doğrudan yere yönelir.

"Üzgünüm, Cadet Pazely ilk olarak gitmek istiyor gibi görölüyor." Kolunu hareket ettirerek kadının grubun önüne geçmesini işaret ediyor. Kadının çenesi gevşiyor ve göz bebekleri dehşetle büyüyor. Kadın tereddüt edince Adams "Kalk oraya!" diye bağılıyor.

Bu anda, burada hiçbir seçeneğimiz olmadığını hatırlıyorum. Üstlerimize itaat etmek söz konusu olduğunda değil. Göğsüme bir ağırlık çöküyor — hala her zamanki yerimde olduğum gerçeğı, sadece farklı bir yönetim altında — hala küçük bir cellatım.

Herkesin önünde yaprak gibi titreyerek ayakta durduğunu izlerken kalbim sıkışır.

"İyi olacaksın," diye fısıldarım, cesaret verici sözlerimin ona biraz güven vereceğini umarak. Bana başını sallar ve endişeli ama minnettar bir gülümseme gösterir.

"Belkin, oraya gel." Adams'ın sesi adeta bir kükreme gibidir. Arnold yavaşça ilerliyor ve Bree'nin yanında tereddütle duruyor.

Tanrım, neden Arnold? Avuçlarım terlemiş, rahatsızlık içinde bir ayağımdan diğlerine geçiyorum.

Gözlerimi kapatıp sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum. Sanki kendimi sakinleştirmeye çalıştıkça durum daha da kötüleşiyor.

"Cadet Maves." Vücudumdaki her kas gerilir ve dudaklarımdan hafif bir inilti kaçır. Bree, onun yanında dururken bana gergin bir şekilde başını sallar. Arnold'un bakışlarıyla gözlerim karşılaşır — her zamanki gibi duygusuzdur, sarsılmaz ve duygusuz görölür. Bunun bir rol mü olduğunu yoksa gerçekten bizim gibi korku hissetmediğini bilmiyorum

ama yutkunuyorum, umarım bu Bree ya da benim ölümümle sonuçlanmaz.

Cameron, dün gece o hapları almazsam öleceğimi söylerken haklıydı. Dün aldığım yara ile o lanet ormanda koşmamın imkanı yoktu.

General Nolan askerlerin duvarının önünde duruyor ve ona baktığımda başını öne eğiyor. Gözleri kötülükle parıldıyor, nedenini bilmiyorum ama içimde yılanlar gibi kıvrılan korkunç bir his var.

"Öğrenci Bale," Adams Bryce'ı çağırıyor ve o yavaşça yanıma yaklaşırken gözle görülür şekilde soluyor. "Maves ve Bale, siz ikiniz Öğrenci Belkin ve Pazely'nin arkasından gideceksiniz. Bunlar oldukça kısa, bu yüzden uzun süre beklemek zorunda kalmayacaksınız. Kontrol noktasına ulaşmak için on dakikanız var, yoksa öleceksiniz." Bree hayalet görmüş gibi görünüyor. Arnold sadece yanındaki yumruklarını sıkıyor.

Bryce yanımda o kadar titriyor ki, elini tutup ona güven verici bir gülümseme atıyorum. Donakalmış görünüyor, ama zayıf bir baş sallama yapmayı başarıyor.

"Pazely, av sen olacaksın. Kontrol noktası, buradan yaklaşık bir mil ileride, kırmızı kurdeleli bir ağaç. Umarım hızlı koşabilirsin. Beş saniyelik avantajın üç, iki, bir ile başlıyor." Adams son kelimeyi zar zor bitirir bitirmez Bree, tüm gücüyle koşmaya başlar. Bacaklarını salladığı güçle kar ve toprak havaya sıçrar.

"Koş, Bree!" diye bağıryorum, onu cesaretlendirmekten kendimi alamıyorum. Bu bana Adams'ın kötü bir bakışını kazandırıyor, ama o tekrar ileriye bakmaya devam ediyor. Beş saniye dolduğunda, Arnold'a bir savaş bıçağı uzatıyor ve ona peşine düşmesini işaret ediyor.

Arnold neredeyse Cameron kadar uzun. Bacakları uzun ve kaslı. *Kahretsin, umarım Bree onu savuşturabilir.* Onu çabucak yakalayacak. Boğazımda bir düğüm oluşur ve dakikalar sessizce geçerken büyür.

Keskin bir çığlık havayı delip geçer ve ciğerlerimdeki tüm oksijeni emer.

Ağaç tepelerinden gelen dehşet hissedilir ve gözlerimi yakıyor. *O iyi.* Kendinden iki kat büyük birini nasıl alt edeceğini biliyor. Bree zeki ve naziktir.

Bree ölemez. Yumruklarım yanlarımda sıkışır ve boğazımdaki düğümle mücadele ederim. Gözlerimde yeni gözyaşları oluşmak üzeredir, ama onun iyi olduğuna dair inancımı sıkı sıkı tutarım.

O kan donduran sesin ardından gelen sessizlik zihnime delikler açıyor, onun neden öyle çığlık attığını düşünmemeye çalışıyorum.

Kimse tek kelime etmiyor.

Arnold ormandan çıkıp arkasında cansız bir beden sürükleyene kadar sabırla bekliyoruz. Koyu renkli saçları arkasında sürükleniyor ve kırmızı çizgiler karı boya gibi lekeliyor.

Kusmuk boğazıma kadar geliyor, ama onu yutuyorum ve içimde yükselen titrek çılgılığı bastırıyorum. *Kapat şunu.* Kendimi koparmaya zorluyorum. Şu anda duygusal olamam. Ellerimi o kadar sıkı yumruk yapıyorum ki tırnaklarım avuç içlerime batıyor. Acıttığını söyleyemem, ama bu baskı gözlerimden akan gözyaşlarının bir kısmını alıyor.

Öfke ve nefret göğsümün derinliklerinde kıvrılıyor. Karanlık Güçler gerçekten de dünyanın pislikleri için var. Arnold veya Wraith ile aynı takımda olmayı hayal bile edemiyorum. Muhtemelen uykularında onları öldürürdüm.

Artık gözyaşlarına engel olamıyorum. Yüzümden akıp karın üzerine düşüyorlar. *Bree için.* Hepimiz için elimden gelenin en iyisini yapacağım.

O, askerlerin oluşturduğu hattın kenarında Bree'nin cesedini bırakırken, yüzümü başka yöne çeviriyorum. Adams, gruba geri dönerken onu tebrik ediyor. Arnold'un az önce yaptıklarından dolayı travma geçirmiş gibi görünmesi beni biraz rahatlatıyor. Gözleri çökmüş ve bir kez olsun dudaklarında o aptal sırıtış yok.

"Bale, av sensin. Beş saniyen var," diye bağırır Adams. Bree'nin yaptığı gibi hemen koşmaya başlamaktansa, Bryce bir saniye durup bana bakar, genç gözlerinin arkasında kabullenme ve korku dans eder. *Lütfen böyle olmasın,* diye yalvarışını duyabiliyorum. Sonra kendini tam hızda koşmaya bırakır ve ormana doğru koşar.

Saniyeler dakikalar gibi geliyor. Onu kovalamak istemiyorum. Bunların hiçbirini istemiyorum.

"Maves," diye mırıldanır Adams kayıtsızca, Arnold'un Bree'yi öldürmek için kullandığı bıçağı bana uzatır. Bıçağın kenarında hala parlak kırmızı kanı ıslaktır. Gözlerim yerde yatan cansız bedenine kayar ve kalbim sıkışır.

Dudakları soğuktan morarmış, gözleri uzaklara dalmış, gökyüzüne bakıyor. Ruhumu kasvetli bir duygu kaplıyor. Hikayesi böyle bitemez, ama bunun onun sonu olduğu da yadsınamaz.

Cam'in sözleri içime işliyor. *"Ya sen ya da onlar."*

Ya ben ya da Bryce.

Ölmek istemiyorum.

Bıçağı daha sıkı kavıyorum ve tüm duygularımı yutuyorum, onları sert gerçekliğe bağlı kalmamı sağlayan kesik eller gibi arkamda bırakıyorum.

Avlanmak ne yazık ki benim iyi olduğum bir şey, ama tanıdığım birini öldürmek zorunda kalmamıştım. *Bundan kurtulabilmemin tek yolu kendimi bu durumdan uzaklaştırmak.*

Bryce'ın peşinden koşabildiğim kadar hızlı koşarım, kimse beni göremeyeceği orman duvarını aştığımda gözlerimden yaşlar akar. Yapabileceğimi bildiğimden daha hızlı koşarken gözyaşlarımın akmasına izin veririm.

Çünkü ölmek istemiyorum.

Ölmek istemiyorum ve Cameron'la birlikte olabilmek için Bryce'ı bin kez öldürürüm.

Bir dakika sonra, Bryce'ın açık kahverengi, kıvrıkcık saçlarını çalılıklar arasında hızla ilerlerken görüyorum. Bu kadar çabuk yetişebildiysem, muhtemelen arkasında zehirli tuzaklar bırakmıştır. Yolumdan sapıyorum ve ayak izlerinin olduğu yerden on fit uzaklaşıyorum.

Gözünün ucuyla beni fark etti ve iki elini de kaldırdı.

Dişlerimi sıkıyorum. *Ne halt ediyor bu?* Durmamın imkânı yok ve o da bunu biliyor. Kendini kurtarmaya çalışıyorsa, bu işe yaramayacak.

Bryce, onu yere indirip kollarını tutarak hızlıca öldürmeye hazırlanırken homurdanır. Nefesi kesilirken o büyük ela gözleri beni delip geçer.

"B-bekle! Em-Bee!" diye bağırır ve tanıdık takma adımı duyunca kolum donar. Sadece babam bana öyle derdi. Bu, birbirimize bilgi aktarmak için kullandığımız şifreli kelimemizdi. Bunu çok az kişi bilir.

Gözlerimi Bryce'a dikiyorum. "O ismi nereden duydun?" Hala bıçağı başımın üzerinde tutuyorum, ne kadar istememesem de, onu kalbine saplayıp işini bitirmeye hazırım.

Bryce, sanki güvenlik kameraları arıyormuş gibi gözlerini sağa sola çevirir. "Gregory Mavestelli, başka kim olabilir?" diye fısıldar.

Sanki göğsüme beyzbol sopasıyla vurulmuşum gibi. "Ne?" Gözlerinde aldatma izi arıyorum ama bulamıyorum. Greg'in beni terk ettiğini sanıyordum. Beni kendisi ihbar etmişti, değil mi? "Nasıl buradasın? Ben gelmeden önce sen Under'daydın."

"Ben onun muhbir ajanıyım. Beni aylar önce Under'a gönderdi. Amacım, Karanlık Güçlerin kullandığı test ilaçları hakkında istihbarat toplayıp geri dönmekti

kullandığı test ilaçları hakkında bilgi toplamaktı. Senin hapishaneden alınıp buraya getirildiğini öğrendiğinde, görevim seni korumak olarak değişti. Bay Mavestelli, senin başından beri sabote edildiğini bilmiyordu. Mori ile önceden işbirliği yaptığını söylediğimde çok öfkелendi. Fazla vaktimiz yok. Dün gece bu bölgedeki kameraları devre dışı bıraktım, ama önümüzdeki birkaç dakika içinde bir şey olmazsa şüphelenmeye başlayacaklar." Geriye yaslanıp bıçağı indirdim ve Bryce'a inanamayan gözlerle baktım.

Onun yüz hatlarını yeni bir bakış açısıyla inceledim, babamın adamları arasında onu gördüğümü hatırlamaya çalıştım, ama aklıma hiçbir şey gelmedi.

"Babam Karanlık Güçler'den haberdar mı?" Zihnim ikiye bölünmüş gibi hissediyorum.

O başını salladı. "Sence yeraltı dünyası hakkında onlara bilgi veren kim olabilir? Bay Mavestelli, sen buraya getirildiğinden beri General Nolan ile adeta savaş halinde. İş ilişkileri zaten gergindi, ama şimdi onlar..." Bryce'ın boğazına bıçak dayandığında sözü kesildi.

Nefesim kesilir ve başımı sağa çeviririm. Cameron doğrudan bize doğru koşmaktadır, beyaz saçları karla dans eder ve çam ağaçlarının koyu yeşiliyle kontrast oluşturur. Ama ifadesi tamamen boştur.

Bizi öldürmeye gelmiş.

Beni öldürmeye.

Göğsümün içinde histeri yükseliyor. Fazla vaktim yok.

"Kim ne yapacak?" Elimi acilen Bryce'ın yanağına bastırıyorum. O çılgınca gözlerime bakıyor, ağzını birkaç kez açıp kapatıyor, dişlerinin arasından kan fışkırıyor ve damarlarım soğuyor.

"Onlar... gidiyorlar..." Ellerini kullanmaya çalışıyor. "Fury..." Bryce sözlerini boğazında düğümliyor ve benim altımda titriyor, sonra hareketsiz kalıyor. Tüm kasları gevşiyor ve gözleri amaçsızca ağaç tepelerine bakıyor. Sahip olduğu tüm bilgi, soğuk havada kıvrılan bir nefes gibi yok oluyor.

"Çok üzgünüm," diye fısıldıyorum, gözyaşları akarken kendimi ayağa kaldırıp ileri atıyorum. Bree, şimdi de Bryce... Cameron'a ne oluyor? Göğsüm ağrıyor.

Cam'den kaçarken her şey bulanık ve beyaz. Onun attığı her adım benim iki adımımı yiyor. Kulaklarımda kanın uğultusu o kadar yüksek ki, karda çıtırdayan kendi ayak seslerimi duyamıyorum.

"Cam!" diye bağıyorum, arkama bakıp her zamanki gibi kendine gelip gelmediğini kontrol ediyorum.

On metre uzakta, hızla yaklaşıyor. Aç bir canavarın gözleri bana bakıyor.

"Cameron!" diye bağıryorum. Çaresiz ve yalvaran bir ses, ama umurumda değil. Beni duyması lazım. Beni görmesi lazım. Görecek, değil mi? Daha önce hep gördü. "Cameron," diye fısıldıyorum, o kadar yaklaşıyor ki bakışlarındaki donukluğu görebiliyorum. Benim onun için kim olduğumla bağlantısı kopmuş.

Bana doğru atılıyor, kollarını belime doluyor ve beni yere indiriyor, o kadar sert ki ciğerlerimdeki hava boşalıyor. Acı hissetmiyorum, sadece ağırlığının baskısını hissediyorum. Yine de bunu diliyorum, çünkü belki de acı kalbimdeki acıyı dindirebilir. Beni boğan ve bu gerçeklikten başka bir gerçeklik arzulamama neden olan ihanet.

Beni tanımıyor gibi bana bakıyor. O bilge gözler hiç bu kadar korkutucu olmamıştı. Kendi elleriyle bana ne yaptığını bilecek mi? Adımı söyleyecek mi, yoksa unutacak mı?

"Cam," diye yalvarıyorum ve elimi yüzüne uzatmaya çalışıyorum. Elimi itip yedek bıçağını kaldırıyor. Bıçağın parıltısı beni hayatımda değer verdiğim her anı hatırlatıyor. O anların çoğu onunla geçirdiğim anlardı. O benim karanlığımı ortadan kaldırmıştı. Dudaklarımızın her nazik dokunuşu, paylaştığımız her fısıltı ve çaldığımız her bakış.

Cameron bıçağını indirir ve kalbimi hedef alır. Kolumu onun koluna dayayarak engellerim, bu hareketin gücü bacaklarımı titretir. Bıçağın ucu ceketimi delip geçer ve etimi yarar.

Bıçağın, söz verdiğin gibi kalbimi arzuladı.

"Cameron, konuş benimle. Hey. Cam," dişlerimi sıkarak fısıldıyorum. Yüzüme bakıyor, her zamanki gibi bakışlarıyla yüzümün hatlarını izliyor.

Tüm gücümle itmeden önce zorlukla yutkunuyorum ve bıçağı elinden düşürüyorum. Bıçak solumuza doğru uçuyor. Gözleri bıçağı takip ettiği kısa anı fırsat bilip yüzüne dirsek atıyorum.

O yana düşer ve ben ondan uzaklaşmak için ellerimin ve dizlerimin üzerinde sürünürüm. Göğsümden kan akar ve karı kaplar. Cameron, ayağa kalkmadan bileğimi yakalar ve üstüme çıkar.

Vahşi bir hayvan gibi savaştım. Onu atlatmak için çırpınıp tekmeledim, çılgılık attım ve tırnakladım. Ama Cameron tam da söyledikleri gibiydi.

Mori.

O beni acımasızca ters çevirip boğazımdan tuttuğunda çılgılık attım. Elini kaldırdı, avucunda avuç içi büyüklüğünde bir taş vardı.

O kolunu başıma doğru sallarken, ben bir kez daha hafifçe inledim. Kendimi onun yeşil gözlerine kaptırdım ve gözlerimi kapatmadan önce son bir kez onun huş ağacı kokusunu içime çektim.

"Cameron, lütfen uyan."

Vur.

CAMERON

CAMERON, LÜTFEN UYAN."

Emery bana tatlı tatlı konuşurken gözlerimi kırıştıtırıp başımı tutuyorum.

Neden üşüyorum ve terliyorum? İlk başta bulanık olan gözlerimi odaklamaya çalışıyorum ve sonra etrafımı saran ormanı görüyorum. Ne oluyor lan? Aşağıya bakıyorum ve tüm vücudum kaskatı oluyor.

"Em?"

Başı yana yatmış, sol şakağında kanlı bir daire var. Kan göğsünden akıp karı kaplıyor. Çok solgun görünüyor. Yanaklarında gözyaşları var. Pembe örgülerinde kırmızı lekeler var ve sanki şiddetli bir kavgadaymış gibi her yeri kesiklerle dolu. Göğsümde bir ağırlık hissediyorum ve gözlerim dehşetle açılıyor.

Ne oldu? Bunu kim yaptı? Sağ elim
ağırlaşır.

Kalbim kadar ağır değil.

Tereddütle elime bakıyorum ve bir tarafında kan bulunan bir taş görüyorum. *Onun kanı.* Midemi bulandıran bir mide bulantısı beni sarıyor, bacaklarım titriyor ve omuzlarım geriliyor.

Hayır. Bu gerçek olamaz. Gözlerimi kapatıyorum ve bir süre sonra tekrar açıyorum. Hâlâ hareketsiz bir şekilde altında yatıyor.

"*Hayır.* Hayır, ben asla..." diye kekeliyorum, gözlerim yaşlarla dolarken çaresizce yüzüne uzanıyorum. Ona dokunamadan kendimi durduruyorum. "Hayır, hayır, hayır, hayır!" diye bağıriyorum, aynı taşla başımın yan tarafına vuruyorum, ta ki sıcak bir sıvı çenemden aşağı akmaya başlayana kadar. Neden bunu yaptım? *Sen kötü bir şeysin. Yok edilmen gerek.* Tanıdık sözler kafamda dönüp duruyor. "Emery. Em, *lütfen,*" diye ağlıyorum, sesim boğuk ve kırık. Hala onun gövdesinin üzerinde oturduğumu fark ederek taşı bırakıyorum.

Hızla ondan uzaklaşıp onu nazikçe kaldırıp kucağıma alıyorum. Kafamdan kan damlıyor ve boynuna sıcıyor. Yaralı gözümün görüşü kırmızıya dönüyor ve sıvı, gözyaşlarım kadar şiddetle akarken yanağımı ısıtıyor.

Nabzını kontrol etmekte tereddüt ediyorum, ama parmaklarımı boğazının yumuşak kısmına zorla götürüyorum. Arterinin zayıf atışı, benden geriye kalanları paramparça etmeye yetiyor.

Bir asker olarak çöküyorum. Omuzlarım çöküyor, onu göğsüme olabildiğince yaklaşıtıyorum. Onu kollarımda sallıyorum ve kafasına özür dilercesine öpücükler konduruyorum.

O hayatta, ama bunu ben yaptım... Onu neredeyse öldürüyordu.

Ben lanet olası bir canavarım. Bende iyi hiçbir şey kalmadı.

Hiçbir şey.

"Çok üzgünüm Em. Çok üzgünüm." Her nefes alışımında sesim titriyor. Nefesi zayıf; göğsünden gelen küçük inlemeler içimde paniğe yol açıyor. Tıbbi müdahaleye ihtiyacı var.

Neredeyse robot gibi, onu sığınağa geri taşıyorum. Uzun zaman önce ona söylemiş olmayı dilediğim, kalbi parçalayan sözleri fısıldıyorum. *Sanırım seni seviyorum.* Neden ona söylemedim ki? Ona ihtiyacım var.

Adams, yokuşun tepesine çıktığımda ve onu kollarımda gördüğünde gözleri fal taşı gibi açılıyor, ya da belki de kanayan kafamdan dolayısıdır. Nerede yaralandığım umurumda değil. Tek önemli olan o. Onun yanından geçip doğrudan Nolan'a doğru yürüyorum. Sorularım olan gerçek pislik. Son hatırladığım şey, vurulduğumdu.

General Nolan Emery'ye bakıp sıırttı. "Güzel, onu hayatta tuttun. *Zar zor.* Son sınavını geçtiğini duyurmaktan memnuniyet duyarım, Mori. Şimdi yeni ortağını hayatta tutmak istiyorsan onu laboratuvara getir." Donuk gözleri kaygısızdı, ama onu öldürmediğim için rahatladığını anlayabiliyordum.

Erik aramızdaki mesafeyi kapatır ve ağır elini omzuma koyar. Bana ve Nolan'a bakarken gözlerinde öfke ve endişe karışımı vardır. "Bu ne lan?" diye ölümcül bir ses tonuyla bağırır.

Onu daha sıkı tutuyorum, taktik ceketi erimiş kar ve kanla ıslanmış. "Bunu yapmamı sen istedin," diye mırıldanıyorum, General Nolan'a bakarak. Göğsümde bir boşluk hissediyorum.

Erik, Nolan'a düşmanca bir bakış atar. "Ne diyor bu?"

Nolan ikimize gülerek dönüp bizi sığınağa götürür. Em'in hatırı için hemen arkasından giderim.

"Hayır, Mori, en iyi yaptığın şeyi yaptın, onu öldürmeye çalıştın çünkü sen kalpsiz bir adamsın. Ama iyi haberlerim var, sen ve Morphine önümüzdeki yıl sadece ikinizin başarabileceği özel bir göreve çıkacaksınız." Abanoz rengi yakası düzgünce ütülenmiş ve altın rengi Karanlık Güçler

rozetleri, koridordaki ışıkların altında parıldıyor. "Ve Teğmen Erik, bu konuda hiçbir hakkın yok, çünkü yargılamalar tamamen benim takdirime bağlı."

Erik küfür eder, ama dilinde olan diğer sözleri kendine saklar.

Morphine. Onun kod adı. Bunun bir ağrı kesici ilaç olması tesadüf değil bence. Yorgun ruhumun hayatın keskinliğini yumuşatan tek şey o.

O benim morfinim ve onsuz, ben amaçsız bir canavardan başka bir şey değilim.

EMERY

Huş ağacı kokan YUMUŞAK ÇARŐAFLAR beni uyandırıyor.

Yavaşça gözlerimi açıyorum ve bir tür tıbbi koğuşta olduğumu fark ediyorum.

Yanımda bir adam oturuyor; saçları şimdiye kadar gördüğüm en açık sarı renkte. Gözleri yorgun ve ağlamaktan ve kederden kızarmış. Çok güzel, adaçayı okalıptüsleri ve pembe tonlarında güllerle dolu buzla kaplı bir göl gibi. Sanki tüm varlığı benim üzerimdeymiş gibi bana bakıyor. O özlem dolu gözlerinde umut ve rahatlama çiçek açıyor.

Neye özlüyorsun? diye merak ediyorum.

Onun yüz hatlarını inceliyorum ama hiçbir şey söylemiyorum.

"Em?" diyor yumuşak bir sesle, endişeyle kaşlarını çatıyor.

Yavaşça başımı sallıyorum, suçluluk duygusu kalbimi ağırlaştırırken fısıldıyorum, "Üzgünüm... Ben... Kim olduğunu bilmiyorum."

KARANLIK GÜÇLER DUETOSUNUN

2. KİTABINA ÖN İZLEME

Benim Kılıcım, Senin Sırtın

PROLOG

BİLİNMEYEN

Ne demek kim olduğunu hatırlamıyor? Telefonu sıkıca kavradım. Nadiren bir şey beni sinirlendirir, ama bu planımın bir parçası değildi. Yedek planımda bile yoktu.

"Duyduğum tek şey bu, efendim... Başka bir şey var mı?"

Birkaç saniye sessiz kalırım. "Hayır. Bilgi için teşekkürler, Jayce." Telefonumu birinin ele geçirmesi ihtimaline karşı Jayce'in kullandığı numarayı silerim ve telefonu kapatırım.

Parmaklarım altımdaki metal bankta öfkeyle tıklıyor. Sabah egzersizlerini yapan ekibimi gözlerimle takip ediyorum. Bir göreve çıkmayalı epey zaman oldu. Ben de başka işlerle meşguldüm, bu yüzden en azından birkaç hafta burada kalmam gerekiyor. Aksi takdirde Emery'nin durumunu kendim değerlendirirdim.

Bunu nasıl halledeceğimi düşünürken çenemdeki kaslar gerildi.

Ne *berbat bir durum*. İnleyerek yüzümü ellerimle ovuşturuyorum.

Yine de, daha kötüsü de olabilirdi. Onu tamamen kaybedebilirdim, bu da her şeyi tamamen mahvederdi. En azından hafızasının geri gelme şansı var.

Geriye yaslanıp derin bir nefes alarak bunu düşünürüm. Endişe dalgası azalır ve kaybolur. *Evet, bu işe yarayabilir*. Mori var ve onun onu öldürme riskini göze almak istemediğim kadar, onun ona aşık olacağını biliyordum. O, bir şekilde onun hafızasını canlandıracaktır. Aralarındaki kimya çok belirgin; birbirlerinden ellerini çekemeyecekler.

Tsk. Tabii ki, tüm ortaklarını öldüren kişi her şeyi mahvetti. Emery'nin Karanlık Güçlere katıldığı zamana denk gelen, bir aylık cezasına daha kötü bir zamanda gönderilemezdi.

Lanet olası engellerin üstüne engeller.

Dişlerimi sıkıyorum. Sorun değil. Ben sabırlı bir adamım.

Nolan'ın lanet olası haplarından birine ulaşmamı sağlayacak her şey. General onları oldukça sıkı bir şekilde kilitli tutuyor ve

Mori şişeyi attığında, içi boştur.

Sadece birkaç şeyi yeniden düzenlemem gerekecek; belki Nolan'ı Emery'ye ilacı doğrudan vermeye ikna edebilirim. Tatlı, güvenen Emery. Onun için gerçekten üzülen bir yanım var.

Gerçekten önemsiyorum, ama her şeyin bir bedeli var. Hiçbir zaman ödemeyi reddetmedim.

BÖLÜM 1

CAMERON

Emery uyanıp şimdiye kadar duyduğum en kötü sözleri söylediğinden bu yana otuz beş gün geçti: *"Senin kim olduğunu bilmiyorum."*

Sanki beni ilk kez görüyormuş gibi bakan gözleri, bir insanın yaşayabileceği en yürek burkan şeydi. En azından ben öyle düşünüyorum.

Ne ekersen onu biçersin. Lanet olası atasözü böyle değil mi?

Acı benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Damarlarımda dolaşan ıstırap sülfürik asit gibi. Her gün kendimi zorluyorum, onun beni hatırlamasını, birlikte yaşadıklarımızı hatırlamasını umut ediyor ve özlüyorum. Ama bir yanımda, onun geçmişte kalan parçalarımızı asla bulmamasını umuyor. Bu şekilde onu güvende tutmak daha kolay.

Onu bir daha *asla* incitmek istemiyorum. Bunun için acı çekmem gerekse bile.

Kaliforniya'nın ılık kış havasını derin bir nefesle içime çekip, Emery'nin Gage'i göğüs göğüse dövüşte tamamen yok etmesini izlerken bankta arkama yaslanıyorum.

Gözlerimi ona dikiyorum. Hiç olmadığı kadar iyi dövüşüyor ve bunun tek nedeni artık tüm dikkatini buna vermesi. Under Trials sırasında sık sık yaptığım gibi onu kütüphanede nadiren görüyorum. Antrenman sırasında yaralananların yaralarını sararken de onu görmüyorum.

Geriye kalan tek şey, onun absürt derecede çekici kişiliği. Korkarım ki, giderek daha morbid bir mizah anlayışına sahip hale geldi. Bunu, unutulmuş trajik geçmişine bağlıyorum ve onun yanında stoik bir yüz ifadesini korumak neredeyse imkansız. Muhtemelen takımda sıkışıp kalmaktan çok şey öğrenmiştir. Yine de yüzünde gerçek bir gülümseme gördüğüm olmadı. Acaba bunu Gage'den mi öğrendi? Aramızda en çok sahte gülümsemesinin arkasına saklanan o. İnsanları neşeli bir pislik olduğuma ikna etmeye çalışmıyorum.

Rol yapmak, harcadığım çabaya değmez.

Emery gözleri bana doğru çevirdiğinde ona sert bir bakış attım. O da irkildi ve hemen kavgaya odaklandı. Bu, göğsümde rahatsız edici bir ağrıya neden oldu.

Kimse benden ona mesafeli davranmamı ya da onu uzaklaştırmamı istemiyor, ama son duruşmada olanların tekrar olmasına izin veremem. Ne kadar kapalı davranırsam, o kadar güvende olur. Göğsümdeki acıyı ne kadar içime atarsam, o kadar iyi.

Thomas, ayak dayama olarak kullanmamız için yakaladığı bir sandığa ayaklarını uzatır ve matarasından uzun bir yudum alır. Kahkahasından önce viski kokusu burnuma çarpar. "Lanet olsun, o kız bir erkeği fena halde dövebiliyor, değil mi? Hâlâ *pembe* saçlı birinin Fury Squad'da olduğuna inanamıyorum," diye düşünür, matarasını kaldırıp içkisinin son yudumunu yudumlar.

Ona yan gözle bakıp sonra bakışlarımı tekrar kıza çeviriyorum. "Saçını beğendim," diyorum sıradan bir şekilde, kızın Gage'i kolayca ters çevirmesini izlerken. Dudaklarımdan küçük bir gülümseme kaçmak üzere, ama kendimi tutuyorum.

Teğmen Erik, saç köklerini boyayabilmesi için ona biraz saç boyası verdi. Kayden, saç boyama işini bilen tek kişi olduğu için ona yardım etti.

Hepsi ona çabucak ısındılar. Under'daki yeteneklerini ve birlikte ne kadar uyumlu çalıştığımızı gösteren görüntüleri inceledikten sonra, benim ellerimde can verecek yeni bir takım arkadaşı kazanmaktan çok mutlu oldular.

Ama neredeyse yapıyordu. Yanağımı ısırarak kafamın o kısmını susturuyorum.

Thomas ayağa kalkarken homurdanır, ellerini kahverengi deri ceketinin ceplerine sokar ve botuma hafifçe vurur. "Evet, eminim öyledir Mori. Bu yüzden mi kafasını parçaladın?"

Bu bir sır değil. Ne kadar istesem de. Takımdaki herkes biliyor. Ne yazık ki, diğer üç takım arkadaşımızı öldürdüğüm için, onlara karşı utanç duymayı çoktan aştım. Onlar onun hayatta kalmasını bir kutlama olarak görüyorlar. Keşke eskisi gibi beni daha çok alay etselerdi.

O zamanlar daha çok ait hissediyordum. Hala bir insanmışım gibi, emirleri yerine getirmeleri gereken bir silah değilmişim gibi.

Ona sert bir bakış attım ve o da bana umursamaz bir gülümseme attı. Thomas, ekibimdeki en büyük pisliktir. Açık kahverengi saçları ve vahşi gözleriyle, sahada işinin bittiğini düşünebilirsiniz, ama o benim şimdiye kadar çalıştığım en iyi sinyalci.

Onu görmezden gelmek en iyisi. Beni kızdırmayı seviyor, bu yüzden ne kadar tepki verirsem o kadar daha fazla kızdırıyor. Gage ve Emery dövüşlerini bitirirken derin bir nefes alıp ayağa kalkıyorum. Yoldaşım onu sıkıca tutmuş ve koluna tekrar tekrar vuruyor. Yanakları kızarmış.

Bir an için, onu bırakıp bırakmayacağını merak ediyorum. Gözleri yine bana kayıyor, bu sefer daha soğuk. Kollarımda ürperti hissediyorum. Çenemi sıkıyorum ve ona göstermek istediğim tüm duyguları bastırıyorum. Neden bana bu kadar meraklı gözlerle bakıyor? Onu durdurmak için ne yapmam gerekiyor? Ellerim yumruk oluyor.

Onun iyiliği için, böyle olmak zorundayım.

"Sıra bende," diye homurdanıyorum, taktik ceketimin fermuarını açıp arkama yere bırakıyorum.

TEŞEKKÜRLER

Tüm okuyucularıma destekleri ve hikayelerimi sevdikleri için teşekkür etmek istiyorum! Bu benim için çok önemli ve sizler olmasaydınız bu kadar çok yeni okuyucuya ulaşamazdım. Umarım bu hikayeyi benim kadar sevmişsinizdir ve serinin bir sonraki kitabını heyecanla bekliyorsunuzdur!

Detayları benimle birlikte çalışıp hikayeyi okuyucular için olabildiğince harika hale getiren editörüm Christa'ya teşekkür ederim. Senin içgörün birinci sınıf!

Ajansım Brent'e teşekkür ederim. Sen bu gezegendeki en çalışkan insansın ve seninle çalışmaktan dolayı çok şanslı ve onurluyum. Özellikle uluslararası kitap dünyasında bana birçok kapı açtın. Yaptığın her şey için minnettarım!

Değerlendiricim ve asistanım Cierra'ya teşekkür ederim! Sen olmasan kafamın nasıl bir halde olacağını hayal bile edemiyorum. Her zaman destek olduğun ve her şeyi yolunda tuttuğun için teşekkür ederim.

Kocam Bay Moronova'ya teşekkür ederim. Bu yolculukta her şeyin dayanağı oldun ve ilk günden beri beni destekledin. İmzalı baskıları bana yardım etmeden ve gece boyu kitapların konusu hakkında saçmalamalarımı dinlemeden yaptığım şeylerin yarısını bile yapamazdım! xoxo

YAZAR HAKKINDA

K. M. Moronova, karanlık fantezi ve romantizm türünde eserler yazan bir yazardır. Montana'da partneri, iki köpeği ve üç kedisiyle birlikte yaşamaktadır. Çay içmeyi ve kendini tamamen kaptırabileceği dünyalar hakkında hikayeler yazmayı sever. En sevdiği karakterler, yanlış anlaşılan kötü adamlardır.

Web sitesi: kmmoronova.com

TikTok: [@K.M.Moronova](https://www.tiktok.com/@K.M.Moronova)

Facebook: K.M. Moronova

Instagram: [@K.M.Moronova](https://www.instagram.com/K.M.Moronova)

Threads: [@K.M.Moronova](https://www.threads.net/@K.M.Moronova)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

